

OMNI REGIS GLANS

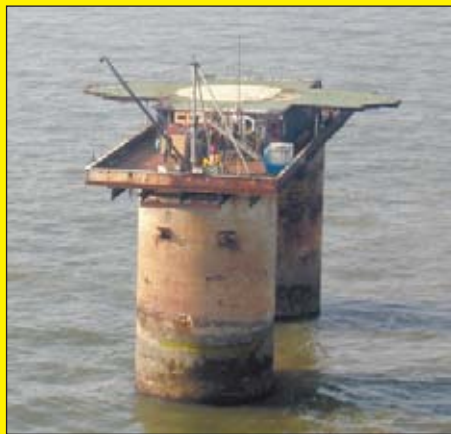
GATEØVISA

Nr. 167 (1/01)

31. årgang

Organ for avvikere

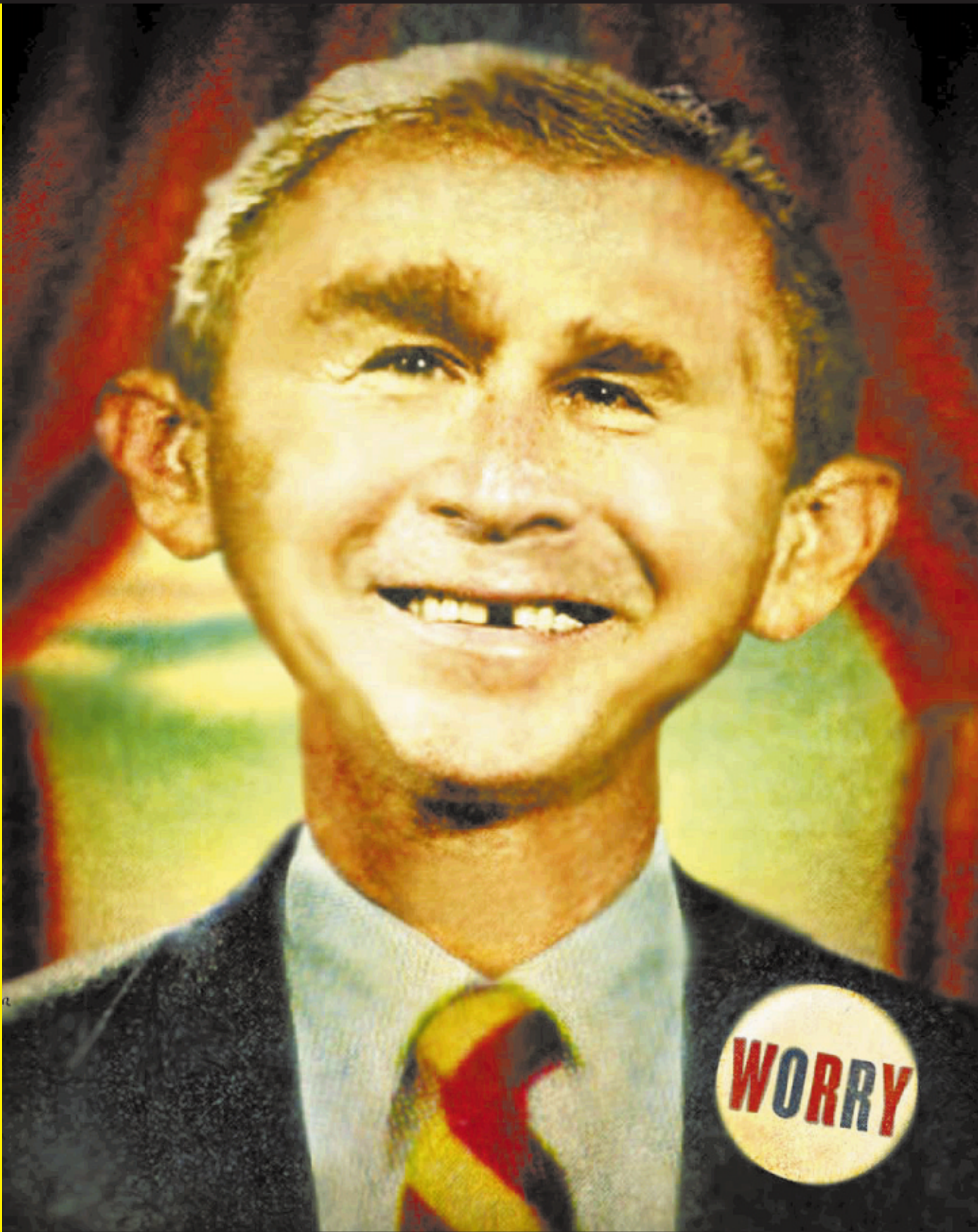
Kr. 25,-

Sealand:
fristat i Nordsjøen

Italias
frisoner

Dynastiet Bush:

– verre enn kongehuset

- Neei, nå er de her igjen!

Ja, dessverre kjære leser! Akkurat da du hadde lent deg tilbake i godstolen i trygg forvisning om at denne gangen hadde nok Gateavisa avgått med døden for godt. For hvem kunne vel huske når det sist kom ut et nummer? Men nei, det gamle beistet reiser sitt Ugly Head igjen. Velkommen til nok et weird årtusen!

Det viste seg at det bare var en av våre mange dvaleperioder. Gateavisa tok seg rett og slett et års permisjon. Slike frekkheter kan man forvente seg fra en redaksjon bestående av utskudd og slappfisker, hvorav flere t.o.m. påberoper seg å være anarkister. Ikke engang kunder har de respekt for! Men det verste er at det ikke er første gangen; gamle gateavister kan fortelle om perioder da kontoret var låst i seks måneder. Nå har vi da ihvertfall vært innom sånn jevnlig, betalt husleia og tømt søpla.

Langvarig etterforskning har avslørt dypere årsaker til den manglende produksjonen. Etter nitidige studier av våre arkiver, kom Gateavisas skjeletter ut av skapet. Og det var ikke noe vakkert syn. Det viser seg at Gateavisa nesten helt fra begynnelsen av har sviktet sine egne målsettinger og idealer. Vi har helt klart falt i den fella som Våre Grunnleggere så viselig advarte mot, "tidkrevende og komplisert trykking"... Men så er det jo også det, at dagens kunder ikke ville være fornøyd med en dårlig stensilkopi laget med skrivemaskin, slik som i 1970. Nå skal de jo ha både bilder og lay-out, og spennende påfunn med skrifter og farger. Uten tanke på oss stakkarer som må sitte å slite foran Mac'ene våre, i dager og uker (men som har det jævlige kult underveis...).

Men noe har da skjedd det siste året: vi har gitt ut bok! (ihvertfall noen av oss). **Inn i hampen – historien om en mangfoldig urt**, av Jan Bojer Vindheim. For første gang på 15 år gir Futurum Forlag ut noe mer enn bare Gateavisa. Tidligere forsøk har ikke akkurat vært suksesser – vi har ennå loftet fullt av usolgte forsøk. Men denne gangen går alt så meget bedre. Det ser ufattelig nok ut til at vi vil tjene litt penger på prosjektet også, og det er nok av regninger som ligger og venter. At det i det hele tatt lyktes, skyldes et par ildsjeler som påtok seg hele jobben alene – med,

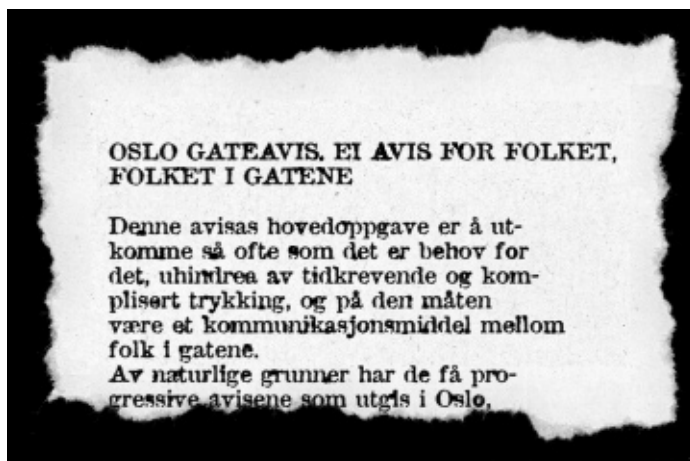
skulle det vise seg, urealistiske forestillinger om hvor mye arbeid et sånt prosjekt er. Det er jo ikke "bare" og lage boka, den må jo også markedsføres og sendes ut! Men de står fremdeles på med pakking og giroer, all ære til dem.

Dette er typisk for hvordan Gateavisa fungerer. Vi har ingen ansatte, det finnes ingen sjefer eller styre, bare en flytende og foranderlig gruppe mennesker som for kortere eller lengre tid er "redaksjonen". Når de har tid, innimellom studier, reiser, jobber og barn. I en organisasjon uten formelle maktstrukturer er *initiativ* eneste reelle makt. Hvis det er noe du gjerne vil at Gateavisa skal gjøre, behøver du ikke sløse bort tid på å overtale noe byråkrati. Du bare gjør det selv.

Ikke det at vi er helt løstrevet fra hverandre. Vi har da møter, og diskuterer forskjellige idéer til hvordan vi skal få fylt opp et nytt nummer, eller håndtere skattefuten. Men er du utholdende nok – skriver teksten, finner bilder, følger det hele fram til lay-out – så får du det meste på trykk, selvom resten av redaksjonen ikke var spesielt entusiastiske, ja kanskje t.o.m. uttalte motstandere.

Så hvis du har ting du mener burde sies offentlig, er det bare å komme innom og henge rundt noen dager, til du begynner å skjønne åssen ting fungerer. Vips, så er du med i redaksjonen. Så lenge og så mye du gidder. Med andre ord: en avis fra gata, hvem som helst på gata – Gateavisa.

Og til alle dere som har ringt eller sendt bekymrede brev og emails: de abonnementene dere har betalt for, står fast, vi har dere alle i abo-registret vårt. Det har altså bare ikke vært noe å sende dere på en stund! Vi sendte nylig ut et bukkende-og-skrapende brev om dette til alle som har bestilt abonnement eller pakker.

Gateavisa nr. 1, juni 1970

Gatevevet har fått ny adresse!

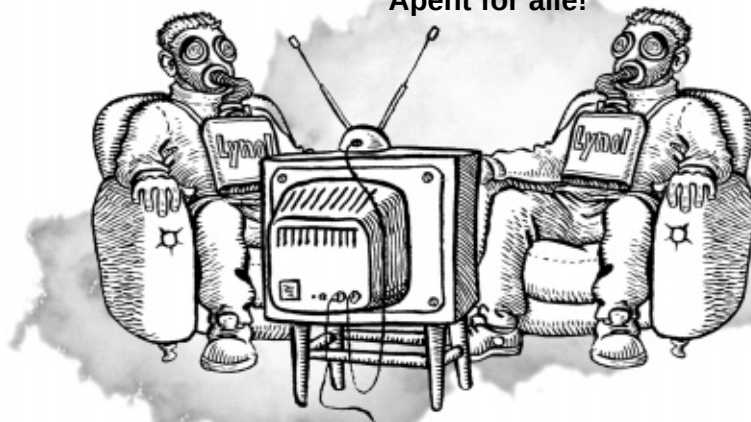
Vi har fått eget domene-navn, så du kan finne oss enda enklere:

www.gateavisa.no

Vi oppdaterer i rykk og napp; målet er å få alle numrene på nett!

Hver torsdag ca. 18.00 samles vi til hyggelig redaksjonsmøte i sofa-kroken.

Åpent for alle!

Gateavisa
Futurum Forlag
Hjelms gate 3
0355 OSLO

Tlf/fax: 22 69 12 84

ePost: gateavisa@sensewa-
ve.com

Kontortid: ubegrenset flexitid

Trykk: Avistrykk Norge A/S

Opplag: 5000

Redaksjon dette nummer
(mer eller mindre):

Sven Anders Halstensen, Are
Hansen, Gunnar Mathisen,
Widar Sørtømme

Takk til: Terje Bolling, Aeroflot,

Støttet av: Norsk Kulturråd

©opyright: Bare tullball! Men
oppgi gjerne kilde.

Det kan kanskje være vanskelig å forestille seg her hjemme, men i Italia har kommunister, anarkister, ravere, pønkere, hackere og kunstnere tatt i besittelse enorme forlatte fabrikkbygninger, militære fort, stengte skoler og kirker, og forvandlet disse til kinoer, kon-

sert-scener, pøbber, squats og kunstgallerier. Og slett ingen falleferdige høl; tvertimot er Italias autonome soner blandt landets viktigste kulturelle institusjoner. Den franske avisen Le Monde har sågar karakterisert stedene som "Italias kulturelle juveler".

Italias kulturelle undergrunn holder stand

Fritt oversatt etter en artikkel av Adam Bregman (LA Times)

Italias ca. 150 fristeder ligger spredt og til tider bortgjemt over hele landet, og styres etter en grunleggende filosofi: *Alt er lov*. De er fristeder hvor folk uten myndighetenes innblanding kan hengi seg til det de selv vil. En sterk kontrast til den overreguleringa som er vanlig ved de fleste norske sosiale samlingsplasser. Enkelte steder er utsmykket med de mest utrolige kunstverk, mens andre sørger for husrom og hjelp til nye immigranter. For mange unge, spesielt i små og mellomstore byer, er de autonome soner det eneste alternativ til overprisa diskotek og strømlinjeforma underholdnings-tilbud.

“Disse fristedene er ment å være åpne for enhver uttrykksform,” sier Andrea Borgioli, en universitetstudent fra Bologna. “Dersom jeg skulle ha utstilling et annet sted måtte jeg hatt masse penger, men i stedet kan jeg gå til et av disse stedene og stille ut gratis, og enhver kan komme dit og utøve hvilken som helst kunstart de måtte ønske.”

“Innenfor er det lov til å ruse seg, men ikke å selge,” sier Borgioli og hevder at “dette ikke er på grunn av politiet eller for husets sikkerhet, men av idealistiske grunner – man ønsker ikke at noen skal tjene på å pushe dop og utnytte andre folk.”

Fristedbevegelsen skal stort sett ha blitt gitt sin form av kommunister, hvilket i Italia er et relativt vidt politisk begrep. Mens Milano har rundt 19 aktive fristeder og Roma nærmere 27, eksisterer det også lignende frisoner i byer som Verona, Bergamo, Arezzo, Alessandria, Ravenn og Asti. Bevegelsen ble født i 1975, da en gruppe radikale kommunister tok seg inn i en forfallen bygning i Milano og rensket opp stedet før de utstedte et manifest. Nabolaget manglet både barnehage og førskole, bibliotek, yrkesskole, legesenter og lokaler for møter og konserter. Okkupantene inviterte bymyndighetene og borgerne til stedet som de hadde døpt *Leoncavallo*. Og

etter en stund åpnet de blandt annet et snekkerverksted, en syskole og et teater. Senteret – som er Italias mest berømte – har blitt tvunget til å stenge og skifte lokale flere ganger. Men i dag er det en gigantisk, grafittidekket bygning som inneholder et konsertlokale, et diskotek, skateboard-rampe, flere barer og et senter som hjelper immigranter. Huset drives i dag etter sigende av hip-hopere.

På grunn av sine røtter er fristedene drevet non-profit. Dette betyr at mesteparten av inntektene blir brukt til å betale stedenes marginale utgifter, eller til å hjelpe aktivister som har blitt fengslet.

Selv om de som regel blir tolerert, er fristedene teknisk sett illegale. Derfor ligger de ofte i utkantene av de store byene og er ikke alltid like enkle å finne.

I fjor vinter tilbrakte Adam Bregman mange timer både i bil og til fots i et forsøk på å finne noen av disse fristedene.

En kveld i Firenze sirklet han rundt i Parco delle Cascine, en stor park som var befolket av brasilianske prostituerte transvestitter, på leting etter “L’Indiano”. Men stedet, som skal være ankerpunktet for den lokale techno-house scenen, var ikke å oppdrive.

I Genoa trasket han gjennom halve byen, bare for å oppdage at målet, “Zapata”, lå på toppen av et berg og var umulig å nå til fots. Og på en særdeles dårlig kveld i Turin da han endelig nådde “Prinz Eugen”, som skal være kjent for å utgi gode bøker, slo okkupantene av lysene og lot som om de ikke var hjemme.

På den andre enden av byen, ved “Asilo Occupato”, ble han møtte av en fransk bartemann og to hane-kammer. Bartemannen fortalte Bregman at han kunne komme tilbake neste dag og kanskje få snakke med noen av folka som bodde der, men at det ikke var særlig sannsynlig at noen gadd å preike med en journalist. Inntrykket er i det hele tatt at squattere i Turin generelt sett ikke digger journalister. Men neste dag satte han seg likevel på en trikk til det kjente anarkistiske fristedet “El Paso”, som har holdt til i en villa fra 1800-tallet de siste tolv åra. En smule nervøs for å banke på døra etter sine tidligere erfaringer i Turin, hang han en stund i bakgården sammen med et 20 fot høyt metall-monster, lagd av eksospotter og scooterdelar. Snart dukket det opp en ung kvinne i døråpningen som inviterte Bregman inn. Der møtte han

en fyr som kunne en smule engelsk, og ble

gitt en rundtur i huset. Interiøret var fantastisk, det fantes en håndlaget peis av metall, en konsertsal og et loft med biljardbord og en infoshop, stappa med anarkistisk propaganda, plater, videoer og pornoblader. Badet ved baren var et mesterverk, det hadde utrolige lamper laget av jernrør og en vask hugget ut i stein. Ute var det en hage med hjemmelaget huske, og foran huset var det dynger med skrapmetall, gamle skilt og 50 massive tredører.

I Lucca, en hyggelig Toskans by bak ruvende middelaldermurer, besøkte Bergman det nylig åpnete “Ex-Safill” som holdt til i en nedlagt aluminiumsfabrikk. Stedet ble drevet av en gruppe unge radikalere som hadde blitt kastet ut av tre andre lokaler i løpet av få måneder. Hovedaktivitetene her besto i seminarer om velkjente emner som Chiapas, Kurdistan, palestinerne, WTO og Mumia Abu-Jamal, i tillegg til å arrangere rave- og reggae-konserter som kunne dra opptil 500 folk.

Lorenzo Costa, en litteraturstudent fra landsbygda utenfor Sienna, har brukt mye av de siste årene innenfor fristedbevegelsen i Bologna. “Når vi ønsker å starte et fristed ser vi etter steder som ikke er i bruk, og gjerne er eid av byen,” sier han. “De første månedene overnatter vi på stedet, siden man aldri vet om politiet kommer for å hive oss ut.” Han forteller om en gang da de okkuperte et gammelt kloster som hadde stått tomt i 12 år. En fyr løp rundt til lokale radiostasjoner og leste opp et skriv som forklarte hvorfor stedet hadde blitt okkupert og inviterte folk til å komme. Etter noen få timer hadde gruppen økt til rundt 200 individer. “Dette var en fin tid da vi var en ekte bevegelse her, men det falt fra hverandre på grunn av problemer med politiet og splittelse mellom forskjellige grupperinger i byen,” forteller Costa. Og han fortsetter,

Fortsetter side 26

Dynastiet Bush

I fjor vant George Walker Bush det amerikanske presidentvalget med smalest mulig margin - en halv million stemmer mindre enn konkurrenten Al Gore. USA's nye president liker å fremstille seg som en jovial og rettskaffen familiemann som skal gjenreise æren i presidentembetet etter fire år med den

moralsk frynsete Bill Clinton. En skal imidlertid ikke grave særlig dypt før en finner adskillige skjeletter gjemt i skapene til familien Bush. Gateavisa har kikket bak Bush-familiens blankpussete fasade, og der fant vi en skremmende fortelling om korrupsjon, maktmisbruk og høyreekstreme forbindelser.

Av Gunnar Mathisen

George W. Bush kan spore slekta si helt tilbake til 14-hundretallets England, og er en fjern slektning av den engelske kongefamilien (han skal f.eks. være femtenmenning med dronning Elizabeth av England). Vår historie begynner imidlertid først med George W's oldefar, George Herbert Walker. Sammen med Averill Harriman, skapte Walker et finansimperium som skulle bli berykta for sine tvilsomme forretningsmetoder. Walker var president i Union Banking Corporation, og han jobba også for W. A. Harriman & Co. i tillegg til å drive sitt eget selskap. Det var Walker som skaffa svigersønnen sin, Prescott Bush, jobb i foretaket. Prescott ble viseformann i Harriman i 1926 og ble også styremedlem i Union Banking fra 1934. Harriman and Co. fusjonerte senere med et annet selskap, og ble kjent som Brown Brothers Harriman.

Mens store deler av næringslivet i USA led under den store depresjonen på 30-tallet, gjorde Harriman, Walker og Bush gode penger på å investere i Tyskland som nå var inne i en oppgangsperiode. Forbindelsene til Tyskland hadde blitt knytta allerede på 20-tallet, og de tre kompanjongene så ingen grunn til å avbryte en god forretning bare fordi Hitlers nazister nå hadde kommet til makta. De hadde heller ingen store problemer med å skaffe villige investorer: Mange innflytelsesrike amerikanske forretningsfolk, som f.eks. Henry Ford, så på Hitler med stor sympati på denne tiden, og hadde ingen betenkeligheter med å investere i landet. Harriman og Walker forsøkte likevel å gjøre investeringene sine på en diskret måte. Da Harriman tok over den nordamerikanske delen av Hamburg-Amerika Line, skjedde f.eks. dette gjennom et datterselskap som igjen var kontrollert av et holdingselskap (Harriman Fifteen Corporation). Direktørene for dette selskapet var Averill Harriman, Herbert Walker og Prescott Bush. Allerede i 1934 påsto en undersøkelse i den amerikanske kongressen at Hamburg-America Line subsiderte nazistisk propaganda både i Tyskland og USA. Selskapet skal ha blitt brukt som skalkeskjul for det nazi-kontrollerte selskapet I. G. Farben's spionaktiviteter i USA. Union Banking var ellers særlig knytta til den tyske industrigiganten Thyssen, en av de tidlige støttespillerne til Hitler.

Brown Brothers Harriman fikk hjelp til å gjemme unna forretningene sine av en advokat ved navn Allen Dulles. Dulles representerte en lang rekke amerikanske forretningsmenn som hadde investeringer i Nazi-Tyskland. Hans mest kjente klient var den styrtrike Rockefeller-familien som kontrollerte både Standard Oil of New Jersey og Chase Bank. Standard Oil hadde et tett samarbeid med før nevnte I. G. Farben, særlig innen reforedling av olje og produksjon av syntetisk gummi, og de to selskapene eide betydelige eierandeler i hverandre. I. G. Farben ble senere berykta for å ha vært patentholderen for nervegassen som ble brukt til å gasse i hjel jøder i nazistenes konsentrasjonsleire, og for å ha brukt fangene som slavearbeidere i fabrikkene sine. Som medlem av I. G. Farbens styre fant en før krigen ingen annen enn Allen Dulles bror, John Forster Dulles.

Forretningene med Nazi-Tyskland var god butikk, men etter USAs inntreden i krigen fikk de berørte selskapene et stort problem. Det som inntil nå hadde vært lovlig forretningsvirksomhet, ble plutselig

et brudd på loven om "handel med fienden," og var på grensen til forræderi. Hvis en på den annen side skulle bryte alle forbindelsen med tyskerne ville millioner av dollar i investeringer gå tapt. Forretningene fortsatte dermed i det stille, på tross av at myndighetene starta en omfattende etterforskning. Chase Banks filial i Paris holdt f.eks. åpent gjennom hele krigen og gjorde gode forretninger med den tyske okkupasjonsmakta. I 1942 beslagla myndighetene alle aksjene i Union Banking Corporation, Harriman Fifteen Corporation, Hamburg-America Line, samt flere av de andre datterselskapene som Harriman, Walker og Bush hadde forsøkt å gjemme seg bak. Prescott Bush sto nå i fare for å bli stilt for retten for å ha hjulpet fienden, og kunne se fram til en lang fengselsstraff. Slik skulle det imidlertid ikke gå.

Istedenfor å gå til rettssak mot de nazivennlige røverbaronene, inngikk den amerikanske regjeringa en avtale med dem. De fikk alle fritt leide mot at de begynte å jobbe for den amerikanske etterretninga. Flere av de involverte, inkludert Prescott Bush og Allen Dulles, hadde vært etterretningsfolk under første verdenskrig og var derfor egna til oppgaven. De skulle nå bruke sine kontakter i Tyskland til å skaffe infor-

masjon om Hitlerregimet. Dessuten skulle de influere sine tyske venner til å styrte Hitler for så å slutte fred med Vesten. På denne måten kunne ikke bare krigen avsluttes tidligere, men Europa ville også bli redda fra Stalins innflytelse. Allen Dulles åpna hemmelige forhandlinger med tyske generaler fra sitt nye hovedkvarter i Sveits, men det forventet opprøret ble aldri noe av. Etter krigen var derimot Dulles med på å rekruttere den tyske generalen Richard Gehlens etterretningsnettverk i Øst-Europa. De nazistiske spionene fikk nå nye jobber i vestlige etterretningsorganisasjoner som ønska å dra nytte av deres spesialkunnskaper i den kalde krigen mot verdenskommunismen. Ved hjelp av både Vatikanet (som hadde nære forbindelser til diverse katolske fascister) og britisk og fransk etterretning, ble en strøm av ettersøkte krigsforbrytere smugla ut av Europa og til sikkerhet i Sør-Amerika. Mange havna etterhvert også i Australia, Canada og USA. Allen Dulles ble senere sjef for CIA, mens broren John Foster ble amerikansk utenriksminister under president Eisenhower.

Også de andre involverte gjorde strålende karrierer. Herbert Walker tjenestegjorde under krigen i det allierte hovedkvarteret i London, den han ble rådgiver i "psykologisk krigføring." Da han døde i 1953, publiserte The New York Times en nekrolog som priste Walker for sine sportsprestasjoner innen golf og ridning. Averill Harriman ble ambassadør til Sovjetunionen og Storbritannia, guvernør av staten New York, han satt i den føderale regjeringa og forsøkte to ganger å bli valgt til president. Nelson Rockefeller tjenestegjorde som etterretningsoffiser i Sør-Amerika, og ble senere både guvernør av New York og visepresident under Gerald Ford. Prescott Bush ble valgt inn i det amerikanske Senatet, der han satt fram til 1964.

Prescott Bush skal ha vært med på å stjele hodeskallen til den legendariske apachehøvdingen Geronimo

Medlemmer av Skull & Bones Society

[Vesting Order Number 248]

ALL OF THE CAPITAL STOCK OF UNION BANKING CORPORATION AND CERTAIN INDEBTEDNESS OWING BY IT

Under the authority of the Trading with the enemy Act, as amended, and Executive Order No. 9095, as amended,¹ and pursuant to law, the undersigned, after investigation, finding:

(a) That the property described as follows:

All of the capital stock of Union Banking Corporation, a New York corporation, New York, New York, which is a business enterprise within the United States, consisting of 4,000 shares of \$100 par value common capital stock, the names of the registered owners of which, and the number of shares owned by them respectively, are as follows:

Names	Number of shares
E. Roland Harriman	3,991
Cornelius Lievense	4
Harold D. Pennington	1
Ray Morris	1
Prescott S. Bush	1
H. J. Kouwenhoven	1
Johann G. Groeninger	1
Total	4,000

¹ 7 F.R. 5205.

Faksimile av kjennelsen som tok beslag i alle verdiene til Union Banking Corp.

Skaller og bein

Prescott Bush og George Sr. og Jr. fikk alle sin college-utdanning på det prestisjefylte Yale. Alle tre var også medlemmer av den eksklusive og hemmelighetsfulle studentklubben Skull and Bones Society. Skull and Bones er en slags frimurerlosje for privilegerte studenter, og klubbens medlemmer må gjennomføre diverse hemmelige ritualer, avlegge høytidelige taushetsløfter, etc. Klubben disponerer et stort lager av hodeskaller av berømte personer til bruk i sine ritualer. Prescott Bush skal ha vært med på å stjele hodeskallen til den legendariske apachehøvdingen Geronimo, for å innlemme denne i samlinga. Skull and Bones er forøvrig inspirasjonskilden til fjorårets filmhit *Skulls* som noen av Gateavisas lesere kanskje har sett.

Skull and Bones' okkulte ritualer ble arrangert hver torsdag og søndag gjennom hele semesteret. Opptaksritualet skal bl.a. ha bestått i å bli senket naken ned i en likkiste for så å bli tildekket av søle. Et annet pikant rituale skal ha vært at medlemmene måtte beskrive en av sine seksuelle opplevelser i detalj. Slike delte hemmeligheter bidro til å skape en intimitet og loyalitetsfølelse medlemmene imellom som ikke endte ved slutten av skoleåret. Når en trengte en vennetjeneste senere i livet var det derfor lett å vende seg til en av sine losjebrødre. Mange tidligere medlemmer av denne eksklusive klubben har gjort karriere innen USA's hemmelige tjenester, mens andre har gjort det stort innen det private næringslivet. Klubben var forbeholdt medlemmer av den ariske rase inntil George Bush Sr. i 1948 var med på å åpne opp for svarte og jøder. Yale hadde et slags kvotesystem for hvor mange jøder de slapp inn hvert år, og i års-

rapporten fra opptakskomiteen i 1945 kan en f.eks. lese at "andelen av jøder ... har øket noe og er fremdeles høyere enn ønskelig." Kvinner var forøvrig ikke velkommen på Yale før i 1969, året etter at George Bush Jr. tok sin avsluttende eksamen.

Da George Bush Sr. gikk inn for å åpne Skull and Bones for minoriteter skal motivasjonen hans i hvert fall delvis ha vært avsky over farens og bestefarens forretninger med Hitler-Tyskland. Da denne skandalen brøt ut, gjorde George Bush sitt for å redde familiens ære ved å utsette utdanninga si, og istedet melde seg frivillig til krigsinnsats. Han ble flyger og gjennomførte en rekke vellykkede bombetokt, før han ble skutt ned over Stillehavet og kom hjem som en krigshelt. Da han var ferdig utdanna, kunne han ha fått en feit jobb i farens firma, men han foretrakk å begynne fra bunnen av. Han flytta derfor til Texas, fast bestemt på å gjøre karriere i den fremvoksende oljeindustrien.

Viva Zapata!

George Bush Sr. begynte å jobbe for Dresser Industries, som var ledet av en nær venn av Bush-familien. De

den Mexikanske revolusjonshelten Emiliano Zapata. Bush skal ha likt navnet pga. assosiasjonen det gav til på den ene side revolusjonsromantikk og på den annen lovløshet og bandittvirksomhet.

Zapata Oil gjorde det relativt bra, og flytta etterhvert mye av virksomheten til sør for den mexikanske grensa. Det er i denne perioden at mange mener George Bush begynte sin karriere for CIA. Zapata Oil skal ha fungert som et skalkeskjul for forskjellige CIA-operasjoner, og skal blant annet ha vært med på å skaffe forsyninger til det mislykka invasjonsforsøket i Grisebukta på Kuba i 1961. Senere har det også kommet for dagen et FBI-dokument som viser at en viss George Bush fra CIA informerte FBI om det eksilkubanske miljøets reaksjoner etter drapet på J. F. Kennedy. CIA brøt nå sin policy om aldri hverken å bekrefte eller avkrefte at navngitte personer er ansatt i organisasjonen. George H. W. Bush hadde aldri jobba for CIA før han ble organisasjonens sjef i 1975, hevda de, og personen som ble navngitt i nevnte dokument var en viss George William Bush. En reporter fra det venstreorienterte tidsskriftet *The Nation* oppsporde imidlertid denne navnebroren til Bush som for-

amerikanske kongressen. Etter råd fra sin gode venn Richard Nixon, gav han opp denne plassen i 1970 for istedet å stille til valg til Senatet. Dette var en del av president Nixons plan om å skaffe Republikansk flertall i Senatet, men Bush tapte valget. I 1972 ble han til gjengjeld valgt til formann i det Republikanske partiet. Hans fremste jobb ble å legge lokk på en rekke partiskandaler som ikke tålte dagens lys. Den største av disse var partiets bruk av tidligere fascister som frivillige valgkampmedarbeidere. Disse var de samme fascistene som Allen Dulles hadde hjulpet med å flykte etter krigen. De fascistiske emigrantene var samla i såkalte Heritage Councils hvis jobb var å sanke stemmer blant mellom- og østeuropeiske immigrantgrupper. Etter Nixons valgseier ble disse gruppene gitt en permanent plass innen det Republikanske partiet gjennom Heritage Groups Council, hvis lederskap i stor grad bestod av tidligere krigsforbrytere. Disse Heritage Groups var aktive så sent som valgkampen til George Bush i 1988. Et par av gammelfascistene ble tvunget til å trekke seg fra denne kampanjen etter oppslag i media, men flere andre fortsatte. Bush på sin side erklærte at kritikken mot disse "ærbare mennene" kun var en politisk motivert bakvaskelseskampanje.

Etter posisjonen som partileder, var Bush en kort periode amerikansk ambassadør til FN, før han i desember 1975 ble utnevnt til sjef for CIA. Igjen var hovedjobben hans å legge lokk på en rekke skandaler som holdt på å nå offentlighetens øre. På midten av 70-tallet ble mange av CIA's skitne operasjoner avslørt og det ble holdt flere høringer i den amerikanske kongressen. Bush's jobb var å gi inntrykk av at en grundig oppvask ble gjort innen organisasjonen, mens virkeligheten var at CIA gjorde sitt ytterste for å holde mest mulig av sine hemmeligheter unna politikernes granskinger. Akkurat som innen det republikanske partiet, var det samarbeidet med fascister og tidligere krigsforbrytere som var den mørkeste hemmeligheten. Samtidig fortsatte virksomheten som før, bare noe mer diskret. Bush var f.eks. med på å rekruttere leiesoldater for den CIA-støtta sida i borgerkrigen i Angola. Disse tok nå i hemmelighet over jobben til CIA-agentene som den amerikanske kongressen hadde beordra hjem, og dermed kunne krigen fortsette som før uten innblanding fra de brysomme politikerne.

I 1976 vant demokraten Carter presidentvalget, og Bush fikk sparken som CIA-sjef. Carter gjorde et halvhjerta forsøk på å rydde opp i landets hemmelige tjenester, og USAs utenrikspolitikk ble noe mindre aggressiv. I 1980 var imidlertid

Oberstløytnant Oliver North i full uniform. Foto: Bettman Newsphotos.

neste par åra gjorde han diverse salgs- og funksjonærjobber, før han i 1950 starta sitt eget selskap sammen med naboen John Overby. Startkapitalen fikk han fra familie og venner på østkysten. Tre år senere slo Bush og Overby seg sammen med brødrene Liedke, som var sønner av en av toppfolka i Gulf Oil. Deres nye selskap fikk navnet Zapata Oil, inspirert av filmen *Viva Zapata!*, der Marlon Brando spilte

talte at han riktignok i en kort periode hadde hatt en underordna stilling innen CIA, men at han aldri hadde snakka med FBI om JFK-saken og at han heller ikke hadde noe kjennskap til det kubanske eksilmiljøet i Florida.

Politikk og skandaler

George Bushs politiske karriere starta i 1966, da han ble valgt inn i den

Tre generasjoner Bush. George W. på pappas arm.
Foto: George Bush Presidential Library

Bush tilbake i maktas korridorer, denne gang som visepresident under Ronald Reagan. Nå ble det igjen fart på USAs hemmelige krig mot alle og enhver som ikke følger landets diktater. Arbeidet ble i stor grad leda av Bush personlig, som fikk ansvar for en ny Gruppe for Spesielle Situasjoner. De to "spesielle situasjonene" som denne hemmelige gruppa i særlig grad tok for seg var borgerkrigen i Nicaragua og gisselkrisa i Libanon. I Libanon hadde flere hundre amerikanske soldater blitt drept av terrorister, og mange amerikanere, inkludert landets ambassadør til Libanon, hadde blitt kidnappet og ble holdt som gisler. Reagan-administrasjonen ønska å starte en tøffere holdning mot terrorister, og planer ble lagt for hvordan en kunne slå tilbake med samme mynt. Et medlem av Bushs indre sirkel, Bill Buckley, ble i 1983 sendt til Beirut som ny sjef for byens CIA-stasjon. Buckley skulle sjekke ut forholdene samt rekruttere en gruppe libanesere som var villige til å bekjempe terroristene. Disse planene falt imidlertid i fisk allerede før de ble iverksatt, da Buckley sjøl ble kidnappa.

Iran-Contras

Gruppa til Bush skifta strategi, og i stedet for å gå til krig mot gisseltakerne, forsøkte de nå å forhandle med dem. Fordi kidnapperne ble antatt å tilhøre Hezbollah-geriljaen som ble kontrollert av Iran, ble det beslutta å forhandle direkte med de Iranske myndighetene. Det ble raskt slått en avtale med Iranerne, som lovte å bruke innflytelsen sin ovenfor kidnapperne, mot at de fikk kjøpe amerikansk militærutstyr som de sårt trengte til krigen mot Saddam Hussains Irak. En av mellommennene som amerikanerne brukte i denne handelen var den berykta syriske våpen- og narkotikasmugleren Monzer Al-Kassar. Al-Kassar og familien hans drev et internasjonalt forbryterimperium som ble beskytta av deres omfattende etterretningskontakter. Monzars svigerbror var

sjef for Syrias hemmelige tjenester, og gjennom den sovjetiske militære etterretningsorganisasjonen GRU fikk han tilgang på store mengder østblokk-produserte våpen som han solgte videre til bl.a. palestinske terroristorganisasjoner. Samtidig solgte Al-Kassar informasjon om andre narkotikasmuglere og terrorister til vestlig etterretning. På denne måten kunne den slu forretningsmannen kvitte seg med brysomme konkurrenter, samtidig som han kjøpte seg beskyttelse for sine egne lugubre affærer. Dette dobbeltspillet gjorde at Al-Kassar kunne reise fritt rundt i Europa, til tross for at han var etter søkt av Interpol. Al-Kassar ble arrestert flere ganger, men ble alltid sluppet fri på mysteriøst vis. Han var offisielt nekta innreise til Storbritannia på livstid, men kunne likevel delta på en anti-terrorisme-konferanse i London i 1984, der han hadde samtaler med flere av Bushs fortrolige medarbeidere.

Monzer Al-Kassar var også involvert i den andre delen av det som snart skulle bli kjent som Iran-Contras skandalen: Støtten til de høyreorienterte opprørerne i Nicaragua, best kjent som Contras. Den amerikanske kongressen vedtok i 1983 å stoppe den militære støtten til Contras, noe som ikke var akseptabelt for haukene i Reagan-administrasjonen. Det var her oberstløytnant Oliver North kom inn i bildet. Oliver

North jobba i det Nasjonale Sikkerhetsrådet og spilte til å begynne med en heller underordna rolle i kabalen til Bush, men han fikk etter hvert mer krevende oppgaver. Norths jobb ble å skaffe penger annensteds og fortsette bevæpninga av Contras uten kongressens viten. Pengene kom både fra ultra-konservative privatpersoner og organisasjoner, og fra Sør-Afrika og andre fremmede regjeringer. Etter hvert som våpenhandelen med Iran ble etablert, ble også overskuddet av denne overført direkte til Contras-operasjonen. Våpnene som Contras ble utstyrt med kom delvis fra Monzer Al-Kassar, men også fra to halvfasistiske nettverk. Det ene av disse var World Anti-Communist League, leda av general John Singlaub; det andre var styrt av en annen tidligere general, Ricard Secord. Våpnene ble smugla til Contras baser i Honduras av et løst nettverk av eksil-cubanere som hadde deltatt i lyssky CIA-operasjoner siden 60-tallet, og som drev en lukrativ narkohandel ved siden av. De samme flyene som frakta våpen til Contras, fylte gjerne flyene opp igjen med kokain på veien hjem. Contras var med på denne handelen fordi deler av overskuddet ble donert til kampen mot Sandinistene, mens CIA sørget for å holde politiet på avstand.

I 1985 lekka endelig nyheten om Iran-Contras skandalen ut til pressen, og det ble forståelig nok et stort rabalder. Den amerikanske kongressen iverksatte høringer, men heldigvis for Bush, gravde de ikke for dypt. Oliver North og nasjonal sikkerhetsrådgiver Robert McFarlane ble utpekt som syndebukker for hele operasjonen, mens Bush og Reagan nekta ethvert kjennskap til hva som hadde foregått. De hemmelige operasjonene til Bush hadde vært mislykka fra ende til annen. USA hadde

solgt toppmoderne våpen til erkefienden Iran; Bill Buckley hadde blitt drept av kidnapperne; det var like mange gisler i Libanon som når operasjonene begynte; Sandinistene klorte seg fremdeles fast ved makta i Nicaragua; flere store narkotikaringer hadde fått operere i fred, og en ren epidemi av crackmisbruk hadde bredt seg i amerikanske storbyer. På tross av alt dette ble Oliver North av mange amerikanere sett på som en helt og jobber nå som vert for talkshows på kabelTV; Bush ble ny president etter valget i 1988, og Ronald Reagan ble i en meningsmåling nylig kåra til Amerikas beste president gjennom tidene. Forstå det den som kan...

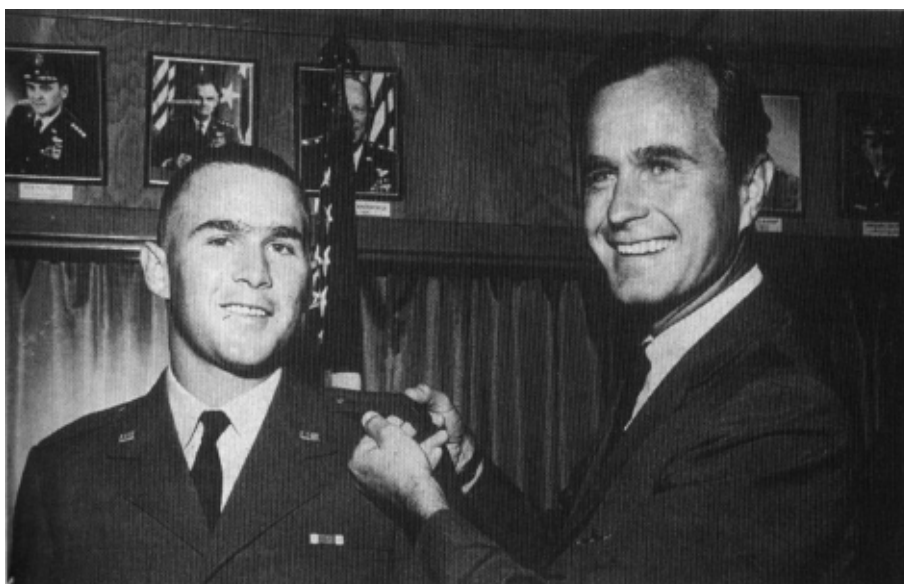
I sin fars fotspor

Det første som slår en når en leser biografien til George Bush jr. er hvor lik den er hans far. Far og sønn har gått på de samme skolene; de tjenestegjorde begge som flyvere i det militære; begge forsøkte å bygge seg opp fra grunnen av som en sjølstendig forretningsmann, men klarte kun dette

ved hjelp av familie og forbindelser. Og til slutt har George W. som sin far gjort karriere som politiker og har nå blitt den andre presidenten i USA's historie som er sønn av en tidligere president. Det er imidlertid også store forskjeller mellom far og sønn. Mens George sr. alltid var hardt arbeidene, så gav junior jamt faen i både jobb og studier, og tilbrakte mye av ungdomstida si på fylla. Mens faren var en dekorert krigshelt fra annen verdenskrig, så lurte George W. seg unna Vietnamkrigen ved å tjenestegjøre i nasjonalgarden. Mens George sr. la stor vekt på å stille opp en korrekt fasade utad, så har W gjort seg berykta ved å ringe opp og skjelle ut alle pressefolk som skriver stygt om han. Og til slutt, mens den eldre George ihvertfall tjente penger på oljeeventyret sitt, så gikk selskapene til sønnen rett på ræva, og ble flere ganger redda fra konkursens rand av familiens rike venner.

En profil av George Bush jr. i magasinet Newsweek i 1998 fortalte at "Han studerte ved Yale, men ser ut til å ha tatt eksamen i øldrikking ved Deke House." Deke House var hjemmet til fraternitiet Delta Kappa Epsilon, der den unge George var president. Denne "Delta-gjengen" skal ha vært minst like vill som i den berømte collegefilmen med samme navn, og Bush var med på alle sprellene (de av Gateavisas lesere som gikk glipp av Delta-gjengen da den gikk på norske kinoer på 80-tallet,

**På fredagskvelder på
offisersklubben kunne
man gjerne se den
unge løytnanten danse
naken på bardisken,
mens han sang i takt
med jukeboksen**

Kongressmedlem Bush tildeler sønnen løytnantssripene hans.
Foto: George Bush Presidential Library.

George W. Bush klarte i valgkampen å framstille seg som en konservativ med hjertelag...

får stikke ned til den lokale video-sjappa og leie den). Bush ble arrestert flere ganger for pranks som å stjele juledekorasjoner fra en butikk for å pynte opp studenthuset med. Bush måtte også stille opp i den lokale pressa for å

forsvare Delta Kappa Epsilons innmeldingsrituale, som bestod i å "brennmerke" nye medlemmer på rompa med en glødende kles-henger. Mens Bush gikk på collage, ble titusenvis av hans jevn-

aldrende sent til den andre siden av jordkloden for å kjempe i Vietnamkrigen. Flere tusener av disse kom hjem i kiste. Bush hadde imidlertid ikke noe å frykte. Ikke bare fikk han venner av familien til å fikse ham en ettertrakta plass som flyver i nasjonalgarden i Texas, men han ble også utnevnt til offiser uten engang å måtte gå på offisersskole. Etter alt å dømme gjorde Bush en utmerket jobb som flyver, men dette hindra han ikke i å fortsette å feste hardt, og på fredagskvelder på offisersklubben kunne man gjerne se den unge løytnanten danse naken på bardisken, mens han sang i takt med jukeboksen.

I 1972 tok Bush en pause med den ville festingen for å jobbe en periode i et prosjekt for fattig, svart ungdom. Bush skrøt sjøl av dette sosiale engasjementet i sin kampanjebiografi, men den amerikanske forfatteren J. H. Hatfield har en noe annen versjon av denne historia. I sin biografi om Bush hevder Hatfield at han har fått tre bekjente av Bushfamilien til å innrømme at Bush i virkeligheten avtjente samfunnstjeneste etter en dom for kokainbruk, men at han fikk en dommer til å stryke dette av rullebladet hans. Det ble naturlig nok en viss mediaoppmerksomhet rundt dette da boka til Hatfield kom ut, men saken drukna raskt i avsløringen om at forfatteren hadde noen svin på skogen

sjøl. Hatfield hadde nemlig holdt skjult at han sjøl hadde sittet flere år i fengsel på grunn av underslag og delaktighet i et mordforsøk. Forlaget som hadde gitt ut Hatfields bok fikk kalde føtter, trakk boka tilbake fra butikkene og brant liksågodt hele opplaget. Boka ble senere gjenopptrykket av et lite radikalt forlag i New York og inneholder mye interessant informasjon om George W. Bush.

Tvilsomme forretninger

På tross av at han hadde mindre enn utmerkede karakterer fra college, kom George W. seg inn på det prestisjefylte Harvard-universitetet, der han tok en mastergrad i økonomi. Etterpå dro han i sin fars fotspor til Texas med målsettinga å skape seg en formue i oljeindustrien. I 1977 starta Bush sitt eget oljeborringsselskap med navnet Arbusto Energy.

Arbusto var det spanske ordet for Bush, men senere bytta selskapet navn til Bush Exploration. Bush overtalte familie og venner til å bidra med store summer, men driften gikk heller dårlig. I april

1984 viste regnskap at Bush Exploration hadde samla inn tilsammen \$4,7 millioner fra investorer, men kun betalt tilbake 1,5 millioner i utbytte. Selskapet var nær konkurs, men ble redda av en fusjon med Spectrum 7 Energy Corp, som var kontrollert av to Reagan/Bush-supportere fra Cincinnati. Disse var ikke interessert i verdien i Bush Exploration, men i personen Bush og hans mange gode kontakter. For et ambisiøst oljeselskap var det nemlig gull verdt å ha sønnen til USAs visepresident med i staben. Bush ble det nye selskapets direktør og fikk en lønn på \$75.000 i året i tillegg til 1,1 millioner aksjer i Spectrum 7. Framtida så lys ut, men i 1987 raste oljeprisene nedover på verdensmarkedet, og Spektrum 7 fikk store problemer. Igjen måtte forretningsvirksomheta til Bush reddes av andre. Denne gangen var det Harken Energy Corp. fra Dallas som trådte reddende til. Harken tok over Spektrum 7 og dets \$3 millioner i gjeld. Bush fikk aksjer i Harken verdt \$600.000, samt opsjoner for å kjøpe flere aksjer til 40% under markedsverdi. Han ble dessuten med i Harkens styre og ble ansatt som "investeringskonsulent" med en lønn på \$100.000.

Bushfamilien var gode venner med den kjente evangelisten Billy Graham, og på 80-tallet utvikla det seg et spesielt bånd mellom Graham

og George W. Bush. Bush ble personlig frelst, og i 1986, på morgenen etter at han hadde feira 40 årsdagen sin, tok han en beslutning som skulle forandre livet hans. Bush våkna opp fyllesjuk og jævlig, og ble stående alene på badet og stirre på speilbildet sitt - en mann med bustete hår, blodskutte øyne, tørka oppkast på haka... Til slutt falt Bush på kne og gråt og bønnfalt Gud om å redde han før han drakk seg i hjel. Den morgenen sverga Bush at han aldri skulle røre en dråpe alkohol mer; et løfte han påstår å ha holdt til denne dag. Etter dette begynte ting å gå bedre for Bush, og etter å ha jobba for farens suksessfulle presidentvalgkamp i 1988, fikk Bush en enestående forretningssjanse: Bush samla sammen en gruppe investorer som tok over baseballaget Texas Rangers. Bush sjøl investerte kun skarve \$600.000, eller 1,8% av kjøpssummen, men i tillegg fikk han 10% for å ha organisert handelen. Bush ble dessuten "Managing General Partner" for virksomheta, noe som innbrakte han en lønn på \$200.000 i året. Når en legger dette til de \$100.000 i året som han fremdeles fikk som konsulent for Harken Energies så skulle man tro han hadde et komfortabelt liv, men for Bush var dette bare begynnelsen.

På tross av at Harken Energies var et relativt lite selskap og dessuten gikk med tap, så betalte de ut store summer i lønninger og oppsjo-

ner til ledelsen. I januar 1990 var Harken nær konkurs, da selskapet plutselig fikk en fet kontrakt som gav det eksklusive rettigheter til å borre etter olje utenfor den lille øystaten Bahrain i den Persiske Gulf. Det var mange som spekulerte på om denne kontrakten hang sammen med at George W. Bush var sønn av presidenten, og at dette i virkeligheten var en skjult bestikkelse. Ingenting kunne imidlertid bevises, og det viste seg at kontrakten ikke var så lukrativ som en først trodde. Det kreves nemlig store investeringer for å lete etter olje off-shore, og Harken hadde hverken ekspertisen eller den finansielle tyngden som krevdes. Selskapets kvartalsrapport i august 1990 vist at Harken hadde tapt over 20 millioner dollar, og selskapets aksjekurs stupte. Da hadde imidlertid Bush allerede solgt mesteparten av aksjene sine med en \$800.000 profitt. Bush ble satt under etterforskning for innside-handel, men saken ble henlagt.

På begynnelsen av 90-tallet bestemte Texas Rangers seg for å bygge en ny stadium, og politikerne i den vesle byen Arlington ble stilt overfor et ultimatum: Enten hjalp de til med å finansiere den nye stadionen, eller så flytta laget til Dallas eller Forth Worth. Politikerne valgte det første, og den nye stadion ble finansiert ved at byen økte den lokale momsen med 0,5 %. Vedtaket ble godkjent i en folkeavstemming med

Hva, meg president?

Forside fra The Nation, november 2000

65% ja-stemmer. Byen fikk noe av pengene tilbake i form av leie og avgifter, Texas Rangers fikk likevel en ny stadion for langt mindre enn hva den kosta å bygge. Som om dette ikke var nok, så eksproprierste byen mye av landet som stadion ble bygget på fordi grunneierne ikke ville selge til den prisen de ble tilbudt.

Bush bestemte seg nå for å utnytte sin posisjon som leder for en av delstatens mest populære sportsklubber til å stille som kandidat til vervet som guvernør av Texas. I valgkampen mot den sittende demokratiske guvernøren Ann Richards, kjørte Bush fram fire populære punkter: mindre makt til politikerne; lokal kontroll over skoler; familieverdier og individuelt ansvar. Richards på sin side fokuserte på Bushs tvilsomme forretningsvirksomheter og forsøkte å male et bilde av en pappagutt som hadde fått karrieren sin servert på et sølvfat. Velgerne reagerte imidlertid negativt på Richards "bakvaskelskampanje" og Bush vant til slutt med 53,5% av stemmene. Som guvernør overraska han alle med å gjøre seg venner med demokratene som kontrollerte delstatssenatet, og han ble en svært populær guvernør som også appellerte til tradisjonelt demokratiske velgergrupper som kvinner og "latinos," dvs. den betydelige spansk-talende minoriteten. Bush ble gjenvalgt som guvernør i 1998 i et valgskred. Samme år solgte han sin andel av Texas Rangers for 15 millioner dollar. Bush hadde nå oppfylt størstedelen av livsambisjonene sine: han hadde blitt rik, og han var en suksessfull og populær politiker. Det var bare én ting som manglet: Å hevne farens valgnederlag mot Bill Clinton og bli USAs neste president. George W. Bush klarte å karre iland også denne seieren, om enn ved hjelp av en rekke tvilsomme omstendigheter rundt stemmegivinga i Florida. Men det er en annen historie...

Kilder:

Bill Weinberg: *George Bush: The Super-Spy Drug-Smuggling President*, Shadow Press, New York 1992.

J. H. Hatfield: *Fortunate Son: George Bush and the Making of an American President*, Soft Skull Press, New York 2000.

John Lofthus and Mark Aarons: *The Secret War against the Jews: How Western Espionage Betrayed the Jewish People*, St. Martins Griffin, New York 1994.

Valgfusk & fanteri

– like amerikansk som eplepai...

Fjorårets amerikanske presidentvalg utviklet seg til en heller langdryg politisk farse – også etter amerikansk målestokk. Og man må nesten beundre den russiske president Putins framsynthet da han i forkant av valget sarkastisk krevde å få stille med uavhengige observatører for å sikre et rettferdig valg og hindre fusk.

Men i et land der det er liten sammenheng mellom avgitte stemmer og hvem som faktisk blir president, blir det vanskelig å avdekke valgfusk. Rot og svindel er nemlig en integrert del av selve valgsystemet.

Galskapen som utspant seg i fjor er ingen unik situasjon i amerikansk sammenheng, selv om situasjonen sjelden kommer så ut av kontroll som det vi nylig var vitner til.

For å finne en liknende situasjon må vi antagelig gå så langt tilbake som 1876. Da valgdagen gikk mot slutten så det hele ut til å gå kraftig i demokratene Samuel J. Tildens favør. De foreløpige resultatene gav Demokratene New York, New Jersey, Connecticut og Indiana, samt alle statene i sør. Tilden så derfor ut til å vinne med en overvekt på 250.000 stemmer og 203 valgmansstemmer (med bare 185 nødvendig for seier). Slik situasjonen var anså selv den republikanske kandidat Rutherford B. Hayes, slaget som

tapt.

Men selv om Hayes selv, ved dette tidspunkt, ikke nørte åpenbare intensjoner om å bestride resultatene, så fantes det nok av fremstående republikanere som ikke aktet å la demokratene dra seieren i land

ate republikanske redaktør John C. Reid la Chandler grunlaget for å velte demokratenes valgseier ved å starte en større offentlig skittentøysvask. Både pressen og telegrafene ble brukt til å nøre opp under rykter om svindel, vold og trusler fra demokra-

Forsamlingen forkastet hele 15.000 sedler, hvor av 13.000 demokratiske stemmer. Istedet for et knusende nederlag vant nå Hayes staten med en overvekt av 3000 stemmer...

uten ytterligere kamp om presidentskapet. En av disse var Hayes kampanjeleder Zachary Chandler. Sammen med New York Times rabi-

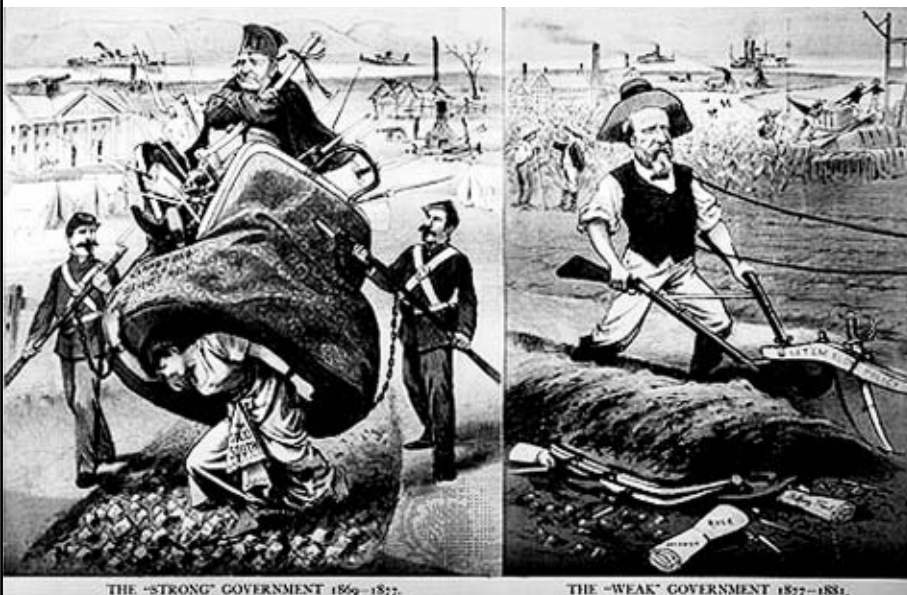
tenes side under valgkampen.

Det fantes dessuten ennå et glimt av håp for republikansk valgseier, dersom man kunne vinne valgmansstemmene i Sør-Carolina, Florida og Louisiana. Sør-Carolina syntes ikke å representere den største hindring for det republikanske komplottet, siden Hayes faktisk så ut til å kunne vinne denne staten med 600-1000 stemmer. Det var en større utfordring å rettferdiggjøre seg valgmansstemmene fra Florida og Louisiana, som Tilden uoffisielt lå an til å vinne med henholdsvis knappe 94 og drøye 6300 stemmer, og den største innsatsen ble derfor lagt på disse to stater. Men valgforsamlingene i alle de tre delstatene var sterkt republikansk dominerte, og det var jo en stor fordel ettersom disse hadde makt til å forkaste "suspekke sedler". Samt at guvernørene i de nevnte stater var republikanere, og derfor hadde makt til å sertifisere sin stats valgmansstemmer.

Sør-Carolinas rent republikanske valgforsamling forkastet de samlede stemmer fra både Edgefield og

Tvilsom valgseier til tross, Hayes presidentgjerning utgjorde en etterlengtet forandring fra Grants gjennomkorrupte og jernharde regjeringstid. Mange av de grep som lappet statene sammen til en gjenforent nasjon ble foretatt nettopp under Hayes.

Vitsetegningen nedenfor kan illustrere hvordan samtiden oppfattet presidentene Grant og Hayes.

Laurents fylker, hvilket gav Hays statens valgmannsstemmer og sikret fortsatt republikansk guvernør og dominans i den lovgivende forsamling. Dette førte til at demokratene organiserte en alternativ delstatsregjering under Wade Hampton! Også i Louisiana var valgforsamlingen rent republikansk og brukte kraftig lut for å sikre partiet seier. Forsamlingen forkastet hele 15.000 stemmesedler, hvorav 13.000 var for demokratene. Istedenfor et knusende

ha skjedd på oppfordring fra Abraham S. Hewitt, formann i demokratenes nasjonale komité. Hewitt håpet at dette ville tvinge republikanerne til å bestride Oregons demokratiske valgmannsstemme, slik at demokratene kunne gjøre det samme med stemmene sertifisert av guvernørene i Sør-Carolina, Florida og Louisiana.

Slik situasjonen lå an da valgmannsstemmene skulle avgis 6. desember, virket det lyst for Samuel

gjort på "bakrommet" i tiden som fulgte egner seg kun for spesielt interesserte. Mot slutten av desember nedsatte både Senatet og Huset hver sin komité, og det ble enighet om å opprette en kommisjon for å løse valgfloken. Den skulle bestå av fem senatorer, fem representanter og fem føderale høyesterettsdommere. Plassene skulle fordeles jevnt mellom de to partiene, bortsett fra den femte dommeren som skulle velges av de andre. Den politisk uavhengige dommeren David Davis ble opprinnelig valgt. Men Davis avslo å stille, derfor ble republikaneren Joseph P. Bradley valgt i hans sted, og med det ble også, i praksis, den amerikanske president "valgt".

Kommisjonen avgjorde alle de omstridte valgmannsstemmer i Hayes favør, hele tiden med 8 mot 7 stemmer. Presidentembetet ble derfor gitt Hayes med 185 mot 184 stemmer, sammen med den velklingende titlen "His Fraudulency".

Det er hevet over enhver tvil at valget i 1876 var befestet med utpreget fusk og fanteri, uten at det er mulig å avgjøre hvem som ville ha vunnet er rettferdig valg eller hvem som hadde flest svin på skogen. Begge sider forsøkte til tider å kjøpe seg valgseier og enkelte, både republikanere og demokrater, solgte villig sin lojalitet til den annen side mot lokal eller fraksjonalistisk gevinst. Doble stemmer, stappfulle stemmeurner og demokratiske sedler med det republikanske merke for å lure analfabeter ble rapportert, resultater fra fjerntliggende strøk skal også ha blitt holdt tilbake for å endres ved behov. Amerika led på denne tiden ennå under etterdønningene fra borgerkrigen, hverken kommunikasjonslinjer eller det føderale kontrollapparat var særlig godt utviklet. Heldigvis har landet utviklet seg siden den gang, og man burde kunne føle seg trygg på at en lignende situasjon ikke ville kunne oppstå i dag, 125 år senere...

—Sven

Kilder:

- Encyclopedia Britannica
- Warrior & President, av Rutherford B. Hayes (Ari Hoogenboom 1995)
- whitehouse.gov

Rekonstruksjonen (1865-1877)

Tiden etter den amerikanske borgerkrig, da de 11 sør-statene ble gjeninlemmet i unionen, blir gjerne kalt *rekonstruksjonen*. Så tidlig som i 1862 oppnevnte president Abraham Lincoln militære guvernører i Tennessee, Louisiana og Nord-Carolina. Etter Lincolns død delte president Andrew Johnson i 1867 rebellstatene i fem militære distrikter, under oppsyn av U.S. Army. Tennessee ble gjenopptatt i unionen allerede i 1866 og de resterende 10 statene fulgte innen utgangen av 1870. De nydannede delstatsregjeringer var overveiende republikanske i sin sammensetning. De var opprettet av krigens seirende side, og besto av en politisk koalisjon mellom fargede, fremmede fra nord (carpetbaggers) og sørlige kollabratorer (scallawags). Disse regjeringer ble, av majoriteten av den sørlige hvite befolkning, ansett som marionett-regimer, styrt fra Washington. Noe som nok ble styrket av at president Grant ved flere anledninger brukte føderale styrker for å opprettholde de republikanske regimene i sør. Konservative elementer i sør var spesielt fiendtlig innstilt, og ikke uventet er det nettopp i denne perioden man finner oppblomstringen av hat-grupper som "Ku Klux Klan" og "Knights of the White Camelia". Gjennom vold, trusler og politisk spill vant de konservative frem på hjemmebane, og innen de siste føderale styrker ble trukket tilbake i 1877 var demokratene atter ved makta i sør.

nederlag vant nå Hayes staten med en overvekt av hele 3000 stemmer og også her beholdt det republikanske partiet styre og stell. Og som i Sør-Carolina dannet demokratene en alternativ delstatsregjering. Floridas valgforsamling hadde den kuriositet å inneholde en demokrat, men forkastet likevel nok sedler til å kunne erklære Hayes seierherre med 900 stemmer, og beholde delstatregjeringa med en noe smalere margin.

En uventet utvikling i delstaten Oregon skulle tjene til å forstyrre situasjonen ytterligere, men denne gang i demokratenes favør. Det hersket bred enighet om at Hayes hadde vunnet denne staten, med en overvekt på godt over 1000 stemmer. Men John W. Watts innehadde stilling som postmester samtidig som han stilte som valgmannskandidat på den republikanske lista. Loven på sin side forbød en føderal tjenestemann å stille til valg. Watts var åpenbart klar over dette og sa opp stillingen som postmester da han ble valgt, i den tro at alt var i orden.

Men Oregons demokratiske guvernør så annerledes på saken. Han diskvalifiserte Watts og sertifiserte i hans sted en demokratisk valgmann. Dette skal formodentlig

J. Tilden og det demokratiske parti. Hayes hadde kun 165 sikre stemmer mot Tildens 184. Begge parter gjorde krav på de gjenværende 20, men Tilden behøvde bare vinne én av disse for å gå seirende ut av valget. Loven tilsa at valgmannsstemmene skulle overleveres senatets overhode og at denne, i nærvær av både Senatet og Huset, skulle åpne alle sertifikater og telle stemmene. Men loven sa ingenting om *hvilke* stemmer senatets overhode eller den samlede kongress skulle avgjøre å telle i den situasjon som nå hadde opstått. Thomas W. Ferry var Grants vise-president og senatets øverste i 1876, og det var å anta at Ferry ville avgjøre tvisten i henhold til partiets interesser. Hayes argumenterte da også kraftig for at det skulle bli slik, men hverken republikanere eller demokrater i kongressen sluttet seg til dette, da de fryktet at en slik løsning ville gi presidentskapet for mye makt på bekostning av dem selv. Ei heller ønsket republikanerne å la kongressen avgjøre spørsmålet, da demokratene med sin majoritet blandt representantene hadde overtaket også der.

Saken dro ut i det vide og det brede, og de politiske hestehandlene

KAFÉ BLITZ

PILESTREDET 30 C
0164 OSLO
TLF: 22 11 41 80

Oslos garantert billigste!

Middag til 20-30 kr!

Mandag - Fredag 12-18

BLITZ PÅ NETTET: <http://blitz.no>

Statusrapport fra cannabis-debatten

Myndighetene ser med uro på at stadig flere blir liberale til cannabis-produkter. Den forrige sosialministeren, Magnhild Meltveit Kleppa, sa i sin tale til Aksjonsuka Mot Narkotika, at “can-

nabisforbudet er ein viktig del av narkotikapolitikken.” Og den offisielle politikken er fremdeles den urealistiske drømmen om et narkotikafritt samfunn.

Det går riktig vei! ...selvom veien er lang

Det har vært politisk ukorrekt å uttale seg positivt til bruk av cannabis i lang tid nå. Men det finnes mennesker som har gitt pokker i det og sagt hva de mener. En slik person er den forrige helsebyråden i Oslo, Ellen Christiansen fra Frp, som sa at hun personlig synes at cannabisbruk burde legaliseres, men la til at dette ikke var noen sak hun ville engasjere seg i (og det gjorde hun da heller ikke). Den forrige narkotikasjefen i Oslo, Christine Fossen, innrømmet å ha brukt hasj en gang som 16-åring, men at hun angret innmari nå. Hvorfor, vil vi da spørre? Det mest sannsynlige svar ville antagelig være at det er jo ikke lov, uten noen dypere begrunnelse.

Inn i hampen!

De Grønnes bystyremedlem i Trondheim, Jan Bojer Vindheim, er kanskje den eneste politiker som har turt å engasjere seg skikkelig i cannabisdebatten. Høsten 2000 kom et solid bidrag fra ham gjennom en 220 siders bok om hampens historie. Da han prøvde å få boka trykket viste det seg at ingen av de etablerte forlagene ville påta seg oppgaven. Begrunnelsen var som oftest at den ikke “passet inn i forlagets profil”. Det vil si at denne boka var ikke stueren i forhold til hva synspunkter og konklusjoner skal være, til tross for at boka er basert på grundig og langvarig forskning med dokumenterte fakta hele veien. Enden på visa var at Gateavisas eget forlag, Futurum Forlag, påtok seg oppgaven, og boka ble trykket i et opplag på 1800 eksemplarer, på hampepapir. Den ble omtalt i de fleste landsdekkende avisene og godt mottatt av kritikere. Salget går strykende!

Inn i hampen – historien om en mangfoldig urt, som boka heter, er et grundig kulturhistorisk verk om cannabis planten og mennesket. Boka tar for seg hvordan menneskene i ulike kulturer og tidsepoker har forholdt seg til cannabisplanta. Den tar

kål på myten om at hampen er en nykommer i den norske flora, og henviser til arkeologiske funn som tyder på at allerede vikingene på 800-tallet brukte cannabis både som rituelt rusmiddel og som nytteplante til tekstiler. Vindheim påpeker at under dansketida var bøndene gjennom lov forpliktet til å dyrke hamp til tau- og tekstilfiber, for å bedre handelsbalansen med utlandet. Det var først for ca. 40 år siden at synet på hampen plutselig snudde tvert om her i Norge. Framveksten av syntetiske stoffer utkonkurrerte tauproduksjon av hamp, slik billig bomull fra koloniene for lengst hadde gjort for tekstiler.

Ulovlig virkelighet

På samme tid kom beatgenerasjonen, jazzfrikene som brukte hampen som rusmiddel, og dette vakte oppsikt og harme i de gode lag av samfunnet. Kampen mot hampeplanta og dens rusgivende effekter ble grunnlagt av daværende helsedirektør Karl Evang. Det ser ut til at Evangs antagelser om hampeplantens ekstremt negative virkninger har vært toneangivende hos myndighetene og folk flest de siste 40 årene. Det er med Magnhild Meltveit Kleppas egne ord snakk om *kampen om hegemoniet i cannabisdebatten*. Med det menes det at bare én bestemt måte å tenke på skal være den gjeldende og plausible, alle andre perspektiver skal framstå som umulige. En grunnsetning i dette hegemoniet har vært at alle skal kjøpe frykten for den sosiale forurensning som cannabisbruk sprer rundt

seg. Aller best illustrert er dette kanskje gjennom Vam & Vennerøds film *Himmel & Helvete* fra 1970. Der vi ser Lillebjørn Nilsen som eksperimenterende student blir hekta på hasj. Lillebjørn har ei kjæreste som også lokkes inn i helvete. Hun stjeler penger av foreldrene sine for å dra med Lillebjørn til København for å få tak i mer dop (hasj). Men der nede tar pengene slutt og det ender med at Lillebjørn fiker til kjæresten sin og får henne til å prostituere seg... Nå er det på sin plass å si at denne filmen antagelig er noe av det flaueste Lillebjørn må vedkjenne seg og at det er slike framstillinger som nå i den seinere tid er blitt innrømmet som usaklige eller misvisende. (Dersom du er hypp på å le så tåra spretter er det bare å fyre seg en tjall og se H & H... en garantert lattersalve – men vær klar over at det er stadig ulovlig!)

Sludder og vås

Myndighetenes “opplysningskampanjer” har blitt sterkt kritisert av både fagfolk og cannabisfrikere. Særlig sånne skrekkehistorier som den med Lillebjørn er det ingen som kjenner seg igjen i. Myndighetene har på sin side tatt kritikken inn over seg og prøvd å gjøre noe med det. En av de siste opplysningskampanjene var skolemusikanten som under en marsj med orkesteret går rett fram i en sving i stedet for å svinge sammen med de andre. Så lød teksten: *Stein i fire timer, sløv i fire uker*. Med dette prøver myndighetene å fokusere på at det aktive stoffet i cannabis, THC, ikke er vannløselig (som

f.eks. alkohol), men fettløselig slik at det holder seg lenger i kroppen. Forskere antar at man kan finne rester av THC i blodet i cirka en måned etter siste inntak. Men dette er ikke det samme som at stoffet er aktivt i en måned. Hva er det myndighetene egentlig prøver å fortelle samfunnet? Det er nærliggende å tro at vi ikke skal tenke noe særlig over det, men bare godta det at det er ulovlig.

Den norske cannabisdebatten minner om den tiden da verdensbildet var geosentrisk, at alle trodde at jorda var universets midtpunkt. De religiøse lederne tviholdt på forestillingen i frykt for å miste sine sentrale posisjoner i samfunnet. Etterhvert endret likevel hegemoniet i naturvitenskapen seg til Kopernicus' heliosentriske system (jorda går rundt sola). For å knytte dette til musikantene i korpset, kan det m.a.o. være at hele korpset bortsett fra han som hadde røyka hasj gikk feil! For nå i det nye årtusenet har vi svært utfyllende informasjon og fakta om cannabis og skadevirkninger. Skadevirkningene ved å røyke hasj eller marihuana er minimale ved et nøkternt forbruk. Skadene oppstår først når loven håndheves og hasjrøkerne blir sanksjonert.

Politi til besvær

Allerede i 1963 la den amerikanske sosiologen Howard S. Becher fram sin stempelingsteori. Der viser han gjennom en studie hvordan en gruppe musikere blir stemplet som narkomane og lovbrøyttere for sin omgang med cannabis, og dermed de faller ut av det konforme samfunnet. Dette er en klassiker og har fremdeles veldig mye for seg. Den viser på en svært tydelig måte at vi gjennom kriminaliseringen av cannabis skyver ressurssterke personer

Misunnelse

ut av det gode lag, mennesker som kunne bidra til mye for fellesskapet, men som i stedet faller utenfor og ofte blir en byrde for samfunnet.

Men noen tjener på krigen

Hvem er det som har noe å tape på en legalisering av cannabisplanta? Dette spørsmålet besvarer den norske kriminologen Nils Christie i sin bok *Den gode fiende*. Han viser her at kriger ikke alltid er så ille, i hvert fall ikke for de som slipper å betale de direkte omkostningene ved deltakelse. En fiende kan bli mer enn en trussel, nemlig en *nyttig fiende*. Dette er veldig greit og ha i mente i cannabis debatten. For hvorfor er det så enorm mobilisering mot denne hampeplanta, når vitenskapene dokumenterer at planta er så og si helt harmløs?? Christie er spesielt opptatt av den opphopning av fanger vi får i fengslene med den nåværende narkotikapolitikk. Han viser statistikker som forteller at over halvparten av de innsatte soner for narkotikaforbrytelser. Forbudet skaper altså en mengde nye kriminelle, og vekst i de næringene som tas seg av slike i vårt samfunn: politi og fengselsvesenet. I USA er bygging (og privat drift) av fengsler big business. Medlemmene til Norsk Narkotikapoliti Forening er også blandt dem som tjener på denne politikken.

Dette er mildt sagt urovekkende når vi veit hvor stor skade et fengselsopphold kan forårsake. Det gjøres heller ikke noe skille mellom "lette" og "harde" stoffer, slik at harmløse hasjrøykere knyttes tettere til hardt belastede og kriminelle miljøer. Dessuten viser Christie oss hvordan argumentasjonen fra motstandere fordreier fakta. Som eksempel forklarer han hvordan begrepene cannabisrøykere og cannabismisbrukere brukes om hverandre. I premisene brukes gjerne ordet cannabisrøykere når det referer til dokumenterte fakta og i konklusjoner forvandles det til å bli cannabismisbrukere.

Fra 1965 ble cannabis lagt til listen over forbudte narkotiske stoffer. Strafferammen for overtredelse

ble satt til et halvt års fengsel. Siden da har overtredelsene bare økt og politikere og enkelte andre har da også hele tida skreket etter mer politi og hardere straffer. I dag er strafferammen økt til den strengeste vi har, nemlig 21 års fengsel. Professor Johs. Andenæs var en av de som var med på å lage disse strenge straffene. Men på 90-tallet innså han at dette var et galt steg å ta. I boka "Straffen som problem" sier han like ut at i etterpåklokskapens tegn taler mye for at det var

et feilgrep å kriminalisere cannabis, at man burde skille mellom de lette og harde stoffene. Kriminaliseringen av de lette stoffene som hasj og marihuana står svakt, påpeker han. Nå er strafferettsprofessoren pensjonert, men lovverket står uendret.

Straffen som ikke virker

I begrunnelsene for å ilegge straff på mennesker for deres omgang med cannabisstoffene, har de såkalte *allmennpreventive* hensyn spilt en avgjørende rolle. Tanken er at vi skal straffe noen ekstra hardt slik at andre skal avskrekkes fra å gjøre de samme handlingene. *Kan fengsel forsvares?* er tittelen på en bok kriminologen Thomas Mathiesen ga ut i 1972. Her går han begrunnelsene for å påføre andre medmennesker pine (straff) dypt i sømmene, og kommer fram til mange innkonse-

kventheter og urimeligheter. Blant annet viser han til at statistikker og andre forskningsresultater tydelig viser at straffens lengde har minimal betydning for den allmene preventive effekt. Han påpeker at det utslagsgivende for å gjøre eller unnlate å gjøre en ulovlig handling i første rekke dreier seg om sannsynligheten for å bli oppdaget. Dersom sannsynligheten for å bli tatt er stor vil vi oppnå en allmenpreventiv virkning, men dersom denne sannsynligheten er liten, vil den allmenpreventive effekt bli borte. Når vi tenker på sannsynligheten for å bli tatt for bruk eller besittelse av cannabis her i Norge er det soleklart at den er minimal. Det er svært få av de som røyker hasj i Norge som noen gang blir straffet for det.

Solidaritet?

Motstandere av en legalisering argumenterer ofte med følgende: Fra alkoholforskningen veit vi at når tilgangen blir større så øker det samla konsumet i samfunnet. Samtidig veit vi at når det samla konsumet øker, øker også andelen med misbruk. Det vil si at de som allerede hadde et forholdsvis høyt konsum vil øke konsumet sitt ytterligere slik at det blir til misbruk.

Cannabismotstandere mener derfor at vi ikke skal røyke hasj, for å vise solidaritet med de som har rusproblemer (på samme måte har Avholdsbevegelsen i lang tid kjempet mot dagliggjøringen av alkohol). Dette var også et hovedpoeng for den forrige sosialministeren vår som avsluttet sin tale under Aksjonsuka Mot Narkotika med følgende: "Til sjuande og sist handlar hasjdebatten

om vår vilje til å visa solidaritet med og omsorg for våre medmenneske." Det er jeg helt enig med henne i, men jeg er veldig uenig i at vi best viser solidaritet med våre medmennesker ved å kriminalisere cannabisbrukere. Vi lever i en tid der gamle grenser stadig sprenges og mangfoldet av muligheter å velge i bare blir større og større. Mer og mer ansvar overføres dermed til det enkelte menneske ved at det faktisk eller tilsynelatende er de som selv som velger og at de derfor selv må stå til ansvar for sine handlinger. Et mer

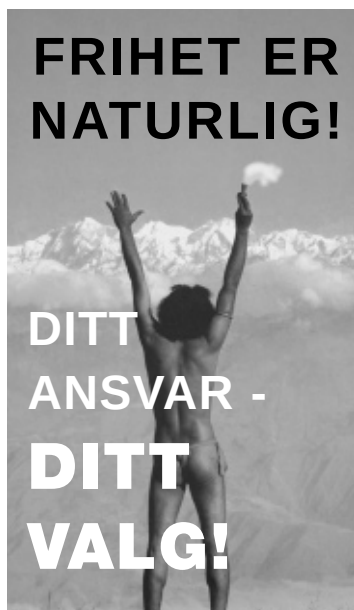
Cannabis hjelper mot grå stær

åpent samfunn krever altså flere ansvarsbevisste mennesker. Men det er ingen motsetning mellom et personlig og et kollektivt ansvar. Alle besitter begge typer ansvar i og med at vi er mennesker som er totalt avhengige av hverandre.

Det er fullt mulig å misbruke cannabis. Det er ganske mange som allerede gjør det, og vi bør enes om at dette ikke er ønskelig. Hvis man må ha seg en "mornings" for å fungere normalt i hverdagen kan man si

Det er PÅ HØY TID å legalisere cannabis...

...og da trenger du Normals magasin for cannabiskultur. Siste nummer har masse stoff om din framtidige hobby: dyrking av egne rever ute og inne. Og: hvordan gikk det med forsøket på å forby avbildning av cannabisblad? Cannabis og bilkjøring - hva skal du gjøre? Dessuten om hampenøtter i brød og cannabis i Japan., om asosialdepartementet og hva som kommer fram i På Høy Tids underavdeling Hasjelas. Og mye mer!

Prøveeksemplar kan du få ved å sende oss 30 spenn (gjørne i frimerker), eller du kan melde deg inn i Normal og få bladet i posten hver gang. Det koster bare 250 kroner!

Penger kan du sende til bankgiro 0535.3857.497. Skriv i meldingsfeltet hva det dreier seg om og husk for all del nøyaktig navn og adresse.

NORMAL
Hjelmsgt 3
0355 Oslo
www.normal.no

at vi har med et misbruk å gjøre. I et helhetlig samfunnsperspektiv vil det være mange situasjoner hvor det å være rusa vil være ugunstig, som for eksempel i arbeidslivet eller i trafikken. Riktignok har vi allerede bestemmelser som sier at dette ikke er tillatt, men faren for at dette ignorerer kan nok bli større dersom forbruket øker. Men er det ikke bedre at de som røyker hasj og ikke har problemer med det, står fram og viser andre hvordan de kan takle dette? Som med alle andre rusmidler, må man lære å bruke cannabis konstruktivt.

Lys i tunnelen

Hvorfor er det slik at flere stiller seg mer liberale i cannabis spørsmålene nå enn tidligere? En grunn er avgjort det at vi har samlet oss mer erfaring og at det er kommet fram saklig informasjon gjennom bøker og andre publikasjoner. Det har skjedd et visst kunnskapsløft generelt i

det faktum at norske myndigheter alltid har vært svært restriktive og lite villige til å endre perspektiv og kurs i narkotikapolitikken. Samtlige regjeringer de siste 40 år har hatt den samme hovedmålsetting om et narkotikafritt samfunn. Dette er nok den aller viktigste hindringen til en sunn utvikling. Hva skal så til for at denne målsettingen kan bli revurdert og omgjort? Tunnelen kan synes veldig mørk, men faktisk kan det skimtes noen lysglimt her og der. Særlig det som skjer rundt om i den vestlige verden hvor hampeplanta opplever en renessanse som nytteplante. Noen delstater i Amerika og enkelte land i Europa har i den seinere tid åpnet for cannabis til medisinsk bruk. I hovedsak dreier dette seg om tilleggsbehandling for kreft- og aidspasienter som gjennomgår kjemiske behandlinger med bivirkninger som kvalme og redusert matlyst. Det har lenge vært kjent at cannabis kan øke matlysten og redusere kvalme. Men det er særlig ovenfor mennesker som lider av multipl sklerose (MS) at

potensialet for å bruke cannabis som medisin er størst. Cannabis kan virke lindrende på slike muskelsykdommer, og til og med motvirke epileptiske anfall. Mange mennesker har gått rettens vei for å få stadfestet sin rett til å benytte seg av den mest effektive medisinen mot sine plager, både her til lands og ellers rundt om i verden. Men den farmasøytiske industrien har en enorm makt, og foretrekker å produsere legemidler kjemisk i stedet for å bruke av naturens

gaver. Det er opplagt trusselen om reduksjon i profitt og tap av makt som er avgjørende. Dersom hampen ble legal kunne jo alle som ville bare

dyrke sin egen medisin og beholde pengene sine selv! Men likevel er lyspunktet at det stadig forskes mer og mer på cannabis til medisinske formål og at både leger og pasienter er blitt mer åpne for behandling med cannabis som preparat.

En annen grunn som særlig Jan Bojer Vindheim får tydelig fram er at flere nå har oppdaget det enorme potensialet som hampeplanta har som råstoff i industrien. Hvis du tar deg en tur innom f.eks. Hemp House i Oslo, kan du se et stort utvalg av produkter laget av hamp. Visste du for eksempel at du kan få kjøpt snowboard laget av hamp eller leskedrikk av hampefrøene som du ikke blir rusa på? Det er faktisk slik at hver minste del av hampeplanta kan nyttiggjøres. Hampeplanta er en lettgrodd plante som tilpasser seg miljøet.

Bli med på revolusjonen!

At jeg tidligere har referert til den forrige sosialministeren og ikke den nåværende skyldes bare at den nåværende ikke har uttalt seg offentlig i noen særlig grad om cannabispolitikken. Alt tyder imidlertid på at den nåværende politikken er omtrent identisk med den forrige regerings. Så til spørsmålet om hvor vi står og går i cannabissaken, står altså myndighetene fortsatt ganske så stille, mens det ellers i den vestlige verden foregår bevegelser i riktig retning. Det er nok likevel bare et spørsmål om tid før også de norske myndigheter må bukke under for fornuften. En organisasjon som jobber for at dette skal skje heller før enn seinere er NORMAL, Norsk Organisasjon for Reform av Mariuanalovgivning. De har for tida stor aktivitet, og har nå begynt å gi ut *På Høy Tid* –

Tidsskrift for nordisk cannabiskultur, som holder oss oppdaterte om saker som handler om hamp.

For tredje år på rad arrangerer NORMAL marijuanamarsj her i Oslo, og dette er en viktig innsats. I fjor klarte de å mobilisere mellom 1000 og 1500 mennesker som offentlig ville

TORS DAG SIST I MAI BLE EI MEKTIG STERK MØNSTRING AV BRA FOLK I PARKEN UTOVER KVELDEN.

PARKEN: (Vår medarbeider.) Ved 8-tida var det samla godt over tusen folk i parken. Fram og tilbake marsjerte snuter for å passe på at parken fortsatt forble Slottspark. Men rundt om sang folk og spilte gitar og drakk seg fulle og mere til. Så gjekk tilskuera, og igjen vare bra folk, snuten hadde også fortrukka. Slottsparken: FOLKETS PARK! UT MED DE RASSPULTE PURKEN. Snuten hadde lovet kontinuerlig vakt på Nisseberget, i kampen mot elementene der. De siste dagene hadde vi ikke sett noe til dem. Og litt utpå kvelden var de så dumme at de dukket opp igjen. Under parolene PARKEN FOR FOLKET! og UT MED FASCISTPURKEN! Ble alle snuter kjeppjaget ut av gresset.

FORTSATT KAMP MOT PURKEKONTROL AV PARKEN! PARKEN FOR FOLKET!

*Apropos fjorårets marsj...
(Gateavisa nr. 1, juni 1970)*

vise sin misnøye med kriminaliseringa av hampeplanta og dens brukere. I den første hasjmarsjen i 1999 stod politiet mannsterke og så på at folk fyrte store chillumer helt åpenlyst. På Millennium Marihuana March i fjor tok politiet en mellomløsning som viste seg å være mindre heldig, ved å velge seg ut tre-fire personer blant mange røykere som de arresterte. Det blir spennende å se hvilken linje politiet vil legge seg på i marsjen som går den 5. mai i år. Dette er en av sakene hvor også du kan bidra ved å påpeke at den norske narkotikapolitikken er riv ruskende gal!

Flipplaus Flipp

befolkningen. Det er vel og bra, men er det tilstrekkelig for å oppnå en avkriminalisering? Dessverre er det mye som taler mot dette, blant annet

Million Marihuana March 2001

A Spaced Odyssey!

Bli med på vår fest i cannabisens tegn! Som tidligere år samles vi først til hygge, musikk og taler på Rådhusplassen, før vi toger avgårde for å vise oss fram.

Om kvelden blir det **stor fest** på Chateau Neuf, med masse DJs og band. Så langt ser det ut til at vi får Tungtvann, Pen Jakke, Klovner i Kamp, Rasnas m.fl. Følg med på Normals hjemmesider for detaljer: www.normal.no/MMM2001

Møt opp på sjøsiden av Oslo Rådhus, lørdag 5. mai, kl. 15.00!

Fra vitenskapens vidunderlige verden...

Star Wars mot demonstranter

USAs militære driver utvikling av en erstatning for gummikuler. Det nye våpenet bruker elektromagnetiske stråler, som kan pacificere demonstranter, angivelig uten at skade dem. Det har tatt 10 år å utvikle våpenet som skal være til hjelp for amerikanske soldater i halvmilitære roller, noe de stigende grad involveres i som "fredsbevarende" styrker.

Pentagons vitenskapsmenn har konstruert et våpen som fyrer av elektromagnetisk energi, som selv på 500 m avstand gir en følelse av å bli brent på huden.

Men våpenet brenner ikke huden reelt, det er ikke snakk om en militær utgave av en mikrobølgeovn. Det nye systemet avfyrer kortere bølger med

høyere frekvens. Det betyr, at bølgene kan trenge gjennom klær, men bare i liten grad hud – kun 1/64 av en tomme (snaut 1/2 mm).

Når man fjerner seg fra strålen, forsvinner følelsen, og den er angivelig uten langtidsbivirkninger.

Våpenet har foreløpig kostet 40 millioner dollar å utvikle. Så langt er det ingen tegn til at det skjer forbrenninger, indre skader, kreft eller øyeskader.

I mer enn 6.200 forsøk har det kun vært ett uhell, da en forsøksperson fikk en myntstor forbrenning på ryggen, fordi våpenet var feil innstilt.

Bare et sekund under strålen gir en følelse av å bli brent med en temperatur på 50 grader, men våpenet kan innstilles til høyere grader.

I sin nåværende eksperimentelle form likner våpenet en slags satellitskjerm, og kan monteres på et mindre, militært kjøretøy.

Politiken, 3. mars 2001

AKERSHUS AMTSTIDENDE

Snart får du cola i springen

Snart kan det bli slutt på at du går tom for brus. Coca Cola Company ønsker nemlig å utvikle et system som vil gjøre det mulig for beboere i blokker å tappe cola fra en stor sentraltank. Sentraltanken med konsentrert sirup, vil bli mikset med renset vann og så fordelt etter behov og forespørsel rundt om til beboerne.

"The War On Drugs" gir øko-katastrofer

USA forbereder nå aktivt biologisk krigføring i den 3. verden, med plantesykdommer laget for å ødelegge bl.a. coca-planter. Problemet er bare de også kan angripe søtpotet, som utgjør grunnsteinen i kostholdet i flere sør-amerikanske land.

Arbeidet går videre, på tross av at de katastrofale virkningene for sør-Amerikas økosystemer er vel dokumentert. Den mest aktuelle kandidaten er parasitt-soppen *Fusarium Oxysporum*.

Tanken på å være slagmark for denne krigen er ikke særlig fristende for land som Peru, Bolivia og Colombia. Den peruvianske regjeringen har allerede nedlagt forbud mot testing og spredning av soppen. Colombianerne er ikke mer begeistret, men har blitt klart advart av tilhengere i den amerikanske Kongressen om at ujhjelpspakken på 1,8 milliarder dollar (!) henger i en tynn tråd hvis de nekter. Formannen i utenrikskomitéen i Representantenes Hus, Benjamin Gilman, fikk igjennom et tillegg til ujhjelpsplanen der det heter at Colombia må akseptere å "iverksette en strategi for å utrydde hele landets coca- og opium-produksjon" ved bruk av, blandt annet, "testede og miljøsikre sopp-parasitter". Den påståtte sikkerheten undergraves av eksperimenter utført av USAs landbruksdepartement selv i 1994 og 1995, som resulterte i at to plantearter i tillegg til coca også ble infisert.

Den varianten av soppen som angriper coca, EN4, er nært beslektet med de som angriper søtpotet. Dette skyldes at den skal kunne ødelegge flere forskjellige varianter av coca, og derfor ikke kan være spesifikk for bare én art. En bivirkning kan derfor også bli utryddelsen av insekter og dyr som lever på ville varianter av coca-planten, f.eks. den vakre og allerede sjeldne sommerfuglen *Agrias*.

I tillegg arbeider forskere i det amerikanske landbruksdepartementet (USDA) med genmanipu-

lering for å øke disse soppens effektivitet. Budsjettet for i fjor var offisielt på 23 millioner dollar, men størstedelen av finansieringen er gjemt bort i diverse bevilgninger til militæret og etterretningstjenesten.

Men Krigen mot Narkotika favner videre enn coca-planten. I 1969 oppdaget den amerikanske plante- og dyrekontrollen et virus på *Datura* importert fra Columbia, som noen fant ut kunne være et nyttig våpen mot opiumsvalmuer. Det ble sendt til nærmere undersøkelse hos USAs senter for biologisk krigføring i Fort Detrick, Maryland, der det fikk merkelappen D-437. Samme år ble Nixon nødt til å stenge hele senteret, etter at den internasjonale konvensjonen mot biologisk krigføring ble vedtatt. Men organismene ble aldri ødelagt, og trekkes nå fram fra fryseboksene for opp-
tining. D-437 ble seinest i fjor omtalt på en av web-sidene til det amerikanske forsvaret, hvor det ble nevnt at stoffet undersøkes av Dr. Vernon

Damsteegt – en veteran fra Fort Detrick. Da de fikk forespørsler om dette, ble alle referanser til saken raskt fjernet, og tidspunkt for siste oppdatering av nettsiden tilbakedatert.

Også russerne har blitt satt i sving. Ved

Kazakhstan's Institutt for Genetikk driver tidligere ansatte fra Sovjets biologiske krigføringsprogram testing av sopp-parasitter (bl.a. *Pleospora*), som man håper skal kunne brukes til å drepe marijuanna- og opiumsplanter. Prosjektet finansieres av USA og Storbritannia med et obskurt FN-organ som skalkeskjul, fordi det innebærer brudd på den internasjonale konvensjonen mot biologisk krigføring.

Biologisk krigføring var helt sentral i USAs krig mot Vietnam. Alle husker Agent Orange, plantegiften om ble sprøytet over enorme arealer på landsbygda for å drepe jungelen der geriljaen skjulte seg. Mindre kjent er Agent Blue, en gift som spesifikt tar rotta på ris-planten. Tanken her var å sulte ut geriljaen. Med, naturligvis, den lille bivirkningen at hundretusener av helt vanlige bøn-

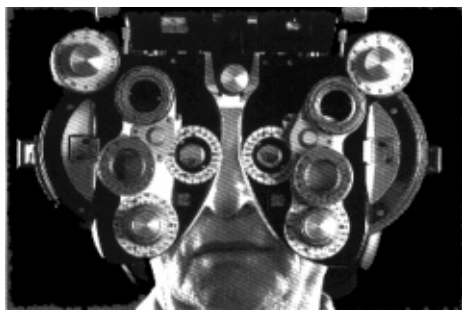
der også sultet ihjel. Rapporter om dette lakk ut til pressen, og etter et oppslag i Washington Post kansellerte Nixon hele programmet.

Men sammenliknet med dagens generasjon av narkotikakrigere framstår selv Nixon som fornuftig og moderat. Dengang var det kjemiske sprøytemidler som ble brukt, og de blir jo tross alt skylt vekk eller brutt ned før eller siden. Nå derimot vil man slippe løs innførte mikro-organismer, som med genmodifisert styrke er utmerket i stand til å formere seg selv og spre seg. Man skal ikke ha mye innsikt i biologi for å forstå at dette er helt umulig å kontrollere. Nok en gang er det de fattige som må betale prisen for Vesten teknokratiske galenskap, og denne gangen ofrer man gjerne naturen i samme slengen.

Are Hansen

Fritt etter CounterPunch nr. 11, årgang 7

www.counterpunch.org

Rettelse:

Heller ikke denne gang greide vi å trykke en feilfri oppskrift på bygging av egen piratradiosender. Forfatteren av Veronica-artikelen som vi trykte i nr 166 har sendt oss følgende rettelser:

Det har blitt litt tull med betegnelsene på diodene, den riktige lista skal se slik ut:

D1	f.eks KV1310
D2+3	1N4148
D4	1N4001
D5	vanlig lysdiode

Avsnittet om strømforsyning:

Hvis man vil sette inn en regulator, skal denne settes istedenfor D4 (ikke D1 som det sto), i de ekstra hullene på printet.

Hvis noen har spørsmål om senderen, kan dere skrive til: axeleng@online.no.

UTENRIKS

De klarte det umulige: midt i hjertet av Europa fant de et territorie som ingen andre stater gjorde krav på. De okkuperte stedet og erklærte seg som uavhengig stat. Velkommen til Sealand, verdens minste nasjon og en hodepine for allverdens kontroll-kåte byråkrater og pengemakt!

Sealand

Fristat i Nordsjøen

Under 2. verdenskrig anla England en rekke "sjø-fort" for å beskytte seg mot luftangrep fra Tyskland. Plattformen av stål og betong ble bygget i havet utenfor østkysten, knapt store nok til å romme luftvernartilleri og en liten besetning. Etter krigen ble de forlatt, og etter hvert revet. De var alle innenfor britisk territorialfarvann, med ett eneste unntak: Roughs Tower. I krigens hete var det vel ingen som tok slike formaliteter så nøye, men det skulle få store konsekvenser 22 år seinere.

En nasjon blir til

Territorialgrensen var dengang 3 sjømil, og siden Roughs Tower ligger ca. 7 sjømil øst for det engelske fastlandet var det juridisk sett ikke en del av England. Det lå derfor fritt åpent for nybyggere. Den 2. september 1967 gikk den tidligere engelske majoren Paddy Roy Bates i land på plattformen, bosatte seg der med familien og erklærte den besatt. Etter å ha rådført seg med advokater, gjorde han krav på Roughs Tower som sin egen suverene stat og eiendom. Han ga seg selv og kona titlene prins og prinsesse og utropte plattformen til Fyrstedømmet Sealand. Den kongelige familien og noen få andre har bodd på Sealand siden dengang.

Et år seinere var den engelske marine blitt klar over situasjonen, og ønsket å rydde opp i den pinlige feilen de hadde begått under krigen, uten å skape oppstyr. Britiske skip nærmet seg Sealand, som svarte med skarpe skudd på denne provokasjonen mot sitt territorialfarvann. Prins Roy var fremdeles engelsk statsborger, og ble derfor anklaget for alvorlige brudd på våpenlovene. Resultatet ble en rettssak i Chelmsfort, Essex med full seier for Prins Roy. Dommeren fastslo at siden Sealand lå utenfor britisk territorie hadde han

ingen lovlig makt til å gripe inn. Dette var den første de facto erkjennelsen av Sealand som suveren stat. Etter engelsk lov var ikke Sealand en del av Storbritannia, og siden ingen andre stater gjorde krav på den ble Prins Roys uavhengighetserklæring stående. Etter dette ble Sealands nasjonale motto *E Mare Libertas*, "frihet gitt av havet".

I 1975 fikk Sealand sin grunnlov, og etter hvert kom også andre biter av statsdannelsen på plass: flagg, nasjonalsang, frimerker og valuta. Sealand dollar ble utstedt i sølv- og gullmynter, med en fast kurs lik 1 US\$. Pass ble utstedt til den kongelige familie og andre som hadde hjulpet Sealand på vei.

Sealand utkjemper en frigjøringskrig

På høsten 1978 kom en delegasjon av nederlendere til plattformen, for å diskutere forretningsforbindelser på vegne av en tysk forretningsmann. Mens Prins Roy var i England en tur, tok de over Sealand med makt og tok hans sønn som gissel. Men kort tid etter gjenerobret Prins Roy "øya" og tok de fremmede som krigsfanger. Regjeringene i Nederland og Tyskland ba om å få satt dem fri, og prøvde å få England til å hjelpe seg. Men den engelske regjeringen henviste til

den tidligere dommen, og gjentok at de ikke gjorde krav på øya.

Siden krigen var over, friga Prins Roy alle nederlenderne, slik Geneva-konvensjonen om krig krever. Men tyskeren ble fortsatt holdt fanget, siden han hadde akseptert et Sealandsk pass og dermed var skyldig i forræderi. Tyskland sendte da en diplomat direkte til Sealand for å forhandle om frigivelse, nok en erkjennelse av Sealand som suveren stat. Prins Roy var glad for at ingen liv hadde gått tapt i konflikten, og for å unngå at Sealand fikk et blodig rykte gikk han til slutt med på å frigi fangen.

Utvidelse av territorialfarvannet

Første oktober 1987 utvidet England sitt territorialfarvann fra 3 til 12 nautiske mil. Dagen før erklærte Prins Roy det samme for Sealand, for å sikre fritt leie til åpent hav. Det har aldri kommet i stand noen avtale mellom Sealand og England om de overlappende områdene, men Sealand har ensidig godtatt å innskrenke sine grenser, slik at havområdet mot Englands deles i to. Her har han støtte i internasjonale regler, som ikke tillater besettelse av nytt land ved utvidelse av territorialfarvannet.

Britiske myndigheter fortsetter å behandle Sealand som en suveren stat. I 1990 kom det igjen til stridigheter, da et skip kom for nærme øya og det ble avfyrt varselskudd. Mannskapet klaget til de britiske myndighetene, men de nektet å blande seg opp i saken, som også ble slått opp i engelske aviser.

Falske pass

I 1997 begynte forfalskede Sealand pass å dukke opp rundt i verden.

Noen av dem ble brukt til å åpne bankkonti i falske navn i flere land. Siden de færreste noen gang har sett et ekte Sealand pass, var de vanskelige å avsløre. Det viste seg at kilden til disse passene var den samme tyskeren som hadde prøvd å invadere øya. Han hadde utropt seg selv til Finansminister, og grunnlagt Sealand Business Foundation. Selv skryter han av at han har solgt over 150 000 falske pass. Mange av disse ble solgt for US\$ 1000 til folk som forlot Hong Kong da Kina overtok kolonien.

Sealand selv presiserer at pass aldri har vært til salgs, på tross av flere nettstedet som tilbyr slike. Alt i alt er det bare utstedt 300 ekte Sealand pass.

Sealand i dag: frihavn for internett

I dag har Prins Roys enearving, Michael of Sealand, overtatt regjeringsmakten. Etter 30 års bosetting på plattformen har den kongelige familie nå flyttet til England, på grunn av Prins Roys dårlige helse. I fjor inngikk de en leieavtale med firmaet HavenCo Ltd, som fikk eneretten til å bruke Sealands territorie som et trygt og beskyttet datasenter.

Bena til Sealand består av enorme, hule betongrør, med 1/2 m tykke vegger. Disse rommer i dag HavenCo's internett-servere, mens toppen av plattformen brukes til generatorer, boliger og landingsplass for helikopter. HavenCo tilbyr total anonymitet. For en vanlig besøkende på nettet er det umulig å se om dataene ligger lagret på Sealand eller et annet sted i verden. HavenCo har selv nedsatt i sine regler at alt er lov, bortsett fra "barnepornografi, reklame i e-post og hacking rettet mot Sealand, HavenCo eller leietagerne". Men de gjør samtidig oppmerksom på at de ikke kommer til å gjøre noe for å sjekke at reglene overholdes. "Vi kan garantere at ingen myndigheter kan beslaglegge dataene eller ransake lokalene. Vi er også sikre mot innbrudd og andre skader. Vi har fullstendig kontroll med hvem som kommer til Sealand, som bare kan nås med båt eller helikopter. Serverne er ideelle for lagring av sensitiv informasjon, som f.eks. kre-

dittkort-numre for firmaer som driver salg over nettet”, sier Joan Hastings, talskvinne for HavenCo. De planlegger å leie ut nettplass for to-tre tusen kroner måneden, ved hjelp av bredbåndsforbindelse via satelitt.

Forløpig er det bare ideelle organisasjoner som har fått nettplass. Den første av dem var Tibet Online (www.tibet.org) og Tibets eksilregjering. HavenCo gir gratis serverplass til forkjempere for menneskerettigheter og ytringsfrihet. Er du

interessert, kan de kontaktes med email til contact@sealandgov.com.

Men dagens stater godtar ingen konkurranse om sine maktmonopoler. Som alltid når de ønsker å øke overvåkingen av sine befolkninger, rettferdiggjør de dette ved å vise til truselen om “internasjonale terrorister”, skattesnytere og kopieringspirater. Da Sealand ble omtalt i Aftenposten, kom Elisabeth Berge i vårt eget Økokrim drassende med bekymrede argumenter om at det ville “vanske-

liggjøre vårt arbeid rettet mot kriminelle”. Men hvem som er skurker og hvem som er helter avhenger av øynene som ser. Staten ønsker naturligvis å stemple alle opposisjonelle som kriminelle, slik Kina nettopp gjør med Tibets eksilregjering. Berge håper at slike problembar vil bli regulert gjennom et internasjonalt regelverk, og bl.a. Europarådet jobber med dette. Men, som hun selv sier, er det også et spørsmål om det er praktisk mulig å kunne stenge uønskede servere ute fra internett.

Som vi ser, finnes det for de kreative fremdeles muligheter til å omgå den stadig tettere kontrollen av hva vi skal få se og hva vi skal få vite. Vi ønsker Sealand lykke til med kampen mot verdens statsmakter og overvåkingsbyråkratier!

Are Hansen

www.sealandgov.com

LADONIA

kunst terger øvrigheten

I 1980 tok Lars Vilks hammer og spiker fatt og begynte å bygge, med en vag idé om å skape en møteplass mellom teori og praksis. Langsamt vokste det fram en enorm konstruksjon av drivved og annet treverk, en kaotisk, organisk skulptur som senere fikk navnet *Nimis*. Byggeplassen han hadde valgt var en rullesteinstrand i Kullarberg Naturreservat i sør-Sverige, og det tok derfor to år før myndighetene oppdaget hva han drev med. De definerte skulpturen som en bygning, og krevde den fjernet umiddelbart. Men Vilks anket avgjørelsen, og dermed startet en årelang uthalingsprosess i rettsvesenet, en katt-og-mus lek med byråkratene som fremdeles utgjør Ladonias ustabile eksistensgrunnlag.

Nimis ble aldri revet, og myndighetenes oppgave ble langt mer komplisert etter at den i 1986 ble solgt til kunstneren Christo fra New York. I løpet av disse årene fortsatte den å vokse, på tross av påsatte branner og annet hærverk, og er nå 150 meter lang og 15 meter høy, 70 tonn treverk. Tusener av nygjerrige strømmet til den ellers øde nasjonalparken og kjempet seg ned uframkommelige skråninger for å se på kunstverket.

Som et svar på omgivelsenes fiendtlighet startet Vilks i 1991 et nytt prosjekt, *Arx* – latin for “fort”. Denne gang brukte han stein og betong, båret fram med ryggsekk.

Som tidligere var han usikker på hva det hele var, før han traff forleggeren David Stansvik som hevdet at *Arx* er en *bok i stein*. De 352 sidene utgjør 150 tonn, og ble utgitt på forlaget Nya Doxa i 1993. 50 eksemplarer ble bestilt, men foreløpig er bare 2 1/2 bøker ferdige... Også *Arx* havnet i retten, og endte med at Høyesterett ila Vilks en saftig bot. Denne finansierte han ved å selge sider av boka til enkeltpersoner, med det resultatet at myndighetene nå må forholde seg til over 300 eiere.

Etter 1995 og et utall rettssaker roet det hele seg ned. Uthalingstaktikken hadde gitt resultater. Kommunen var drit lei hele saken, og overlot problemet til grunneieren, Gyllenstiernska Krapperrupsstiftelsen. For en stiftelse som støtter kunst og kultur ville det ta seg dårlig ut å begynne å rive ned kunstverk, så

de bestemte seg foreløpig for å gjøre ingenting. I juni 1996 erklærte Ladonia seg uavhengig stat, og *Nimis* og *Arx* ble dermed nasjonalmonumenter.

I '97 ble Ladonia igjen utsatt for hærverk, og noen dager seinere ble Vilks saksøkt av kommunen, som på ny krevde *Nimis* og *Arx* 1 & 2 fjernet. Den tapte saken, fordi retten mente Vilks ikke lenger var ansvarlig, og at saken måtte tas opp med kunstverkenes eiere. Kommunens anke ble avslått, og i 1999 ga de

endelig opp. Samme året gikk så Gyllenstiernska Krapperrupsstiftelsen til sak mot en ny, mindre struktur, *Omfalos*. De fikk medhold, men det viktigste var at dommen igjen fastslo at *Nimis* og *Arx* skulle få stå, siden de rette eierne ikke var kontaktet.

I øyeblikket er Ladonias eksistens rimelig trygg. Kravet om uavhengighet fra Sverige har naturligvis aldri blitt anerkjent, men det er heller ikke særlig viktig. Poenget med Ladonia er nettopp blandingen av fiksjon og virkelighet. Ladonia er bare 1 km² stort, og ingen bor der fast; alle borgerne er nomader. Bortsett fra kunstprosjektene eksisterer nasjonen hovedsakelig i internettets virtuelle verden. I tillegg til de fordelene dette gir for å gjøre seg kjent og skape støtte, er det også en satire over stat og makt generelt. Heller ikke den svenske eller norske stat er jo noe konkret, men bare idéer som eksisterer i den grad vi som innbyggere aksepterer dem. Ladonia har også sin egen valuta, *oertug*, for å vise at penger heller ikke har noen selvstendig verdi, så lenge det ikke finnes noe å kjøpe for dem (du kan riktignok kjøpe ladonske frimerker for dem, men du må levere posten selv...).

Ladonia er et godt eksempel på intelligent motmakt. Den kinesiske filosofen Lao Tze påpekte allerede 500 f.Kr. at man effektivt kan bekjempe en fiende selvom den er sterkere enn en selv, hvis man klarer å definere en slagmark der fienden ikke kan forsvare seg. Byråkrater og rettsvesen må jo følge de reglene de selv har skrevet, mens vi andre ikke er underlagt slike begrensninger.

Med uventede og ukonvensjonelle krumspring kan man forskyve virkeligheten og forvirre fienden, og bruke deres overmakt mot dem selv. Det hender ofte i rettssaker at folk blir frifunnet fra åpenbare ulovlig-

heter, fordi politiet eller påtalemyndighetene har begått små formelle feil. Som vi har sett, har Ladonia utnyttet dette til fulle, og oppnådd mer enn de ville gjort med sinte demonstrasjonstog eller lenkengjenger. Dermed blir Ladonia både politikk og kunst.

Alle kan bli borgere av Ladonia, ved å fylle ut et søknadsskjema på hjemmesidene deres. Der finnes også selvangivelsen, men skatt betales med penger. Ladonia har egen avis, som kommer ut en gang i måneden – på nett. Ta en titt på www.ladonia.se.

Are Hansen

GOA UPDATE

Av Are Krishna

Så ble det Goa igjen. Og hvorfor ikke? Jeg bestemte meg på kort varsel, hadde først skjøvet fra meg muligheten dette året. For oss moderne menn som involverer oss i barna våre, er det ikke så enkelt for 4-åringen at pappa plutselig er bortreist i månedsvis. Særlig ikke etter et nylig samlivsbrudd. Men så hendte det at mor og barn bestemte seg for å besøke svigers i England et par uker. Der har barnet det kult, og savner ikke pappa så mye. Så da kunne jo jeg like godt være i India? Slike ting må aldrende hippier forholde seg til...

Vi ble enige om at det var OK at jeg tok en måned. Hadde ikke giddet å dra ned for kortere tid, selvom det finnes pakketurer. Det tar tid å venne seg til å være i en ny virkelighet, gi slipp på Vesten og alle dens spenninger og stress. Og å venne seg til skiftet fra kuldegrader i Norge til over 30° i Goa.

Aeroflot, får du ikke bekreftet billetten før nær opp til avreise. Nervepirrende, men gamle Singh vet at det alltid ordner seg, med typisk indisk fleksibilitet.

I gang med vaksiner og greier. Som nevnt i forrige Røyk og Reis artikkel finnes det nå en vaksine mot Hepatitt. Den dekker både A- og B-variantene, og heter **Twinrix**. Du må ha to skudd, og det koster mange hundre kroner, men er en god idé. (Husk at den ikke beskytter mot den mer alvorlige Hepatitt C, men den kan du bare få gjennom sex, sprøyter eller blodoverføringer, så der har du litt mer styring...). Tar du et tredje skudd etter at du kommer hjem, er du immun i mange år.

7. januar tar flyet av fra Gardemoen, med retning Moskva. Noen timers venting der, og så avgårde til Bombay. Greit nok, selvom Moskva Airport er trøstesløs. De stakkars russerne har ennå ikke vent seg til å smile eller le, selvom det ikke lenger er forbudt. Servicen ombord er

var en del av den engelske kolonien dengang skinnene ble lagt. Nå går den tvers igjennom, rett ned langs kysten. Byggingen var jævlige kontroversiell, og det har vært en heftig debatt om prosjektet i årevis. For det første var det miljøproblemene. Hele Goa er gjennomskåret av elver, flere av dem enorme i norsk målestokk. De renner ned fra tropisk regnskog i fjellkjeder lenger inn i landet. Utpå flatlandet breier de seg ut og danner svære tidevannsummer. Det vokser mangrove-skog enkelte steder, og ferskvannsdelfiner i elvene. Hele økosystemet her er avhengig av innsiget av salt tidevann, og en jernbane tvers gjennom alt dette ville forstyrre disse bevegelsene. Som også ville være katastrofalt for fisket både i elvene og i havet utenfor. Jeg tror det ble et slags kompromiss, der mer enn planlagt av linja ble lagt på betongstolper gjennom våtmarkene, istedenfor på jordvoller. Det er jo ikke akkurat vakkert, og mye ble nok likevel ødelagt underveis, selvom en jernbane jo også gir miljøgevinster framfor veitrafikken.

Det andre var det kulturelle. Goa er ikke stort, det bor en drøy million mennesker der i landlige omgivelser. Direkte jernbane til Bombay, med sine 12 millioner innbyggere, ville kunne gi en sverm av turister på helgetur, og man var redd for å bli helt oversvømmet. Fred og ro og tropeparadis kunne da fort bli skylt vekk. Men dette har heldigvis ikke helt skjedd – ennå ihvertfall.

Men vel framme i Bombay var vi jo temmelig utslitte, og en eldre bonde fra Hadeland som dro til Goa årlig overtalte meg til å sjekke om det ikke var noe lokalfly ledig. Og joda, 4000 Rupees og 45 minutter seinere var jeg i Goa, istedenfor først en svett og myldrende storby og så ihvertfall overnight med tog.... Fristende når man bare har en måned, men slikt gjør reisen dyrere.

En taxi-tur seinere var jeg på min elskede Anjuna-beach, i den samme lille kaféen som har vært mitt stamsted de siste 10 år. Fremdeles den samme, så *noe* er da stabilt her i verden. Midt på dagen i verste varmen, 32°C, rett fra Norge via aircondition flyplasser. Sjangler inn under stråtak, og får etter mye velkomsthilsener noe å drikke. "Og der er du igjen, ja". Folk er liksom ikke så overrasket over at du er der

igjen, selvom det er årevis siden sist. De vet at folk alltid kommer tilbake, før eller seinere.

Sladder om politiet og partylivet denne sesongen. Politiet var ekstreme i fjor, i år tar de det rolig. Lite patruljering, og ikke noe av sånne plutselige raid på privathus i nattens mulm og mørke. Folk røyker åpent på kaféene, men holder som alltid litt vakt.

Skaffer et privat rom hos en familie. Dusj, nye klær og så ned på stranden på ettermiddagen. Beklager å si det, men vannet er bare vidunderlig, silkemykt og lunkent, og sola stråler alltid fra en blå himmel.

Etterpå en full massasje fra masørene som vandrer rundt på stranda og tilbyr sine tjenester. Det løsner godt opp etter å ha sittet lenge innestengt i små flyseter. Nyter så solnedgangen i sanda ved en beach-kafé, som alltid strålende. Etter et måltid grillt haibiff og noe å røyke, er min første dag i Goa komplett.

Og slik går dagene. Leier en liten moped, det er slitsomt å gå langt når man ikke har vent seg til varmen – som nok tok meg en

uke. Turer hit og dit; møte folk på forskjellige restauranter, en tur innom postkontoret og butikken, besøk på nærliggende beacher, osv. Uff, man har så mye å gjøre i den goanske hverdagen. Nå må man jo også innom og sjekke HotMail-kontoen sin, på et av de mange email/surfesentrene som har poppet opp. Dette er nytt siden jeg var der for 3 år siden. Det går treigt (5 PC'er delte et 56K modem!), men er billig. Å bruke PC-ene koster bare 1 Rupee minuttet (12 Nkr./time), mens en telefonsamtale til Norge koster 50 ganger mer! Du kan også skanne og brenne CD-er. Så cyber-verdenen har inntatt Goa, selvom jeg ikke så noen mobiltelefoner i bruk (heldigvis).

Også banken har blitt digitalisert. Hvis du ville ta ut penger på et VISA eller MasterCard tidligere, måtte du si ifra og så komme tilbake noen timer seinere, mens de prøvde å ringe og sjekke kortet, over svært shaky telefonlinjer. Nå derimot drar de bare kortet gjennom en liten maskin, og så får du authorisation – eller det fryktede DECLINED – med en gang (ulempen er at den sjekker kontoen din direkte, mens du før kunne ta ut så mye du ville så lenge kortet ikke var svartelistet...). Den stakkars lille filialen får nesten ikke gjort annet enn å lempe ut bunker av penger til en endeløs strøm av frikere, de fleste tar ut 10-15-20000

Så avgårde til Singh Travels. Joda, kunne få en billig billett med Aeroflot. 5000 spenn til Bombay, med åpen retur innen seks måneder. Det har faktisk blitt en del billigere med åra, særlig tatt inflasjonen med i betraktning. Og tidligere fløy Aeroflot bare til Delhi, som er langt unna Goa. Men som vanlig med

tilfeldig, og maten fæl – et helvete for en veggis.

Vel framme hadde jeg tenkt å ta toget til Goa. Sist jeg var der åpnet en flunkende ny jernbanelinje, direkte til Bombay, og jeg tror det kunne være en kul tur (kultur?). Tidligere gikk jernbanen langs vestkysten av India i en stor bue rundt Goa, som jo ikke

Rupee hver. Dama bak skranken anslo at de ga ut 200 000 Rupee daglig (50 000 Nkr)!

Prisene har gått en del opp siden sist. Visse ting på grunn av prisstigningen, andre på grunn av økt etterspørsel. Motorsykler og husvære er eksempel på det siste, og viser at Goa blir stadig mer buzy. Mopeden kosta meg 600 Nkr måneden, pluss bensin: den koster 6 Nkr/liter i fattige India, så bilister i Norge har ingenting å klage over! Det bittelille huset jeg fant etterhvert betalte jeg ca. 35 Nkr/døgnet for. For det fikk jeg et langt rom delt inn i sovedel, en annen del og innerst *dusj med rennende vann*. Det blir mer og mer av det, og det er trist: du bruker mer vann, og det er allerede for lite vannressurser til alle menneskene som kommer hit i løpet av en sesong. Husk at i India regner det overhodet ikke mellom oktober og juni, så det vannet du har i bakken må vare til da. Det kjørte allerede kommunale tankbiler rundt og leverte vann, noe som ikke var nødvendig før uti mai for noen år siden.

Dessuten savner jeg det å gå i brønnen etter vann. Du har ikke akkurat for mye annet du må gjøre her som turist, så noen daglige rutiner skaper litt struktur i tilværelsen. Og siden de fleste her jo intenst driver og løser opp virkeligheten med syre og andre psykedelika, er dette nyttig for å holde hodet nogenlunde sammen – forøvrig noe mange ikke lykkes med.

Men viktigere enn selve rommet var det at jeg fikk min egen lille terrasse, en *porch*. Mye av det sosiale livet i Goa utspiller seg på hverandres porcher, over en joint eller ti mens timene går.

Matprisene har steget moderat, men det er stor forskjell på hvor du går, og det har blitt mange flere restauranter med fancy, utenlandske spesialiteter. De fleste nordmenn synes nok det er latterlig billig uansett, men prisnivået her ute på strendene er skyhøyt sammenliknet med

resten av Goa (og India). Det ser du bare du tar deg en tur inn til den lille byen Mapsa for shopping, der du kan få en hel indisk middag for 5 Nkr.

Også dop har blitt dyrere. Det koster jo nesten ingenting å lage, så her er det igjen etterspørselen som herjer. En *tola* hasj (ca. 10 gram) koster nå minimum 400 Rs (80 Nkr). Handler du i en tilfeldig beach-bar der du får treff, gir dette deg bare middelmådig kvalitet – kanskje dårligere enn du er vant til fra Norge. Da må du opp i 6-700 Rs for å få noe ålreit. Blir du kjent med vestlendinger som dealer blir det billigere og bedre – hippånden lever fortsatt, og de senker gjerne fortjenesten overfor “sine egne”.

LSD koster fra 200-400 Rs per tripp (40-80 Nkr) avhengig av kvalitet og dealeren. Den er laget i Vesten, og importert av andre travellers. Det samme gjelder Ecstasy, men her er kvaliteten mer uberegnelig, akkurat som i Norge. En tablett koster ihvertfall 600 Rs – utsugerpriser, som alltid med det stoffet der.

Men dette var ikke Den Store Rave-ferien for meg, og det var heller ikke planen. Poenget var å slappe helt av, etter opprivende opplevelser i privatlivet. Og å se igjen Goa og alle gærningene der, få bekreftet at det ikke *bare* er jeg som er anderledes. Samfunnets forestillinger om hva som er normalt siver inn, selvom man har minimal kontakt med mainstream Norge og dets medier. Og selvbildet kan være ganske tynnslett etter et langtrukket samlivsbrudd.

Og det synes jeg at jeg lyktes med. Nok en gang var India god medisin og balsam for frynsete vestlige sjeler, et hvilehjem/galehus der pasientene behandler seg selv. Tok et par tripper, men i heimens ro og fred, og beachens blendende glitter. Var innom et par nattlige parties, men det var liksom ikke *den* musikken eller de helt riktige stedene til at jeg gadd

ta noen tripp. Det er jo tross alt ganske slitsomt.

Dreit meg helt ut på E – ta det som en advarsel. Kjøpte fra en tilfeldig dame som gikk rundt og solgte på et party. Tok den noen dager seinere, på det perfekte partystedet: en liten ås med oversikt over Vagator, Goas kanskje mest spektakulære strand. Tenkte det ville være en nyttig “ice breaker”. Masse trippa folk, kul musikk og dekor, raketter som eksploderte i den svarte tropenatta. På Goas parties kommer folk i alle aldre, fra tenåringer til pensjonistalder (urhippiene). Det er trist at vi ikke har noe tilsvarende i Norge, der voksne folk kan få seg et skikkelig rave. Her er det bare tenåringer på speed, og *det* er liksom ikke greia.

Men E'en var en helt for jævlige opplevelse. Klok av erfaring hadde jeg trukket meg litt opp i åsen, i ro og fred, men med utsikt til partyet. Det er aldri spesielt behagelig og komme opp på ecstasy; det kommer brått, og du veit jo aldri hvor sterkt det er. Eller hva det er. Lett å bli svimmel, og så kvalm, så det er kult med en chill-out area i begynnelsen.

Det var MDMA i tablettene, men nok mest av de mindre attraktive variantene av “ecstasy” – pluss mye annet skit som bidro med ufysiske forgiftnings-symptomer. Nå huska jeg hvorfor det var 4 år siden sist jeg tok E, og var jævlige glad for at jeg hadde erfaring med avslapnings- og pusteteknikker! Så der lå deres utsendte, skjelvende og svettende på en åskam i India, og kjempet mot panikken og ecstacys kvalmende “hallusinasjoner”. Jeg hadde ikke mestra det midt i et party, med musikk, blinkende lys og menneskemengder – og det trur jeg mange andre ville hatt problemer med også. De amfetamin-liknende effektene

var sterke, jeg var støl i kjevemusklene i flere dager etterpå.

Nei, E er nok ikke min greie (selvom flere mente at trippen ble påvirket av at jeg gikk på ginseng!). Da er det bedre med en god, gammeldags syrebit. En sånn liten trekkpapi-bit kan ikke suge opp i seg nok stoff til forgiftninger, det er nesten bare LSD som i det hele tatt har noen effekt i så små doser (“stryknin i syre” er bare en myte). Så da behøver du ihvertfall ikke å bekymre deg om kroppens fysiske velbefinnende, “bare” det psykiske... Og får en mye mer interessant og lærerik opplevelse.

Jeg hadde trodd at én måned i Goa var altfor lite, men det ble helt kult. *Tiden* er helt anderledes i India; den går mye saktere og varer derfor lenger! Selvom Goa har blitt mer buzy og “utviklet” – mer folk, flere hus og kaféer, flere veier med asfalt og mer motorsykler – kan det fremdeles anbefales på det varmeste for den seriøse Røyk & Reis-turist. Men sjekk vår store guide i Gateavisa 165 før du drar (eventuelt på våre nettsider, www.gateavisa.no). *God tur!*

Noen av våre lesere husker kanskje at vi i første Røyk & Reis-artikkel lovet en Del II, med blandt annet Spania, Marokko og Mexico. Fortvil ikke; vi har ikke glemt det. Men som du har merket, har Gateavisa hatt et års permisjon, og forfatteren har som nevnt hatt andre ting å forholde seg til. Vi får se til høsten – det er jo først og fremst mørketida vi røyker og reiser fra.

Opplysningsrådet
for psykedelika

Spisestedet Vegetarkafé

Økologisk og biodynamisk

mat for småkonger

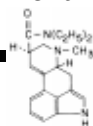
Mandag - fredag kl. 1430 - 2200

Dagens fra kr. 30,-
Pasta fra kr. 25,-
Salater fra kr. 25,-
Suppe fra kr. 20,-
Te/kaffe kr. 7,-

Ta trikk 11 eller 19 til Hjelmsgate 3 (v/Vibes gt.)

Tlf: 22 69 01 30 (Lokalene kan leies i helgene til møter, fester o.l.)

IVAR MATLAUS BOKKAFE

radikale aviser...div. alternative bøker...MUSIKK...
videoutleie...KLÆR...gratis kaffe og mere

Åpent KL 16-18
hver man, ONS, fre, SØN

Strandveien 23
Svartlamon

7042 Trondheim

<http://www.geocities.com/ivarmatlaus>
ivarmatlaus@hotmail.com

Reisebrev fra Chiapas

I februar i år reiste en solidaritetsbrigade på 12 folk fra Latin-Amerika-Gruppen i Oslo til Chiapas. De ankom Meksiko samtidig med at Subcommandante Marcos og 23 andre kommandanter fra zapatist-geriljaen la ut på en flere uker lang marsj til Mexico City, der de nå har samtaler med najoralforsamlinga og president Fox. Gateavisa har mottatt denne rapporten fra en av de reisende.

Av Gabriela Barrios

Ute og reiser i den store vide verdenen, oppdager det jeg har ignorert før, sperrer opp øynene til nye opplevelser og forstår litt bedre hvorfor verdenen vår ser ut som den gjør i dag. Det er fremdeles mye jeg ikke forstår, men for hvert skritt jeg tar kjenner jeg at jeg nærmer meg det store målet, og inntil jeg kommer dit, vil jeg vel måtte nøye meg med de tre nye spørsmålene som dukker opp for hvert svar jeg får.

Sånn som nå, for eksempel. Her sitter jeg og puster inn store doser av småforurenset luft i San Cristobal de las Casas, Chiapas, Mexico, i en nydelig kolonialby fra spanjolenes tid, der gatene er bygd rett fram fra nord til sør og fra øst til vest, og lurer på hvordan denne fantastiske byen kan stå så til de grader i kontrast med naturen som omringer den og med menneskene som gir liv disse oversiktelige gatene. Spørsmålet mitt kan virke ganske irrelevant med det første, men da vil jeg gjerne ta meg tid til å fortelle dere en liten historie.

500 år med undertrykking

For fem hundre og åtte år siden ble det amerikanske kontinentet offisielt oppdaget av en edel eventyrlysten spanjol med navnet Christoffer Columbus (noen sier han var italiener, andre sier foreldrene hans var fra Holland, og noen mente til og med at det var en nordmann som oppdaget kontinentet, inntil nordmenn ikke lenger ville kjempe for den teoretiske skylden som denne edle oppdagelsen ble forvandlet til). Dette lærer vi selvfølgelig om i historiebøkene, men man går ikke veldig inn i detaljene om hvordan disse litt mindre edle og rikdomssultne spanjolene knuste urbefolkningene som hadde levd uavhengig på denne jorda gjennom tidene for å plyndre dem for gull. Vi må merke oss denne detaljen om gullfeberen, som allerede på den tid, (1492!) viste en liten skisse av veien utviklingen til verdenen vår ville ta noen århundrer senere. For her var allerede de første fargelagte skyggene til den mektige,

rike, hvite som utnyttet den arbeidssomme, jordnære indianeren for å plyndre ham for alt det moder jord så hederlig hadde gitt ham for å kunne leve. Her kom europeerne som kunne snakke åndens intelligente språk for å forvandle urbefolkningen til den riktige troen, til deres egen ultimate religion, mens rike jordeiere og kirkenes menn fremdeles tillot seg å lure grundig på om indianerne hadde sjel i det hele tatt. De gikk inn for å finne ut om indianerne var mennesker skapt in the image and likeness of God. "Å ja, sa kirken etter dyp forskning, de må da ha sjel"...da sier Guds ord at kirken ikke kan drepe indianerne gjennom slavehandel, så de fant ut at de måtte importere slaver fra Afrika for å dyrke deres jord, for der borte er de ikke mennesker...bestemte de. Og tilbake i Amerika levde en kirkens mann med navnet Diego de Landa, som fikk kallet om å ødelegge alle skriftene, alle bøkene, all kunst og historie til disse åndsfattige mayaindianere som tydeligvis ikke kunne noen verdens ting, men som likevel hadde en kalender som var mye mer presis enn den vi smarte europeere hadde på denne tiden, og som Landa mente måtte ødelegges, fordi den fortalte alle grusomhetene som kom til å senke seg over denne verdenen på grunn av den mektiges hunger etter makt.

Ya Basta!

Nå er jeg sikkert veldig ekkel mot den europeiske europeeren, selv om jeg ser meg selv i de jeg kritiserer. Jeg sitter her i San Cristobal de las Casas og ser på casasene (husene) som er igjen fra denne tiden med tyveri og korrupsjon. Og jeg ser de samme veggene, de samme hjørnene, og de samme gatene der de forsvinner rett frem foran øynene mine. Og hjernen min forstår at vi er 500 år framover i tiden, men jeg ser de samme spanjolene utkledd som all verdens turister, ser de samme barna løpe rundt for å tigge om mat, ser den meksikanske befolkningen streve hardt i en kamp om overlevelse der de kjemper for de små brødsmlene de rike europeerne etterlater til befolkningen, som vi gir så hjertelig

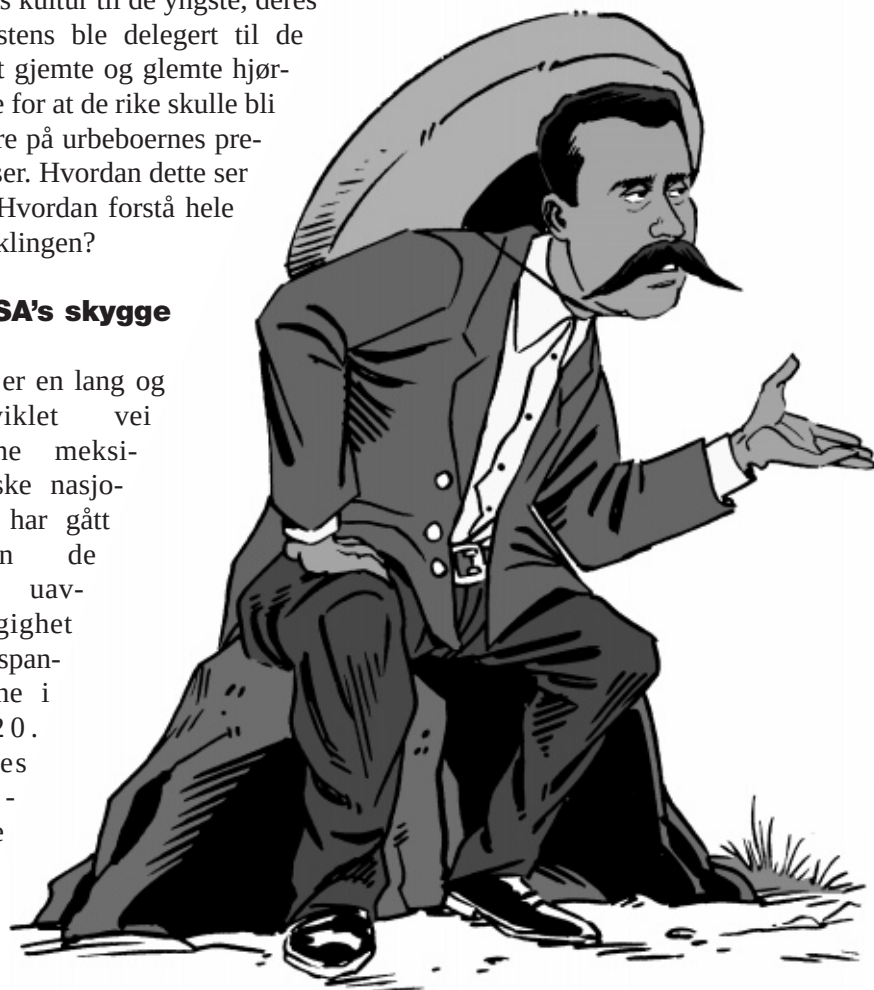
etter at vi selv er mette og forsynt. Hva skjer her i San Cristobal? Hvorfor er det så mange barn som selger små figurer med våpen og svarte hetter? Hva betyr alle disse slagordene skrevet på murveggene som har rystet og beveget bevisstheten til tusenvis av mennesker over hele verdenen? Hva skjer i den frie lufta over gatene som indianerne bygget mellom husveggene for at spanjolene og dagens turister skulle kunne få sirkulere fritt? Hva skjer?

Det skal jeg tillate meg å fortelle dere. Her skjer **alt..** Her er **alt** i ferd med å skje. Ya Basta! Skrek zapatistene den 1 januar 1994 da de inntok denne kolonibyen for å kreve at stemmene deres ble hørt. Nok er nok, sa de for første gang i historien, og utfordret den meksikanske regjeringen, de multinasjonale selskapene, den globale utviklingen av fri-marked, hele verdens struktur som økonomien vår er basert på, utfordret den neokapitalistiske ideologien om en nykolonisert verden som blir styrt av bankfolk og multinasjonale selskaper for at handelssterke mennesker for første gang skulle få høre stemmen til de mest kuede blant folket: de som var tilstede før alle de andre. Tenk at i dette landet, som overalt ellers i verden, har urbefolkningen aldri eksistert, de har aldri hatt noe rett til å bestemme hvordan livet deres skulle styres, aldri hatt tilgang til de mest grunnleggende rettighetene som jord for å dyrke mat, utdanning for å kunne videreføre deres kultur til de yngste, deres eksistens ble delegert til de mest gjemte og glemte hjørnene for at de rike skulle bli rikere på urbeboernes premisser. Hvordan dette ser ut? Hvordan forstå hele utviklingen?

I USA's skygge

Det er en lang og innviklet vei denne meksikanske nasjonen har gått siden de fikk uavhengighet fra spanjolene i 1820. Deres historie

er preget av tunge gjeldskriser, tyranniske og korrupte ledelser, underkuede opprør og forsøk på å forandre skammen til noe positivt og noe bedre. Og deres nære kontakt med USA, the land of the dreams, har egentlig aldri tillatt dem å drømme, USA som har sakte men sikkert strukket ut en hånd for å skape avhengighetsforhold så de kan holde styr på landets rikdommer og befolkning. Chiapas er den rikeste staten i Mexico når det gjelder naturressurser, og likevel lever 50% av befolkningen under fattigdomsgrensen. Hvem forsvinner med varene som indianerne dyrker? 20 familier eier mesteparten av jordene her, og de synes det er greit at 1 million mennesker skal leve på kanten av sultegrensen for at vår alles kjære McDonalds skal kunne ha massiv produksjon av kveg for at vi i de siviliserte samfunnene skal kunne prakke i oss så mye kolesterol vi bare orker. Dette gjør de for oss, indianerne her har jo ikke råd til å kjøpe en pølse i lompe engang (hjertelig takk). 24 av de rikeste familiene i Mexico eier til sammen rikdommen til 25 millioner av de fattigste i deres eget land...og jeg vet at dette bare er tall, at sammenligninger er vi veldig vant med, og at det etter hvert bare blir velbrukte ord...men her i San Cristobal ser vi forskjellen, vi kjenner på kroppen hver dag hva det betyr å ha dollartegnet klistret til panna. Her kan vi kikke i øynene til gatebarna som selger tyggegummi

Emiliano Zapata

og som maser for en peso, og forstår sånn plutselig veldig godt at det er et eller annet i denne verdenen som har gått grunnleggende galt. I 1960 var Mexico selvforsynt med alt de trengte av mat for å fø hele befolkningen. I dag importerer de 43% av maisen de spiser, 1/3 av all mel til å lage brød, 36% av melka de drikker for å få sunne tenner, og 70% av bønneforbruket som er nasjonalrett for alle og enhver i denne verdensdelen. Og hvor importerer de dette fra? Ikke le.....de kjøper det av USA.

Så situasjonen er følgende: ikke bare ble de frastjålet deres rett til å være mennesker med egen kultur i det meksikanske samfunnet, noe som tok fra dem deres identitet, men de ble også fratatt deres landområder så de ikke lenger kunne dyrke sin egen mat, for at de rikeste skal bli ennå rikere, og synd for dem som ikke har penger i lomma for å kjøpe seg sitt eget liv. Ya Basta!, skrek zapatistene i 1994, nok er nok, og det blåser en dirrende luft av spenning og håp over fjelltoppene som forfrisker lufta til denne vakre, men lidende byen San Cristobal de las Casas.

Fra undergrunnen har det vokst frem en ubeskrivelig styrke som har ligget i dvale gjennom alle disse årene av slaveri. En strålende sollys av håp feier over bakken med en sang til de gjemte og glemte, som nynner at de nå kan tillate seg å gå i kamp, fordi de kjemper for livet, for verdigheten til det levende mennesket, og for deres underkuet og frastjålne frihet. Og fra asken graver de frem minnene og dansen til deres forfedre livner til verdier om folket som gav jorda sine vakre farger, og

som nå kan tillate seg å komme sammen for at deres urdype sang skal bli hørt. Og fra denne undergrunnen, opp fra asken, fra ingensteds, fikk verdenen plutselig opp øynene for dette folket som har overlevd i stillhet gjennom hundrer av år, og som nå står samlet med en styrke vi aldri har sett maken til i vår moderne tid, styrken til det samlede folket. Zapatistene kjemper mot en regjering som nekter å erkjenne dem som en del av nasjonen, aldri har deres rettigheter eller levevilkår vært nevnt i noen lov gjennom tidene, for de meksikanske makthaverne har indianerne aldri eksistert som noe annet enn et problem. Et problem som ikke hadde stemme fordi de ikke snakket spansk, og som ikke hadde rettigheter, fordi de var fattige, de var ingen. Nå står zapatistene og de sivile støttegruppene fram for at indianerne skal få anerkjent på et papir at de lever, at de har rett til erkjennelse og rett til å bli respektert for det de er.

Må man be noen om tillatelse for å være fri?, spør de gjennom slagordene deres, og regjeringen vil ikke svare mens all verdens fugler har besvart dette ene spørsmålet med flagrende vinger gjennom tusener av år.

San Cristobal de las Casas har nå ventet i 70 lange år på det som skjedde på den store plassen den 24 februar 2001, de har ventet tålmodig på at det ene partiet som hadde totalitærstyre siden revolusjonen skulle vike unne for å gi plass til ny luft av håp som meksikanerne trygt kan trekke dypt inn i lungene. I 70 lange år har plassen foran katedralen sett fram til dette historiske øyeblikket da zapatismen som ideologi og zapatistene som indianerbefolkningen endelig fikk lov til å uttale seg om kampen de kjemper foran all verdens kameramenn. Jeg var tilstede på plassen når menneskene ventet spent, jeg hørte talene med mitt hjerte, og gråt en liten skvett på grunn av kunnskapen jeg bærer på om det som egentlig skjer

Krig uten ansikt

Her er det krig, ja men en krig som ikke har ansikt, fordi zapatistene tar ikke våpen til bruk, fordi her handler det om fattige bønder uten ressurser som kjemper med verdighet mot de

neoimperialistiske stormaktene. Her er det en krig som ikke kan kalles krig, fordi volden blir utført fra én av partene, uten at den andre har mulighet til å forsvare seg. Den dag i dag er det omtrent 60 000 militære parkert på forskjellige baser i Chiapas. Fox, den gode president, erklærte for hele verdens presse at han hadde vilje til å trekke ut de militære styrkene, for å møte zapatistene i deres forhandlingskrav. Men han bare flyttet litt på dem, de er fremdeles like mang, de bare gjemmer seg litt bedre. Og hva gjør disse militære i dette området når zapatistene ikke har våpen og ikke jord til

å dyrke og kunne forsvare seg ved å kaste tomater på soldatene? De er der som bevis på den nye måten å føre krig på, den nye strategien som amerikanerne lærte av vietnameserne under Vietnam-krigen, psykologisk krigføring som så vakkert kalles lavintensitetskrig. Soldatene er der, paramilitære styrker holder dem med selskap, så de i samhold kan terrorisere landsbyene på en veldig lav og intens måte for å prøve å ødelegge styrken til zapatistene, styrken som kalles organisasjon i samhold. De prøver å splitte landsbyene ved å gi penger til noen og fordeler til andre, de kjører kampanjer for å overbevise de mest uskyldige at zapatistene ødelegger dem, så de blir invitert til å melde seg inn i de lokale paramilitære gruppene for å få militær opplæring i krigføring og masse gode penger, få sponset en tur til USA for å spesialisere seg i psykologisk terror, for så å komme tilbake til landsbyen igjen og beskytte familien deres mot den forferdelige zapatist, som kanskje var naboen hans før i tiden, eller Pancho som solgte ham ris, eller læreren til barna hans på den lokale skolen. Og da vil han være ferdig utlært til å kunne drepe 45 mennesker i en kirke bare for moro skyld, som det skjedde den 22 desember 1997 i Acteal, en pasifistisk landsby som prøvde å skape sin egen intern selvstyre med flyktninger som hadde blitt drevet vekk fra deres opprinnelige jord. Her er historien om de uskyldige som bare ble ofre fordi regjeringen, som sponser hele moroa, mente at noe måtte gjøres for å overbevise indianerne om at de ikke trenger å kjempe for deres ueksisterende rettigheter, at kampen ikke er verdt redselen de har opplevd i de siste årene.

I uhyrets gap

Og dette er krigen uten ansikt, der den ene siden bruker vold, der den andre står ustødig mot en kjempeuhyre av verdensomspennende makt

som kuer tre fjerdedeler av menneskeheten, pengeuhyret som for første gang blir truet med å miste sin totale legitimitet. Her er kampen til zapatistene som fører en informasjonskrig for å bringer fram i lyset rystende sannheter om den tragiske oppbygningen til våre urettferdige samfunn, her forteller indianerne, gjennom stemmen til subcomandante Marcos, at hundrevis av mennesker må dø for at vi i Norge skal kunne leve i den luksusen vi lever i i

Her handler det om fattige bønder uten ressurser som kjemper med verdighet mot de neoimperialistiske stormaktene

dag. Og der vandrer tusenvis av zapatister og fattige indianere mot Mexico City for å kunne for første gang i deres liv tillate seg å håpe på at en alternativ verden vil kunne få

blomstre opp av asken til deres ødelagte kultur, så de tårene de har grått i 500 år skal kunne brukes til å dyrke nye verdier, så den jorda de rike har tatt fra dem skal kunne på nytt bli elsket og respektert for alle gleder den gir til menneskeheten i dag. Og de vandrer sammen i opptog for at små skikkelser i verdensbildet skal forstå at de kan vokse seg store, at det er plass til oss alle på denne bakken, og at alt vi trenger å gjøre er å stå sammen og la hjertet tale frihetens og rettferdighetens språk. Nok er nok...vi vil ikke bli utnyttet, vi vil ikke lenger jobbe ræva av oss for at de rike skal bli rikere, vi vil ikke lenger godta å ikke kunne bestemme selv over våre egne liv.

Og der går de beskjedent i gapet til uhyret, i håp om at verden endelig skal forstå at de unner ingen den lidelsen de har gått gjennom, og at de kjemper også for at denne situasjonen de lever i nå, og som de nå ser komme vandrende i horisonten overalt i verdenen, ikke skal senke seg over deres europeiske søsken som sover og ikke ser at tyven også kommer løpende i deres retning.

Ja, her sitter jeg i San Cristobal de las Casas, og skvetter små tårer for kampen jeg nå forstår. Og jeg smiler gjennom sorgen fordi jeg føler meg varmet av denne kalde fjellvinden, jeg føler meg beskyttet av de flyvende fuglene over hodet på meg, og hører stemmen til zapatistene som skriker opp til dem: "det samlede folket vil aldri oppleve nederlag". De kjemper min kamp, hjertet mitt kjemper med dem, og her kan jeg sitte til spørsmålene mine finner gode nok svar til den kampen jeg har lyst til å gjennomføre. Skal sitte her og stille spørsmål dagen lang om hvordan menneskene kan leve et mer fullverdig liv, lure på hvordan man kan kvitte seg med pengenes skitne avhengighet, og grave meg frem til tusener av svar som kan gjøre mitt lille liv mer verdt å leve.

Subcomandante Insurgente Marcos

ANARKOTEORI

og andre trøtte greier

Gud og kirken

Anarkistene har tradisjonelt vært ukirkelige og rent ut ateister. Tidligere tiders anarkister opponerte like mye mot kirken som mot staten, og de fleste var negative til religionstanken i seg selv. Slagordet "verken gud eller herre" blir ofte benyttet for å sammenfatte det anarkistiske budskap. Fremdeles tar mange det første skrittet mot anarkismen ved å oppgi sin tro, for å bli rasjonalist eller humanist. Å forkaste guddommelig autoritet kan lett lede til å også forkaste menneskelig autoritet. Antageligvis er de fleste av dagens anarkister ateister, eller i det minste agnostikere.

Men det har eksistert religiøse anarkister, selv om disse vanligvis befinner seg utenfor den anarkistiske hovedstrømmen. Åpenbare eksempler er de kjettersektene som forgrep en del anarkistiske ideer før 1800-tallet, og grupper av religiøse pasifister i Europa og Nord-Amerika på 1800- og 1900-tallet. Og dessuten "Catholic Worker"-bevegelsen i USA etter 1930. Det alminnelige anarkistiske kirkehatet har avtatt i takt med kirkens makt, og de fleste oppfatter nå religion som et privat anliggende. De ville komme til å motsette seg et voldelig anslag mot enhver religion, og likeledes ethvert forsøk på hevde religionen med tvang. Hver enkelt må få lov til tro og gjøre som han selv vil, så lenge det ikke berører noen andre. Men kirken vil aldri mer tillates å tilegne seg noen form for makt.

Samtidig er religionens historie mønsteret for statens historie. En gang var det utenkelig med et samfunn uten Gud. Nå er Gud død. Et samfunn uten stat ansees fortsatt som en umulighet. *Det er på tide at vi dreper staten også.*

Krig og vold

Anarkister har ofte vært motstandere av krig, men langtifra alle har tatt avstand fra vold. De er gjerne anti-

militarister, men ikke nødvendigvis pasifister. Krigens organiserte vold og ødeleggelse er en forstørret versjon av statens like voldelige virke-

midler. Krig er statens dårlige helse-tilstand. Den anarkistiske bevegelsen har en sterk tradisjon for motstand mot krig og opprustning. Et fåtall anarkister har til tider støttet enkelte kriger, men de har ofte blitt sett på som renegater av sine kamerater. Denne opposisjon mot krig mellom nasjoner er den store forenende faktor blant anarkistene [selv om våre respektive undertrykkere er i tottene på hverandre, så betyr ikke det at vi også må hate hverandre. *Red. anm.*]

Anarkister har ofte deltatt aktivt i bevæpnede oppstander og borgerkrig, spesielt i Russland og Spania. Men selv om de var involvert i en slik kamp nærte de neppe noen store illusjoner om at den skulle frembringe en revolusjon. Vold kan kanskje være av nytte for å rasere det gamle systemet, men heller gagnløst og direkte farlig for å bygge opp et nytt. En folkehær kan beseire den herskende klasse og knuse et regime, men den kan ikke hjelpe folket til å skape et fritt samfunn. Det hjelper ikke å vinne en krig dersom man ikke samtidig kan vinne friheten. ["We become the enemy, when freedom dies – for security." Nuclear Assault. *Red. anm.*]

Mange anarkister har i det hele tatt tvilt på om vold overhodet kan spille noen nyttig rolle. Vold er ikke en nøytral kraft hvis virkning avhenger av hvem som benytter den. Vold fører ikke til lykke, selv om det

vel siste utvei. Vold er et av de mer usympatiske trekkene ved det moderne samfunn, og det forblir like usympatiske uansett hvor rettferdig målet er. Dessuten har vold en tendens til å utviske målet, selv i situasjoner hvor det kan virke velbegrunnet å ta det i bruk – som for eksempel under en revolusjon. Historiske erfaringer kan tyde på at revolusjonen ikke kan gjennomføres med vold. Tvert i mot: jo mer vold, desto mindre revolusjon.

Alt dette kan nok virke ganske forvirrende for den som ikke selv er anarkist, eller i det minste forstår hva som ligger i den anarkistiske ideologi. En av de eldste og hardnakkede fordommer er at anarkister fremfor noe annet er voldsmenn. Det typiske bildet av anarkisten med bomben under armen er over hundre år gammel, men florerer også den dag i dag. En del anarkister har likevel vært tilhengere av voldsbruk, enkelte har støttet mord på offentlige personer og et fåtall har talt for terrorhandlinger mot befolkningen, i kampen mot det eksisterende statssystemet. Det finnes en mørk side ved anarkismen, det er ingen grunn til å nekte for det. Men dette er bare en side, og dertil en forsvinnende liten del. De fleste anarkister tar avstand fra vold som ikke er absolutt nødvendig – den uunngåelige volds-makt som oppstår når folket rister av seg sine herskere og blodsugere.

De verste voldsutøverene er likevel de som opprettholder den skjeve maktbalansen, ikke de som angriper den. De som i virkeligheten har misbrukt bomber opp gjennom historien er ikke de tragiske og desperate anarkister i syd-Europa for om lag hundre år siden, men derimot nesten enhver stat opp gjennom historien. Ingen anarkist kan konkurrere med blitz-krigen eller atombomben, ingen Ravachol eller Bonnot kan måle seg med Hitler eller Stalin. Vi kan oppfordre arbeidere til å overta sine arbeidsplasser og bønder til å selv overta jorden de dyrker. Vi kan knuse vinduer og bygge barrikader. Men vi har ingen soldater, ingen B-52, ingen krysserraketter, intet politi, ingen fengsler, ingen voktere, ingen konsentrasjonsleire, ingen dødsskvadroner, ingen gasskammer, ingen bødler eller dommere. For anarkistene er vold som regel det ytterste eksempel på bruk av makt mellom mennesker – summen av alt vi hater.

Anarkistene skiller mellom nasjonale kriger mellom stater, og borgerkriger mellom klasser. Den revolusjonære anarkistbevegelsen har siden slutten av 1800-tallet krevd væpnet opprør for å knuse staten.

er de rettferdige som utøver den. De undertryktes voldshandlinger skiller seg selvsagt noe fra den undertrykkende volden. Selv om vold skulle vise seg å være eneste løsning på en uutholdelig situasjon, så er det like-

Enkelte anarkister har sågar vært pasifister, selv om det ikke er så veldig vanlig. Mange pasifister har blitt anarkister, og anarkistene selv har hatt en tendens til å bevege seg i en pasifistisk retning. En del har følt seg spesielt tiltrukket av en mer militant type pasifisme, av den sort som Tolstoj og Gandhi predikerte, og til å bruke ikkevold som en direkteaksjons metode. Mange anarkister har deltatt i antikrigsbevegelsen og har til tider hatt stor innflytelse på deler av den. Men likevel finner de

noe slikt som naturlige rettigheter. Du har ikke rett til å gjøre noe som helst, og ingen har rett til å hindre deg i å gjøre det. Det finnes ingen allmen vilje, ingen samfunnsnorm vi skal tilpasse oss. Vi er likeverdige, men ikke like. Konkurranse og samarbeid, aggressivitet og ømhet, ufordragelighet og fordragelighet, vold somhet og vennlighet, myndighet og opprørstrang – alt dette er en naturlig del av sosial omgang. Noe fremmer og annet hindrer individets livsnytelse. Anarkistene anser at den beste

sel. Det man derimot skal henge seg opp i er de grove urettferdigheter i det autoritære samfunn.

Det frie individs hovedfiende er statens overveldende makt. Men anarkistene motsetter seg også alle andre former for myndigheter som forsøker å begrense friheten, –det være seg i familien, skolen, der du jobber og der du bor, og ethvert forsøk på å tvinge individet til å anpasse seg. Men før vi tenker over hvordan samfunnet burde organiseres for å gi sine medlemmer størst mulig frihet, er det viktig å se litt på de forskjellige skikkelser anarkismen har antatt som følge av forskjellig syn på forholdet mellom individ og samfunn.

Anarkistene er kjent for å være uenige seg imellom, og i fravær av ledere og funksjonærer, rangorden og krav om den Rette Lære, straff og belønning, prinsippforklaringer og program, er det naturlig at vi som har det som grunnprinsipp å forkaste enhver myndighet stadig må dras med meningsforskjeller. Trass i dette finnes det flere veletablerte typer anarkisme, av hvilke de fleste anarkister har valgt en retning som tilsvare deres eget syn.

Filosofisk anarkisme

Den opprinnelige typen var den som nå kalles filosofisk anarkisme. Det er oppfatningen om at et samfunn uten styre er en fin tanke, men egentlig ikke ønskelig. Eller ønskelig men egentlig ikke mulig, i hvert fall ikke ennå. Den holdningen var den vanligste i all synlig litteratur frem til 1840, og bidro til å hindre bevegelsen i å bli en alvorlig trussel mot regimene. Det er en holdning som fortsatt kan påtreffes blant folk som kaller seg anarkister, men som ikke tilhører noen organisert bevegelse. Og en sjelden gang også blant de organiserte. Ofte ser det ut til å være en nesten ubevisst holdning at anar-

men korrekt. Men det er kanskje bedre enn fullstendig likegyldighet. Ved siden av de filosofiske anarkistene finnes det mange som står oss nær, men som ikke vil kalle seg anarkister, eller kalle seg noe i det hele tatt. Alle disse har også sin rolle, om det så bare er i form av et velvillig publikum.

Individualisme, egoisme og frihetlig teori

Den første typen anarkisme som var noe mer enn det rent filosofiske, var individualismen. Det er oppfatningen om at samfunnet ikke er en organisme, men en samling av selvstendige individer som ikke har noen forpliktelser ovenfor samfunnet som helhet, kun mot hverandre. Den oppfatningen fantes nok lenge før anarkismen og den eksisterer ennå adskilt fra anarkismen. Men individualismen har alltid en tendens til å anta at de individer som utgjør et samfunn skal være frie og likeverdige. At de bare kan bli dette gjennom sine egne anstrengelser, ikke gjennom innvirkningen av bestemte institusjoner. Og dersom man videreutvikler denne holdningen så havner man innenfor anarkismen.

Den første som utarbeidet en tydelig anarkistisk teori – William Godwin i *An Enquiry concerning Political Justice* (1793) – var individualist. Som en reaksjon på den franske revolusjonens forsvarere og motstandere talte han for et samfunn med så lite organisasjon som mulig, hvor de suverene individer ville sky enhver form for permanent sammenlutning. Trass i mange modifiserte varianter er dette fortsatt grunnlaget for den individualistiske anarkismen. Det er en anarkisme for de intellektuelle, kunstnere og eksentriske personer, for folk som jobber alene og liker å holde seg for seg selv. Helt siden Godwins tid har anarkismen tiltrukket seg slike personer, spesielt i USA og England. Det har omfattet personer som Shelly, Wilde, Emerson og Thoreau, August John og Herbert Read. De må gjerne kalle seg noe annet, men individualismen skinner gjennom.

Det kan kanskje være misvisende å kalle individualismen for en type anarkisme, ettersom den har hatt en sterk innvirkning på hele den anarkistiske bevegelsen. Og alle erfaringer og iakttagelser viser at den fremdeles er en vesentlig del av denne ideologi, eller i det minste dens motivasjon. De individualistiske anarkistene kan nærmest kalles "ur-anarkister", ettersom de rett og slett ønsker å knuse makten, uten å føle behov for å erstatte den med noe. Dette er et livssyn som nok er riktig så langt det gjelder, men den holder ikke når det er snakk om å ta tak i de store samfunnsproblemene. Da kreves det en kollektiv fremfor en individualistisk handling. Alene kan vi nok frelse oss selv, mens resten blir sittende fast i driten.

En særdeles ekstrem form for individualisme er egoisme. Spesielt i den form Max Stirner gav den i *Der*

Anarkistene anser at den beste måten å fremme livsgleden på er å sikre et hvert individ full frihet.

Derfor har vi ingenting til overs for moral i den tradisjonelle borgerlige mening

fleste anarkister pasifismen både ett par hakk for høytflyvende og trangsynt, da den forkaster enhver bruk av vold mot ethvert individ i hvilken som helst situasjon, i den tro at dette skal kunne løse alle problemer i verden. Der pasifistene ser makten som et mildere alternativ til vold, ser anarkistene vold som en sterkere versjon av makten. Vi støtes også bort av pasifismens moralistiske side. Askesen, den kvalmende selvretferdigheten og deres sykkelig blide verdensbilde. Jeg gjentar: anarkistene er antimilitære, men de er ikke nødvendigvis pasifister.

Individet og samfunnet

Grunnsteinen i menneskeheten er mennesket, individet. Nærmest alle individer lever i et samfunn, men samfunnet selv er ikke annet enn en samling individer og dets eneste hensikt er å gi dem et rikt liv. Anarkistene mener ikke at folk har

måten å fremme livsgleden på er å sikre ethvert individ full frihet.

Derfor har vi ingenting til overs for moral i den tradisjonelle borgerlige mening. Og vi er svært lite interessert i folks privatliv. La hver enkelt gjøre hva han vil, så lenge det ikke går nevneverdig utover andre. Hvordan du kler, uttaler eller ter deg får være din private sak. Det samme gjelder seksualitet. Vi er for fri sex, men det betyr likevel ikke at vi taler for allmen promeskuittet. Det betyr at folk selv skal få velge sin egen seksuelle oppførsel og partner(e) så lenge de ikke trykker det opp i ansiktet til uinteresserte. Et liv med hemningsløs gruppesex kan passe noen, kyskheter for en annen – selv synes nok mange anarkister at verden hadde vært et bedre sted, dersom det var mindre knussel og mer knull. Samme prinsipp gjelder også rusmidler. Folk kan få lov til å forgifte seg selv med alkohol, koffein, cannabis eller amfetamin, nikotin,

kismen i likhet med Guds rike bor i deg. Den avslører seg før eller senere gjennom formuleringer som "klart jeg er anarkist, men..."

Aktive anarkister har en tendens til å forakte filosofiske anarkister. Dette er forståelig, men ikke bra. Så lenge anarkismen er en minoritetsbevegelse kan en allmen sympati for anarkistiske ideer – hvor vag denne sympatien enn måtte være – skape et klima der anarkistisk propaganda får oppmerksomhet og hvor anarkistiske bevegelsen kan vokse. På den annen side kan en aksept av den filosofiske anarkismen hindre folk i å bedømme den virkelige anarkis-

valium eller hva de nå enn måtte ønske. Vi har ingen rett til å verken straffe eller forsøke å hindre dem i det. Men det er lov til å forsøke å hjelpe noen som ønsker det selv. På samme grunnlag må enhver få lov til å dyrke sine guder på sin egen måte, eller ikke dyrke noen i det hele tatt. Det gjør ikke så mye om folk føler seg brydd, så lenge de ikke tar skade av det. Det er ingen vits å henge seg opp i forskjeller i personlig oppfør-

FANGENE SKAL TILBAKE TIL SAMFUNNET

Åpent brev til Justis- minister Hanne Harlem

SON - Straffedes Organisasjon i Norge forsvarer alle straffedes interesser overfor Statens Straffesvesen som ilegger en kvart million straffer i Norge hvert år. Vi bekymrer oss svært over skadevirkningene av dårlige soningsforhold i norske fengsler og for vanskelighetene løslatte har for å bli selvhjulpne ute i samfunnet. Vi ber med dette åpne brevet Justisminister Hanne Harlem om å dempe heksejakten på en stadig større kriminell underklasse og heller investere i ettervern og velferdstiltak som kan bedre miljøet og gi flere løslatte mulighet til å klare seg uten kriminalitet.

Det offentlige må satse adskillig mer på velferdstiltak dersom den negative utviklingen innen kriminalomsorgen skal kunne snus. Det koster penger å hjelpe ex-kriminelle tilbake til samfunnet, og de pengene må politikerne bevilge. De straffede er ofte i en fattigdomssituasjon og har

små muligheter til å klare seg økonomisk. For å få del i utjamningen må de straffede gis positiv særbehandling, ellers blir det ingen bedring av kriminalitetsstatistikken, men bare en opphopning av gjengangerkriminelle i fengslene. SON mener at ressurser fra deler av fengselsvesenet og politiet bør omfordres til velferdsarbeid og forebyggende arbeid ute i samfunnet.

SON mener at dagens fengselsstraff i praksis fører til varige kontrollskader og negative holdninger blant de straffede. Overdreven programvirksomhet fører til dobbeltmoral der mange av fangene lærer seg systemets koder og spiller skuespill og hykler rehabilitering. Avskaffelsen av fast løslatelse på 2/3 tid umuliggjør planlegging av rehabiliteringen for de mest hjelpetrengende. Sterkt kontrolltrykk og små muligheter for engasjerende aktiviteter gir problemskapende miljøer, og overfylte fengsler med dublering av fanger på cellene skaper stress. Situasjonen får innsatte til å bøye nakken og la være å forsøke å forbedre seg.

Ute i samfunnet møter den løslatte mer og mer av den samme disiplinen. Gjengangerkriminelle møtes med 0-toleranse, utstøting og politijakt i en situasjon der de skal kjempe seg til et livsgrunnlag. Dette svekker mulighetene for at de kan utvikle positive nettverk og gå i behandling. Omgjøringen av Kriminalomsorg i Frihet fra hjelper til vokter stenger for muligheter som før var tilstede. Tilliten forsvinner når KIF stort sett skal angi løslatte til ny fengsling for brudd på løslattesvilkår. De fleste av KIFs hybelhus er lagt ned unntatt de tre i Stavanger, Drammen og Bodø.

SON oppfordrer regjeringen om å endre sin sosial-, arbeidsmarkeds-, narko- og boligpolitikk, fordi dagens politikk bare øker problemene med kriminalitet og rus. De løslatte trenger arbeid, bolig, en brukbar økonomi og noe å engasjere seg i, dette vil gi bedre resultater enn stempling med bøter, fengsel og utstøting. Vi må få en Velferdslov for kriminelles rehabilitering og vi må få mer brukerdemokrati innen fengsel og ettervern. Løslatte må få arbeide med sin egen rehabilitering, mange fanger har store ressurser som kan kanaliseres inn i konstruktivt virke som må være kjernen i det kriminalitetsforebyggende arbeid.

En fangelønn på 46 kroner pr arbeidsdag er for lite, det demoraliserer

serer fangene og ekskluderer dem fra arbeidsmarkedet og kan aldri gjøre dem sjølstendige og krimfrie. Bare ved å innføre tariff lønn for fangenes arbeid kan vi sette dem i stand til å betjene gjeld og forsørge seg og sin familie. Slik kan vi også unngå et nytt slavemarked der norske bedrifter sier opp sine ansatte og satser på nesten gratis fangearbeidskraft.

SON ser meget positivt på at det ved Berg Fengsel ved Tønsberg er fanger som har tatt initiativet til å starte en organisasjon etter mønster fra KRIS i Sverige (Kriminelles rehabilitering i samfunnet). Vi har sett at straffede i Stockholm har kommet veldig langt i arbeidet med å utnytte egne ressurser og skape egne miljøer og ta ansvar for egen rehabilitering. Vi ber Justisministeren sørge for at dette tiltaket får tilstrekkelig støtte til å sikre en god økonomi, gode lokaler, nok lønnsmidler og nok driftsstøtte til organisasjonen. Først når alle store byer i landet har fått slike sjølstyrte, kriminalitetsforebyggende velferdssentra kan vi starte kampen mot den unødvendige kriminaliteten.

De straffede trenger først og fremst hjelp til selvhjelp, og det er måten de blir møtt på når de kommer ut i samfunnet som avgjør deres skjebne.

**Vedtatt på SONs årsmøte
23.02.2001**

(forts. fra forrige side)

Einziges und sein Eigentum. I likhet med Marx og Freud er Stirner vanskelig å tolke uten å støtte seg til hans etterkommere. Men det skulle være trygt å si at hans egoisme skiller seg fra individualismen gjennom å forkaste slike abstrakte begreper som moral, rettferdighet, hensyn og plikt til å anerkjenne hvert enkelt individs eksistensielle ulikhet. Stirners egoisme er selvsagt motstander av staten, men den er også motstander av samfunnet. Den heller kraftig mot nihilismen (oppfatningen om at intet er av betydning) eller solipsismen (oppfatningen om at det kun er en selv som eksisterer). Den er klart anarkistisk. Men på en steril måte, ettersom all form for organisasjon utover et tilfeldig forbund av egoister ansees som en kilde til ny undertrykkelse. Dette er anarkismen for poeter og loffere, for mennesker

som ønsker en ubetinget løsning uten kompromiss. Det er anarkisme her og nå. Ikke en gang i fremtiden, men nå i din egen livstid.

En mer moderat tendens som stammer fra individualismen er den "frihetlige teorien." Det kan kort forklares som oppfatningen om at frihet er en fin ting og at friheten er det viktigste politiske mål. Sådanne er frihetlig teori ikke så mye en form for anarkisme, som en mildere utgave av den. Det første stadiet på vei mot fullstendig anarki. Ofte brukes uttrykket som et synonym når man ønsker å unngå et slikt ladet ord som anarkisme. Men oftest brukes ordet for å symbolisere at man aksepterer spesielle deler av anarkismen, uten å anerkjenne anarkismen som helhet. Individualister er selvsagt frihetlige. Men frihetlige sosialister, eller frihetlige kommunister er de som tilfører disse ideologiene en erkjennelse av individets vesentlige verdi.

**Vel, dette var
andre del i
vår enorme
artikkelserie
om anarkis-
men...**

BOKCAFÉEN JAAP VAN HUYSMANNS MINDE

★ ANARKISTISK POSTORDRE ★

Send meg de trykksakene jeg har krysset av for (ved forhåndsbetaling til postgiro 05400636577 legger du til porto kr. 40 ; ved postoppkrav blir det mer i porto – pluss oppkravsgebyr.)

...**Strand/Aastorp (red.):** Anarkistisk ABC, 128s/kr. 99,- Klassiske tekster av de "skjeggete menn"...

...**Ehrlich (red.):** Reinventing Anarchy, Again, 387s/kr. 210,- Moderne antologi med utspring i miljøet rundt det amerikanske bladet Social Anarchism.

...**Guérin:** Anarkismen, 170s/kr. 50,- Brukbar innføringsbok på svensk.

...**Lund & Warenius (red.):** Revo! Tankar om den frihetlige socialismen och revolutionen, 108s/kr. 70,- Studiebok fra svenske Syndikalistiska ungdomsförbundet.

...**Bratt/Fogelkvist (red.):** Syndikalister (svensk), 158s/kr. 104,- Intervjubok som viser bredden i svensk syndikalisme.

...**Lagerström:** Syndikalismen - en grundbok (svensk), 180s/kr. 104,- Oversiktlig og lesverdig framstilling som er blitt til på initiativ fra SACs studieråd.

...**Bakunin:** Centralism eller självförvaltning (svensk), 157s/kr. 59,- Tekstutvalg av Bakker'n.

...**Solidarity UK:** Pariserkommunen 1871 (norsk), 20s/kr. 5,- I anledning jubileet...

...**Kropotkin:** The Words of A Rebel, 229s/kr. 180,- Kjent anarko-kommunistisk artikkelsamling.

...**Kropotkin:** The Conquest of Bread, 213s/kr. 75,- Den andre av K's klassiske artikkelsamlinger.

...**Malatesta:** Life & Ideas, 312s/kr. 75,- Tekstutvalg.

...**Malatesta:** The Anarchist Revolution, 123s/kr. 54,- Artikler av den "modne" Malatesta.

...**Goldman:** Den dansande agitatorn (svensk), 157s/kr. 65,- Tekster og artikler i utvalg.

...**Berkman:** Life of An Anarchist. The Alexander Berkman Reader, 355s/kr. 159,- Stort tekstutvalg.

...**Rocker:** Anarchism & Anarcho-Syndicalism, 48s/kr. 16,- Kort og god innføring.

...**Paul & Percival Goodman:** Communitas, 280s/kr. 128,- Klassiker om arkitektur og livsformer.

...**Harper/Gold/Cloves (red.):** Visions of Poesy, An Anthology of 20th Century Anarchist Poetry, 301s/kr. 92,- Fet diktantologi.

...**Per-Anders Svärd:** Demokratisk Alternativ og Frihetlig Sosialisme, 28s/kr. 20,-

...Send meg Bokcaféens gratis bokliste (har du tilgang til internett, finner du boklista på: <http://wit.no/doogie/ga/huset/jaap/>)

(navn).....
(adresse).....

Send til Bokcaféen Jaap,
Hjelmets gate 3, 0355 Oslo

Visjoner

En dråpe
lysende
i havet
virvler omkring
med strømmene
i havet
i foranderlighetens tidløse osean.
En dråpe
blinkende
farlig ubestemmelig
prøver å oppnå
kontakt
med oss andre
dråper
i havet.
Fete, snobbete badegjester
Alle iført dress & slips
Flosshatt
Sigar i munnviken
Sleipe glis
Drikker Champagne
Skål
For fabrikkens Framgang!
Bader
i sin egen glans
Som sprellende sjødyr
i det vide, ufullendte universet
Bader
i havet
under overflaten
Gurgler, hoster, harker
kikhostestorm
Svelger
Vann
En dråpe
En liter
Mer
i havet
Slam
Lysende avfallsstoff
virvlende formålsløst omkring.
Tilsynelatende
Uten visjoner.
Tilsynelatende
Ufarlige.

Bjarne Benjaminsen

Kjære Lesere,
Vanligvis brenner vi alle
innsendte dikt ved en enkel
seremoni hver fullmåne,
men vi gjør et unntak
denne ene gangen.

Send leserbrev til
gateavisa@sensewave.com,
eller til: Gateavisa,

Hjelms gt. 3, 0355 Oslo

-Absinthia Vibrato

Til selveste Gateavisa

Det er med dyp sorg jeg leser om skribentmangel i avikernes organ. Hvor er opprørerne, demonstrantene, frikerne, nyveiverne, anarkistene? Bundne og forknytte i slimete fangehull? Innlagt på psykiatrisk avdeling, der deres sorger druknes i soma og coca-cola? Vi gurgler og hoster i et forsuret miljø av regler og forskrifter. Vi kveles av den råtne stank av profitt som river oss i nesene. Det fremmedgjorte menneske flyter avsted på en strøm av død fisk. Det er i menneskets natur å være egoistisk, i henhold til siste mote. Virkeligheten reduseres til målbare størrelser. Markedsfundamentalismen har "vitenskapelig belegg" for sine postulat, og dermed blir det den sosiale vitenskapens (les: økonomi-ens) oppgave å fortolke hele historien i markedsfundamentalismens ånd.

Fellesskapet, samfunnet, omgivelsene, naturen...? Naturen som vi har sprunget ut av, som vi enda tilhører, som er til stede overalt rundt oss: Kan vi ikke lenger lukte den? Har ørkenspredninga nådd våre hjerter?

Nei! Aldri! Vi er våre egne kritikere. Vi kan plante nye trær som gir frisk ånde til den profittbefengte lufta omkring oss. Vi kan revurdere våre mål hver morgen ved frokostbordet. Vi kan åpne dørene, legge ned gjerdene, legge ned fabrikkene, plante kjærlighetens spirer i gamle geværmunnings, smile til hverandre. Alle bjeffende kjefter kan forme seg i kyss. Menneskenaturen er hva vi gjør oss selv til. Og vi lar oss ikke kneble.

Gateavisa må bestå!

Jeg sender noen dikt jeg håper faller i smak. Kommer nok til å sende mer etterhvert (essays, dikt, noveller, småstoff, artikler, jeg vet ikke hva), da anarkismen har tatt bolig i meg.

Bjarne Benjaminsen

KVELDSBØNN

kjære gud:
gjør meg til
en vill utemmet elv
rennende innover urettsmarkene
før makter og tankesystemer
før lagt tankene mine
i fornuftsrør
på vei mot
likegyldighetens
grå livløse osean

Arnstein Vada

PROTEST

en stum tanke reiste seg
i trassig protest
før den slo hjernemassen
i tidsåndsveggen
og rant avgårde
på nøytralitetselva
på vei mot
likegyldighetens
grå livløse osean

Arnstein Vada

SYGGEN EN KOSMISK OPPLEVELSE

TATT IBETRAKTNING AT SYGGEN IKKE EKSISTERTE
SÅ VILLE HELVETE VERT ET STØRRE PROBLEM
FOR DA HADDE VI IKKE NOE SOM KUNNE
KJØLE SINNET VÅRT NED
MEN OPPRINNELSEN ER GANSKE SNEDIG
FOR NÅR RADIKATEN TRAFF SYROMEN
SÅ VAR DEN GANSKE ENKELT DER
UTEN SYGGA SÅ VILLE VI IKKE HATT
EN HERISK OG KOSMISK VERDAG
HITLERS BART VILLE HELLER IKKE VERT SVART
OG TRAILERNE VILLE HELLER IKKE KUNNE KJØRT
FETT MED SYGGER OM KVELLEN OSSÅ
DER DEN SLYNGER SEG FRA LYKTESTOLPE TIL LYKTESTOLPE
MEN FOR Å UNNGÅ SYGGE MÅ MAN VERE HALISYNERT

Gizle Carlson

Zombier på sirkus

Zombier på sirkus
stirrer
uttrykksløse
døde blikk
blek hud
av pergament
tjafsete hår
syntetiske strimler
slappe kjønnslemmer
uttørrede dyp
nedentil
og innenfor
tomhet
død
råtten stank
av likegyldighet
Moralens middelmålsmennesker!
Samfunnets støtter!
tanketomme hjernekanaler
tømt for saft
tømt for sevje
tømt for livets eliksir
vidåpne gap
fordervende ånde
råtten stank
av likegyldighet

Mens akrobatene
leker
til livets pris!

Bjarne Benjaminsen

SJEBNENS barn.
di er tusenvis og katolikker til tusen
di er udødelige og dyrker sopp
man vil aldri sjønne dem og vil dyrke dem
i år tusener.
vorfor er det sånn ?

Gizle Carlson

lesernes innleggelse

Ingen frihet i tåkediktaturet Norge

I verdenssammenheng ser man på Norge som et fritt og demokratisk land. De fleste av oss ser også på oss selv som frie menn og kvinner av Norge. Våre politiske ledere er valgt av folket på demokratisk vis. Vi lever i en rettsstat. Ytringsfrihet og religionsfrihet som viktige prinsipper. Våre myndigheter bryter nesten aldri menneskerettighetene. Vi har betydelig økonomisk og materiell velstand, et brukbart skole- og helsetilbud og en stabil politisk situasjon. Hva mer kan et folk ønske seg? Hva med frihet? Er du av dem som tror at du er fri? Et selvstendig tenkende individ, kan hende? I så fall tror jeg du tar sørgelig feil. Vi er fanger...fanget i en forestilling av at verden er annerledes enn den egentlig er. Og vi er flyktninger, på flukt fra erkjennelsen av de faktiske forhold.

Innhyllet i en tåkedis av illusjoner om at vi lever i frihet og velstand, lar vi oss utnytte og nedverdiges av et system...en stat...så stor og innviklet at det er nærmest umulig å gjennomskue den. Demokratiet, en av de definitivt største illusjonene. Hva gjør vi når vi går til valgurnene hver fjerde år? På basis av de inntrykk politikere gir oss ved hjelp av løgn og kynisk bedrag, avgir vi våre stemmer. Å avgi sin stemme betyr å frasi seg sitt ansvar. Og ved å frasi seg sitt ansvar frasier man seg også sin frihet. Det burde ikke være slik, men slik er det. Det bevises av statlig overstyring på alle tenkelige områder. Til tross for at vi lever i et såkalt fritt land, blir vi til stadighet underlagt nye restriksjoner. Og staten vokser i omfang. Fremst, på scenen, står politikerne og later som om det er de som styrer samfunnet. De krangler og debatterer. De fremlegger forslag og innsigelser, og gudene må vite hva annet de finner på for å lede vår oppmerksomhet bort fra virkeligheten. Bak politikerne står andre interessenter, som bruker penger og andre virkemidler for å få det som de vil. Dette kan tolkes som en antydning om at politiske partier er korrupte. I så fall en korrekt tolkning. Så lenge folket tillater at staten får vokse i omfang uten å røre så meget som en finger, vil situasjonen utvikle seg i en svært ugunstig retning. Det er allerede totalitære/diktatoriske tendenser å spore i det norske samfunnet. Vil vi ha det slik?

Espen Krogh

Demo mot Ludvig Nessa på Hamar

Fredag 6. april skulle en menighet som av en eller annen grunn kaller seg Byen på fjellet, avholde et anti-abortmøte på Hamar. Som hovedtaler hadde de invitert kristenfasisten Ludvig Nessa. Nessa har fra før markert seg med å kaste griseblod på unge jenter, kalle dem mordere og andre usmakeligheter.

Dagen før var det møte med Hamar Antirasistisk Ungdom (HAU). Her fant vi ut at dette ikke kunne tolereres, og at noe måtte gjøres. Selv om vi bare hadde ett døgn å mobilisere på, møtte det opp over 60 unge mennesker til en demo utenfor folkets hus, som er Arbeiderpartiets høyborg i Hamar. Unge jenter, pønx, skatere og annet godtfolk ville vise sin avsky.

Da vi dukket opp en halvtime før møtet skulle begynne, viste det seg at Nessa allerede hadde gått inn i møtelokalet. Så da vi hadde fått revet ned noen plakater og delt ut løpesedler, toget vi liksågodt rett inn i lokalet. Der inne satt det ca. 25-30 kristne fanatikere. Dvs. at det var over dobbelt så mange demonstranter som møtedeltakere.

Ikke før var møtet igang, så begynte moroa. Smelling av ballonger, blåsing i fløyter, buing og tilrop gjorde at de færreste hørte hva som ble messet frem oppe på scena. Høydepunktet var alikevel en gedigen mobiljam. 50-60 mobiltelefoner som ringer på full guffe lager mye lyd! Til og med snuten, som møtte opp med ekstramannskaper måtte trekke på smilebåndet.

Etterhvert fikk snuten alikevel nok, og begynte å kaste de mest aktive demonstrantene på dør. Politiet oppførte seg for en gangs skyld ganske sivilisert. Ingen politivold denne gangen. Folk samlet seg utenfor lokalet, og da møtet nærmet seg slutten, begynte vi å overvåke alle utganger for å se hvor Nessa kom ut. Etter en lang stund kom svinet ut under full politibeskyttelse. Egg ble kastet, men dessverre var det ingen som traff Nessa. Men Ludvig må da ihvertfall vaske bilen sin.

Alt i alt var det en jævlig morsom og vellykket aksjon. Og ungdommen i Hamar fikk vist at de ikke tolererer noen form for fascisme.

Tom L. Kristiansen

Kontrollsamfunnet vokser

Du bar sikkert nylig fått en pen liten konvolutt i posten merket fastlegeordningen. En konvolutt hvis innhold ved første øyekast virker både forbrukervennlig og service-orientert, til fordel for oss betalende kunder. I den vedlagte informasjonsbrosjyren ramses det opp svar på de "vanligste" spørsmål ved denne ordningen, samt de angivelige fordelene. Og ved første øyekast virker det hele greit og ordentlig nok for de fleste, det er bare å føre opp dine valg og poste, porto betalt. Det er først når vi systemkritiske, frihetselskende politiske dissidenter tar en titt på rubrikk nummer seks at våre sjeler uroes, og paranoiaen siger på oss. Rubrikk nummer seks er vår sikkerhetsventil, vår mulighet til å stå utenfor denne nå noe mer mystiske og dunkle ordningen.

For som forbruker å skulle utøve vår frihet til å velge å stå utenfor denne ordningen koster. Ikke bare straffes man ved at man må betale en høyere egenandel ved legekonsultasjonen, man havner også automatisk sist i køen ved timebestillingen, etter dem som blir med i ordningen. Så ikke bare taper man økonomisk, man "utsetter seg selv" for en potensiell helserisiko eller belastning. Noe som får oss til å reflektere over lovligheten av denne "forbrukervennlige" ordningen, såvel som det reelle motivet bak dette tiltaket. Denne bruken av frivillig tvang lukter det vondt av. Er denne nye fastlegeordningen virkelig kun til fordel for oss som forbrukere og kunder, såvel som for våre leger, eller er den et nytt og snikende lite ledd i vår jordiske stats stadig økende kontroll og detaljstyring av våre liv. En unnselig bagatell, javel. Eller et ørlite glimt av våre internasjonale storebrødres politiske kapitalmakt over vårt stadig mere illusoriske representasjonsdemokrati. Vi bare undres, irriteres og spør.

sign. K

Og PS: Skulle du imot all formodning ha blitt så forvirret av alt dette at du glemmer å poste, så vil en fastlegge bli oppnevnt deg.

Kapitalisme

Verdens 3 rikeste kapitalister kontrollerer i dag formuer som er like store som BNP til de 47 fattigste landene. Fem hundre av de rikeste kapitalistene eier i dag mer penger og verdier enn de tre milliarder fattigste menneskene på jordkloden. 80% av verdens folk lever på eller under fattigdomsgrensen. Kapitaleksporten utgjør i dag 90% av den samla eksporten. Etter at man innførte kapitalisme og demokrati i Sovjet sank den gjennomsnittlige levealder med 10 år. Da NATO ble etablert utropte norske politikere USA til friheten og demokratiets forpost. USA var på den tiden en apartheidstat. Nesten alle land i den rike såvel som den tredje verden er kapitalistiske. I dag brukes begrepene kapitalisme, demokrati og religion som demagogisk trylleformularer for å legitimere en verdensomspennende undertrykkelse, utbytting, dominans, krig og sultkatastrofer.

Magne Austrheim

Hør her, hva er galt med dette bildet?

Vi er et begrenset antall mennesker som bor på et stk. begrenset jord. Hvor, i teorien, hvert enkelt menneske skulle ha en nøyaktig like stort stykke og hvor vi i praksis går rundt på slavekontrakter og leier retten til å oppholde oss på små og kummerlige stykker ved å slave for multinasjonale skyggeselskaper og småstater som ødelegger nettopp denne jorden og attpåtil har nerven til å diktere oss hvordan vi skal leve og bruke den dyrebare tiden vi har her nede.

Vi bruker morsomme små sedler til å stemme i slitsomme valgkampanjer på grå partier som kun går de multinasjonale foretakenes ærend og vi i realiteten kun har de virkelige stemmesedlene i dette sinnssyke spillet i baklomma, eller i veska, eller hvor vi nå måtte finne på å plassere disse dyrekjøpte kredittene våre, og hvor disses mengde eller antall og bruk og plassering avgjør hvor sterkt vår stemme blir hørt.

Hvor den eneste måten å "vinne" på og bli hørt er å delta i det sinnssyke rotteracet for en dag å, forhåpentligvis, våkne opp og innse at hele livet vårt er kastet bort på noe som er komplett idiotisk, totalt sinnssykt og fullstendig meningsløst og som på toppen av det hele underminerer livsgrunnlaget for livet slik vi kjenner det her på planeten. Var det noen som la merke til en ond form for sirkelbevegelse her?

Finn feilen!

Ka

Smaken er som baken

–en guide til de skamløse gleder

Av Bjørn H.

En av de første kunnskapene vi mennesker tilegner oss, er den som sier at vi skal avsky romper og bæsje. Alle er vi utstyrt med en ringmuskel der bak, som sammen med de rundtliggende landskaper gjerne forbindes med skam. Når vi vil vise en person vår forakt, viser vi gjerne baken. Eller vi viser langfingeren på hånda i utstrakt posisjon. Det sistnevnte er et gammelt romersk tegn og betyr “jeg skal ta deg hardt i rævvhølet, din jævel”. Eller noe i den dur. Baken, og de ting vi naturlig assosierer med den, brukes også som negativt ladede eller negativt styrkende adjektiver. For eksempel sier vi at en ting gikk drittdårlig, eller bare dritt, eller at en ting interesserer meg mitt i ræva. Stort sett knytter vi med andre ord disse to vakre halvmåneformede putene og det litt mystiske hullet i midten til noe negativt.

Det som måtte komme ut av hullet med jevne mellomrom, har vi gjerne enda sterkere forakt og frykt for. Helt fra vi som ett- til treåringer lærer oss å kontrollere utslipp av ekskrementer, er hele livet en eneste fremmedgjøringsprosess i forhold til våre avfallsprodukter. Vi brekker oss av hår i maten, snørr og sperm lukkes inne i lommeørklær eller papir så fort det har forlatt kroppen. Ikke engang vårt eget spytt klarer vi på avslappet vis å føre tilbake til munnen uten å føle vemmelse, hvis vi først har hatt det utenfor. Det tristeste med all denne fremmedgjøringen er at vi mister kontakten med store deler av kroppen vår.

En eller annen professor uttalte en gang at et sikkert tegn på sivilisasjon, er fremmedgjøring for avføring. Jo mer vi fjerner oss fra våre egne ekskrementer, jo mer siviliserte er vi. Slik sett må USA være et av de mest siviliserte land. Der finnes det ikke offentlige toaletter, bare restrooms. At disse avslapningsrommene er utstyrt som mottaksstasjoner for bæsje og tiss, bør en være forsiktig med å rope ut. “Å legge en kabel” er bare noe vulgære plebeiere gjør, de andre bruker tydeligvis rommene til å slappe av.

Homoting?

Jeg er av den oppfatningen at sivilisasjon basert på fremmedgjøring ikke er det helt store. Særlig ikke når fremmedgjøringen griper inn i seksuallivet. Og er det noe all denne rompeangsten hindrer, så er det et sunt og aktivt sexliv. Ta for eksempel ordinær analsex; rævpuling. Ordet er betent, sprengladet med negative assosiasjoner og pubertal angst. Dette er sex'en ikke en gang homsene liker å vedkjenne seg. Om det nå skulle komme ut at, joda jeg liker å bøge, eller jeg liker å bøges, så er det ikke uten rødme og avvikende blikk. Og jeg har ennå til gode å høre hetrofile par innrømme analsex.

Men jeg vet dere har det, kjære venner. Og dere er ikke alene. Å ta ei jente der sola aldri skinner er en hemmelig drøm for mange heterofile gutter. Det skal være enda trangere og deiligere enn standardhullet. Og en spennende forandring for jenta. Orgasmen jenter får når de har analsex skal være noe anderledes enn den ved vanlig samleie, og mange mener at den er bedre. Imidlertid er det få heterogutter som tillater seg selv gleden av å få baken penetrert av noe som helst. Dette henger nok sammen med to faktorer. Den første er bæsje og rompefrykten jeg allerede har nevnt. Det andre er frykten gutter har for å være underdanige seksuelt. Kjønnssrollemønsteret blir rokket når det er de som får stukket ting opp i seg og ikke kvinnen. Dette med kvinnelighet og veikhet er vel også grunnen til gutters frykt for å bli oppfattet som homse. Hvis kjæresten skulle få kjærtegne hullet hans med en finger vil dette ofte gi assosiasjoner til bortelagsspillerne. Dette på tross av at analsex ikke er så utbredt blandt homser som folk gjerne tror. En undersøkelse foretatt blant homser i faste forhold i Sidney, en av verdens homsehovedsteder, viste at bare førti prosent av de spurte praktiserte analsex. Og dette er synd. Guttens G-punkt ligger like opp i endetarmen.

Fingern i ringen er tingen

Enkelte jenter har forstått dette og stiller gjerne til med en hjelpsom finger under seksualakten. Og enkel-

te menn lar dem slippe til. Noen lar seg til og med pule av et eller annet sexleketøy.

Men for de fleste menn er dette uutforsket område. Som heterofil jente har du her sjansen til å drive litt praktisk seksualopplysning. Neste gang du har deg, så kjærtegn analåpningen hans. Og når det skal til å gå for ham stikk gjerne inn en finger. Vær imidlertid forsiktig, slik at det ikke gjør vondt. Neglene må være nedfilte, og en hver anallek må gjennomføres med ømhet og glidemiddel. Enten det er spytt, eller mer proffe greier. Husk bare at fettholdige kremer som vaselin skader kondomer. Glidemiddel kan sammen med kondomer skaffes gratis på doen på et hvert homseutested, eller gjennom helseutvalget.

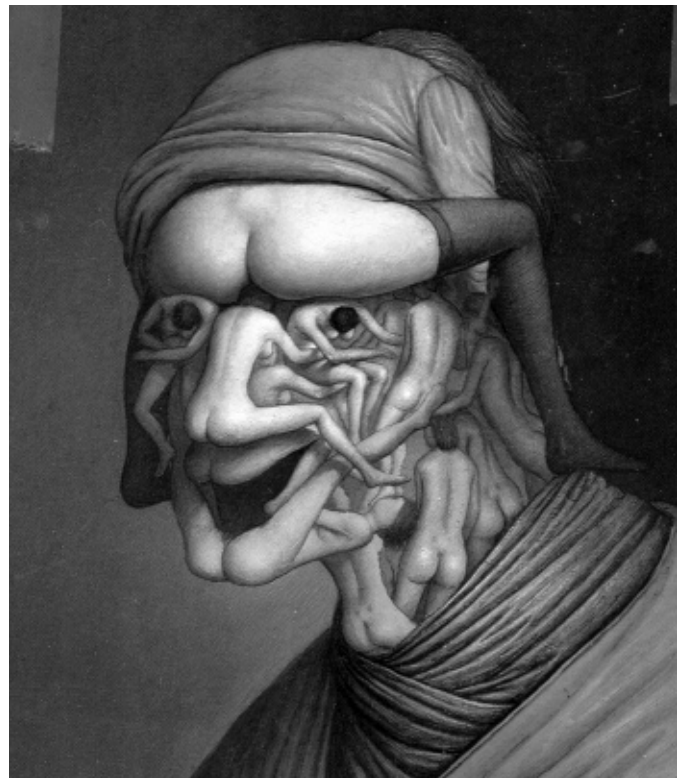
Men tilbake til fingringen: Gi gutten litt tid til å venne seg til dette nye uvante. Det samme vil jo selvsagt også gjelde tilfeller der det er gutten i et heterofilt forhold som tar et analt initiativ gjennom fingring. Lesber og homser har også irrasjonelle skamfølelser tilknyttet baken, om enn i mindre grad. Kanskje fordi ikke-hetrofile har blitt tvunget til et mer gjennomtenkt og forhold til sin egen seksualitet.

Skinkeridning

Jeg kommer ikke til å skrive noe særlig om rævpuling. Dette på tross av alt det spennende analsexen åpner for; trekanter, nye stillinger, andre typer orgasmer osv. Dette fordi denne type sex er så forsåvidt godt kjent. Imidlertid vil jeg svare på et par standardspørsmål:

Er det ikke skittent og ekkelt? Nei, tarmen er utstyrt med effektive slimhinner og renser seg selv veldig bra. Skulle det være noen frykt for at rectum ikke er tilstrekkelig ren, kan det kjøpes miniklyster på apoteket. Dette vil effektivt fjerne alt som mot formodning skulle være der.

Gjør det ikke vondt? Jo, selvsagt kan det gjøre vondt, akkurat som munnsex også har en tendens til å være ubehagelig hvis pikken behand-

les som tyggegummi. Det jeg prøver å si er at her som overalt ellers er det lurt å være litt forsiktig før de involverte parter har fått erfaring. Start mykt og forsiktig med masse glidekrem og fingring, ikke lek feier på oppdrag i ei mursteinspipe.

Er det farlig? Akkurat som for genital sex, kan HIV og andre kjønnssykdommer smitte ved analsex. Men ved bruk av kondom og vannbasert glidemiddel er smittefaren så og si eliminert.

Du kan også risikere å få geite-rompe. Geita har som kjent ingen lukkemuskulatur og driter så fort møkka når enden av tarmen. En måte å motvirke slapp fisering er en opptreningsteknikk som samtidig gjør gutta mer seksuelt utholdende. Kort fortalt kniper du anus sammen, og holder. Først bare et fem repitisjoner à et par sekunder noen ganger daglig. Etterhvert øker du tiden du holder igjen. Hvis du i tillegg strammer muskulaturen i området mellom baken og pikken vil du kjenne at pikken løfter seg litt samtidig. Denne treningen skal i tillegg til å stramme opp ringmuskelen kunne gi større seksuell utholdenhet. [Det medvirker også til generell avspenning, noe som bl.a. utnyttes i yoga-tradisjonen. Red.] En venn av meg klarte etter hvert å få flere orgasmer før han lot sæden spille, så treningen er absolutt ikke bortkastet selv for de mest jomfruelige blant oss. Men som med all trening, kan du bli støl hvis du overdriver.

Rompeleker og hjelpemidler

De fleste pornobutikkene i hovedstaden og andre byer vi liker å sammenligne den med, har et rikt utvalg av anal-leketøy. I tillegg til dildoer som jo kan brukes på diverse steder, finnes det også leketøy laget spesielt for rompa. En god start for en uerfaren

nyter av gledene baken kan gi, er butt-plugger. De finnes i alle størrelser fra de knapt synlige til de virkelig monstrøse. Fasongen på disse rompepropene er spesiallaget med tanke på å gi stimulering på akkurat de riktige stedene, og er derfor langt oftere å foretrekke enn dildoer og vibratorer. De sistnevnte er på sin side fine hvis en ønsker følelsen av å bli pult.

Et annet populært leketøy er kuler med eller uten vibrering. Noen er til og med utstyrt med fjernkontroll, slik at partneren på avstand kan ha kontrollen! Kulene er gjerne festet til en tråd for lettere uttrekking. Hvis en virkelig vil bli utblokket, finnes det hjelpemidler for slikt også. De førnevnte butt-pluggene finnes i størrelser som nærmer seg veiarbeidskjegler, dildoene i utgave varmbloshingst og kulene i size bowling. Og hvis ikke dette er nok finnes det også menneskearmer i fast gummi, detaljerte med fem fingre og det hele. Noe som igjen leder oss over i Fistfuckingens verden.

Det er lov å la seg fiste

Fistfucking er noe av det mest fascinerende to mennesker kan bedrive. Jeg skulle ærlig talt likt å vite hvem som først kom på ideen å stikke hele inn hånda i brunøyet. Jeg leste som barn at jeg statistisk sett skulle ha lært meg onaniens gleder gjennom undervisning fra en annen gutt. Jeg ristet på hodet da jeg leste det, og tenkte at dette hadde jeg jaggu meg fantasi nok til å finne ut selv. Fistfucking derimot hadde jeg aldri tenkt på eller forestilt meg før det slo i mot meg i et pornoblad for en del år siden. Ikke fordi det er så hinsides perverst, men jeg hadde aldri forestilt meg at dette skulle kunne gi noen glede. Hånda er vanligvis ikke noen erogen sone, og når en schvær pikk kan gi smerte hvis den ikke får plass, hvor behagelig vil da en hånd kunne være?

Nå viser det seg at det nettopp er håndas omfang som er grunnlaget for nytelsen. Den stimulerer masse nerver, og skaper intense følelser. Og nå bruksanvisningen: Først tømmer tarmen med klyster. Deretter taes en hanske av latex på. Den smøres rikelig inn med vannbasert glidemiddel.

Ei krukke eller flaske full bør være tilgjengelig hele tiden. Først mykgjøres og åpnes anus forsiktig med en finger. Den suppleres gradvis, etter ytterligere mykgjøring, med finger nummer to, tre og fire. Nummer tre og fire bør plasseres under eller over finger en og to, ikke ved siden av. Når de fire første har plass, trekkes fingrene delvis ut, før tommelen sammen med de fire andre fingrene formes til en spiss, og sakte stikkes inn. Etter en del jobbing skal det være mulig å få hånden over knokkene inn. Og da er det bare å la den gli frem og tilbake. Enkelte liker også at partneren forsiktig åpner hånden mens den er inne. Dette må imidlertid gjøres uhyre forsiktig, og bør ikke gjøres i det hele tatt hvis hånden er stukket helt inn i tykktarmen. I tykktarmen finnes ingen nerver så der er det mulig å rive opp tarmen hvis en er en smule uforsiktig. Dette kan igjen i et worst case scenario lede til indre blødninger og død og djervelskap. Derfor er det viktig å fare varsomt frem de første gangene, til en kjenner tarmens fasong. I tillegg er det viktig å smøre masse hele tiden, hansen må beholdes på, neglene være nedfilte, og klokker og ringer og annet dilldall må selvsagt være tatt av.

Hvorfor gidde fistfucking når det er så mye arbeide? De som praktiserer det hevder at ingen ting er mer opphissende enn å se på at partneren åpner seg totalt for deg. Øyeblikket når hånda glir inn kan ta helt pusten fra en. Og hvordan har personen som ligger der med en hånd i baken det? I følge mine kilder, helt storveis. Selv om det er vanlig at gutter som blir utsatt for denne behandlingen har

slapp tiss, betyr ikke dette at det ikke er godt. Tvert i mot skal det være den beste følelsen det er mulig å oppdrive. Med varme opp ryggmargen, kribling og kiling. Som en sammenhengende orgasme. Den manglende ereksjonen skyldes den totale fokusen nytelsen i tarmen gir. Igjen i følge mine kilder. Og noe må det ha for seg, ettersom det er populært, særlig i lærhomsekretser. Der nyforelskede kjærestepar sitter i sofaen. Arm i tarm.

Kyss meg i ræva

Pornoindustrien er helt avhengig av tabuer. Særlig når det gjelder de mer uvanlige sex-lekene jeg har tatt for meg her, er det kikker-rollen pronoforbrukeren nyter. Å se på alt det som ikke "er lov", og som man ikke tør selv. Et eksempel på dette er rimming,

er en aktivitet som er med i alle h o m s e - pornofilmer med respekt for seg selv. Etter hvert er det blitt vanligere i heteroporno også. Bak dette flotte flotte fremmedordet skjuler det seg noe som lettest kan beskrives som r æ v k y s - sing. Den

ene parten blottet baken slik at ringmuskelen synes, og den andre parten responderer med å slikke rundt, over, og så vidt i anus.

Det er vel verdt å trekke dette ut av fantasienes verden og inn i virkeligheten. Det er mye bedre å ha sex selv, enn å se på skuespill av folk som er betalt for å late som de nyter. Følelsen av rimming er nemlig helt overveldende for den som blir slikket. Kilingen og kriblingen, og følelsen av anus som rykker og vibrerer i henrykt glede, er nok til å gjøre en hver slikker kåt. Og den som blir slikket skal være nokså forknytt for ikke å finne

glede i behandlingen. På tross av at en nyvasket rompe er harmløs og hygienisk å rimme, forbindes aslet jo gjerne med bæsjing. Så gjennom å rimme, trækker en heftig over grensene for forknytt rompeangst. Enkelte tenner nok nettopp på denne tabusprengingen, og føler linken til det skitne som opphissende. Akkurat som det finnes mennesker som tenner på brukte dametruser eller møkkete sokker. Mens andre skamløst nyter det sensuelle, fri fra tabuenes og fetisjismens lenker.

Gap opp, og spytt ut!

Wet sex er etter hvert blitt ganske akseptert, både innenfor pornoverdenen og utenfor. Mange lar seg dynke i gyldne dusjer og finner stor glede i det. Og da er det ingen grunn til at de ikke skal gjøre det. Fersk urin fra en frisk person er steril. [Dersom vedkommende ikke er frisk, kan imidlertid urin overføre smittsomme sykdommer. Red.] Under første verdenskrig ble det brukt til å rense sår og kirurgiske instrumenter ute i felten. Så om noen skulle svelge andres urin, er det helt ufarlig. Selv om noen muligens ville føle tanken kvalmende. Igjen er det tabuet som tenner enkelte, mens andre bare synes det er deilig å pisse på andre, eller å bli pisset på.

Alle har en huba-luba

Rompa er naturens seksualdemokratiske alibi. Alle har ei rompe. Og alle kan ha glede av den. Uansett legning, perversitet eller fetish, rompa passer inn. Tokant, trekant, sjukant, eller tikant, rompa hører hjemme. Fattig eller rik, gammel eller ung, rompa kan ingen ta fra deg. Det er bare så synd at vi har så mange fordommer og hemninger her som på så mange andre områder. Jeg håper jeg gjennom denne korte innføringen har inspirert til økt kreativitet på det anale område. Fantasien er eneste grense for hva den kan brukes til. Den ligger der og venter, hos de fleste som et utforsket ocean av orgasmiske muligheter.

Artikkelen er forkortet

forts. fra side 3

“Politiet i Italia viser som regel tilbakeholdenhet når det gjelder okkupanter, men noen ganger kan de komme til å knuse dørene og vrake alt inventar på pur faen.”

Selv om antallet fristeder stadig vokser holder ting på å forandre seg. Enkelte steder, som for eksempel

“Link” i Bologna, har veket fra den opprinnelige målsetning om å ikke ta mer betalt enn absolutt nødvendig. For det første ble fasilitetene stilt til rådighet av byens borgermester, og stedet tar nesten dobbelt så mye i inngangspenger på konserter og raves som andre steder. Selv om Link forsøker å holde kontakt med bevegelsen blir det sett på med stor skepsis av ideologiske puritanere. “Kunstnerisk er det meget interessant,” sier Costa, “Link er godt kjent i Europa, og

hva musikk og video angår har de gjort det svært bra.”

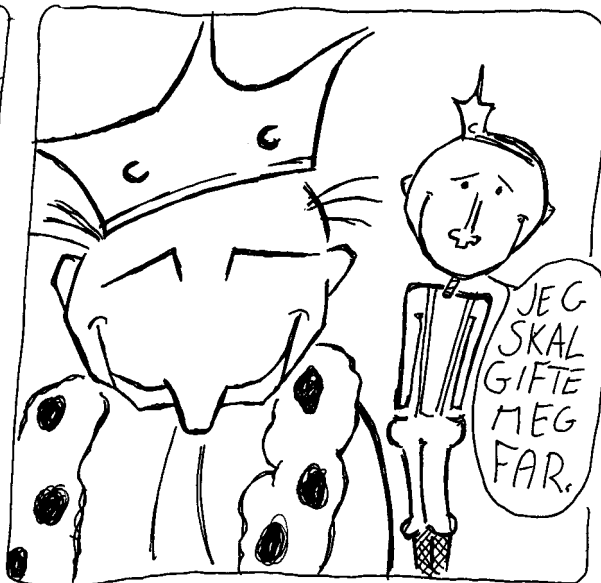
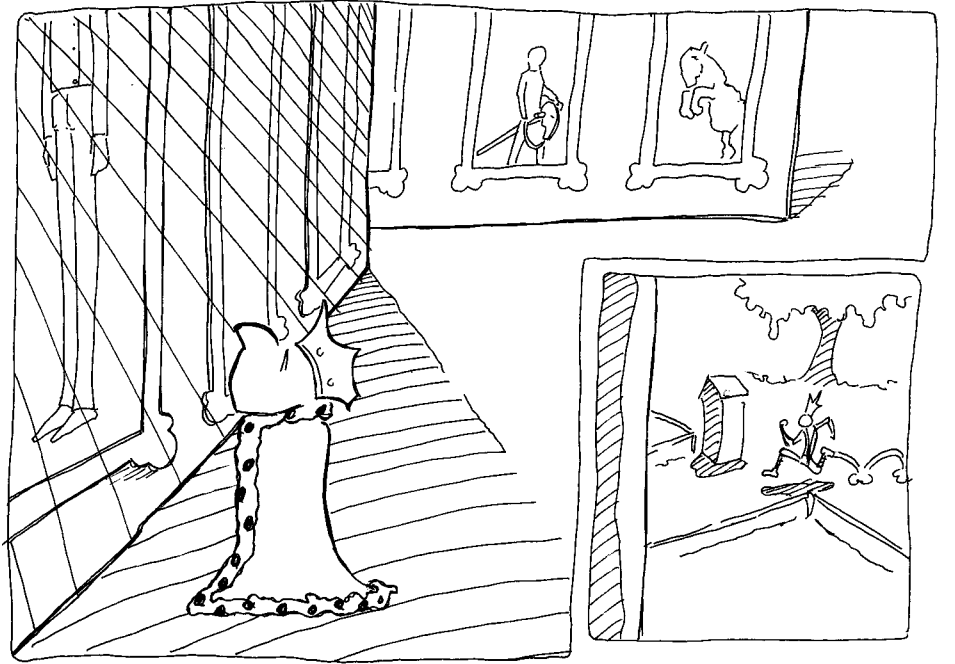
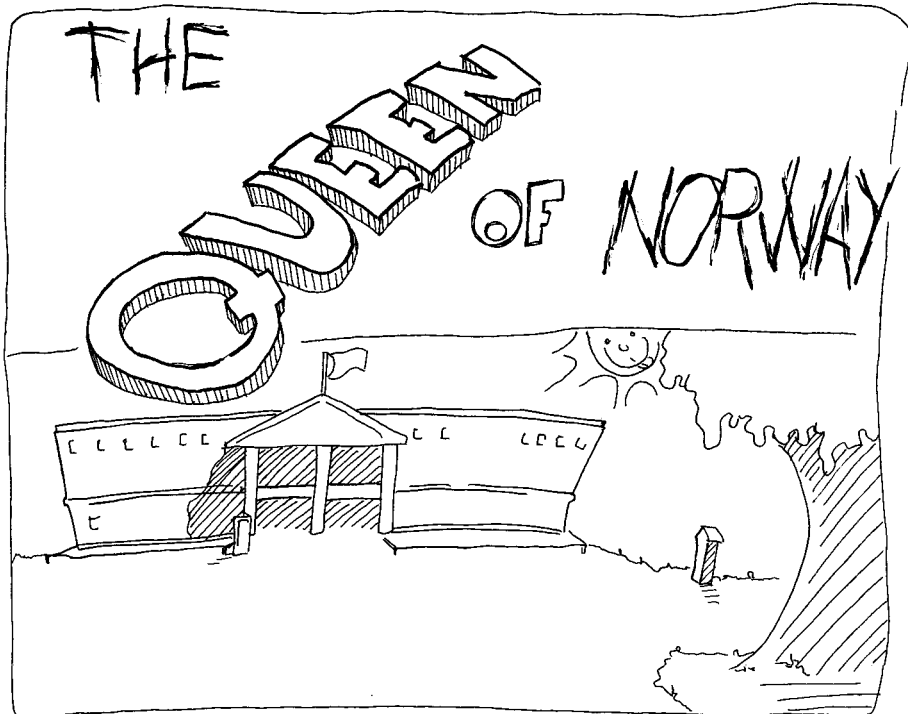
Et annet kjent fristed, CPA i Firenze, står i fare for å bli revet til fordel for et kjøpesenter. Den tidligere fabrikkbygningen har vært okkupert de siste 11 årene, og inneholder en stor konsertsal, kino, lydstudio, skatebane, treningsstudio, basketballbane og et mørkerom. CPA kan komme til å bli erstattet av en Coop filial, en supermarkedkjede startet av det tidligere kommunistpartiet.

Pønkerne som driver CPA, og utgir månedsavisa “Comunicazione Antagonista”, sier de vil motsette seg en utkastelse.

På tross av at de er unike, mottar de italienske fristedene få utenlandske besøkende. De er verdt å oppsøke, om ikke annet enn for å se virkelig demokrati i praksis.

Sjekk ut:

www.informagiovani.it/centsocial.htm
www.pplink.org/csoa.htm

Voldsspiral på Sporveiene!

Oslopressen har i mange år vært full av historier om trikkepassasjerer som er blitt utsatt for vold fra kontrollører og vakter i Oslo Sporveier. Det som har gjort at så mange tross alt har funnet seg i dette har vært at vi hele tiden har visst at virksomheten har vært ulovlig. Vi har klamret oss til et fåfengt håp om at politiet, politikerne eller en åpen granskning ville sette en stopper for råttenskapen. Professor dr. juris Carl August Fleischer har kalt det en "voldsaksjon mot passasjerene."

Av Terje Bolling
www.terjebolling.com

Oslo Sporveier har de siste månedene ligget lavt etter massiv kritikk, og har innrømmet at deres kontrollpraksis bærer preg av gestapometoder. Vi har sett flere sjarmoffensiver enn noen gang tidligere. Vi vet at Sporveisideologene tenker militært, og planen er enkel. Om ikke lenge vil Sporveiene sette i gang en ny voldsaksjon som vil få de tidligere til å virke uskyldige i sammenligning. Dette er hva Sporveipolitiet har planlagt:

"Vi jobber nå sammen med Justisdepartementet for å endre eller klargjøre straffeprosesslovens paragraf 176," sier Arnfinn Øen, avdelingsdirektør i Samferdselsdepartementet. Bestemmelsen lyder: "Når det er fare ved opphold, kan politimann foreta pågrep uten beslutning av retten eller påtalemyndigheten. Det samme gjelder enhver annen dersom den mistenkte treffes eller forfølges på fersk gjerning eller ferske spor." Og nå skal den endres til noe sånt som "når en som går i uniform føler for det kan han eller hun slåss med hvem som helst om selv ubetydelige pengebeløp." Hvilke andre grupper er lovet slike privilegier? Teledirektørene? Inkassofirmaene? Effekten vil bli dramatisk.

"Skal Oslo Sporveier ha noen mulighet til å vinne kampen mot snikerne, er våre kontrollører avhengige av økt makt og myndighet", sier Bjørn Rydmark, informasjonssjef i Oslo Sporveiers banedivisjon. Han uttaler til Aftenposten: "De som blir tatt for sniking, kan ikke lenger slå, sparke og

hyle ut om at mediene må ta tak i vemmelige episoder." Rydmark mener altså at pressen heretter ikke vil få noe å skrive om. Alle som kjenner Oslo og sporveiskorrupsjonen vet at han tar grundig feil. Resultatet av denne nye omdreiningen på brutaliseringsskruen vil bli en uhemmet voldsorgie, med avisstoff i massevis.

Vi vet utmerket godt at sporveiskontrollørene ikke har hatt politimyndighet før, men bare oppført seg som om de skulle ha hatt det. Vi har lest om det og vi har sett det selv. Mange har følt det på kroppen. Men i

Det er det mest alvorlige angrepet mot freden og tryggheten i Oslo siden Sporveiene begynte med den ulovlige voldsbruken.

Sporveiene, eller Oslo Kommune som årlig støtter bedriften med flere hundre millioner kroner, burde spørre passasjerene om hva de synes. Mange er blitt luta lei av å se disse stadige slagsmålene mellom sporveisvaktene og dem som ikke har syv hundre og femti kroner til overs. Krigen om matbudsjettet rammer selvfølgelig ikke de velfødde

direktørene i Sporveismafiaen, som på ekte sovjet-maner har frikort, men for "fienden" er syv hundre og femti spenn mange dagers matbudsjett. For en sosialklient eller en vernepliktig er det et par ukelønner. Det er derfor en stadig mer brutal kamp om disse pengene.

Mange passasjerer, også de mange som reiser med gyldig billett, vil helst slippe å se hjelpeløse mennesker med en flokk uniformerte muskelbunter oppå seg. Vi foretrekker å bile, sykle eller gå i stedet. Slik ekte sniking har kostet Sporveiene milliardbeløp. Men ingen snakker om det.

Sporveisimperiet har tiltenkt seg selv en helt spesiell rolle i det nye politisamfunnet. Direktør Trond Bjørgan har selv innrømmet overfor TV2 at det foreligger en hemmelig avtale mellom Sporveiene og politiet. Denne avtalen gjør at kontrollørene aldri blir tiltalt for den voldsbruken de innrømmer å ha stått bak.

Vaktselskapene som Sporveiene sysselsetter opererer over hele landet, så sporveienes krigføring er et nasjonalt anliggende. Og andre grupper vil følge etter, og kreve våpen å beskytte seg med, sånn som politiet har. Våre offentlige kommunikasjonsmidler misbrukes til politiske formål av

en liten klikk av sære politi-topper, byråkrater, politikere og sporveisfolk.

Når en gammel dame har litt vondt i bena, og tar trikken en stasjon lenger enn hun har betalt for, er det

ikke Sporveipolitiets oppgave å terrorisere henne så hun aldri tør å gjøre det mer. Og smågutter som blir slengt i bakken gang etter gang blir sprø av det. Jeg har selv et vondt håndledd etter et møte med bøllene. Titusenvis av mennesker er livredde for å bli blinket ut av Sporveienes voldstroppe.

Sporveienes terror-system har flere betenkelige sider. Byretten har gang på gang uttalt at mistanke om ugyldig billett ikke er alvorlig nok til at kontrollørene skal kunne holde på folk med makt, selv om de

hadde hatt formell hjemmel. I tillegg har de altså operert uten pågripelsesmyndighet. Uten offentlig debatt, og uten å ta et oppgjør med sin grumsete fortid, har de manipulert seg til et par departementale vedtak som vil stå som milepæler i norsk voldshistorie. Sporveiene har tatt seg til rette, men nå har de fått tilgivelse.

Sporveiene har som kjent fjernet de fleste billettselgerne og erstattet dem med vakter og automater. Vaktene blir leid inn etter behov fra forskjellige vaktselskaper. Sporveiene har ingen mulighet til å starte politiskole på egen hånd. Politifolk må gjennom en lang utdannelse for å få lov til å bruke makt mot andre mennesker, og også da er maktbruken underlagt strenge regler.

Det er ikke bare Sporveiens egne folk som nå vil få lov til å bruke vold. Antallet private sikkerhetsvakter i Norge er mangedoblet de siste årene, og de er blitt stadig mer militært preget. Kortklippte, bredskuldrede menn med blanke støvler står overalt. Disse er som oftest uten helt elementære juridiske og andre kunnskaper, og når disse nå skal få politimakt blir Norge en terrorstat uten sidestykke i Europa. Jeg var selv tilknyttet Securitas i flere år, og kjenner det generelle kunnskapsnivået og menneskesynet i vakterbransjen, så dette skremmer meg.

Ungdom i drabantbyene vokser opp uten voksenkontakt, bare overvåket av en skog av kameraer. Det mest stabile bildet de får av voksne er at de har den samme blå uniformen og de samme blankpuskede befalsstøvler, og den samme troen på at de fleste problemer kan løses med makt. Og fremstående norske politikere klør seg i sine redde, forvirrede hoder og lur på hvordan rekrutteringen til Hitlers nye armeer foregår!

stedet for et oppgjør og en oppreisning får vi en legalisering av denne ulovlige virksomheten. Vi som har fått våre anmeldelser mot Sporveiene henlagt uten etterforskning har ikke blitt hørt.

Politianmeldelse

Oslo, 6. februar 2001

Jeg er kjent med anmelder- og vitneansvaret.

Jeg anmelder med dette Oslo Sporveier v. adm.direktør Bjørgan til politiet for med overlegg å sette mennesker i livsfare ved:

A) å benytte farlig materiell til erstatning for vogner som tas ut av trafikk for å bli rensert for graffiti. Oslo Sporveier har et underskudd på vogner, og den kollektive avstraffelse som vi sporveipassasjerer nå utsettes for er ikke bare urettferdig, men også farlig. Jeg må påpeke at Justisdepartementet nylig avsto å gi anledning til kollektiv avstraffelse selv av byens mest belastede gjengkriminelle. Oslos trikkepassasjerer er neppe så mye verre enn dem. Sporveiene må forpliktes til benytte de sikreste trikkene, ikke dem med færrest tusj-streker på. Dersom det skjer uhell med en utslitt, "pen", vogn fordi de nye var dekorert med graffiti, er ansvaret ikke hos taggeren, men hos sporveisledelsen. Jeg må spesielt be politiet om å undersøke om den gamle, slitne svensketrikken som var involvert i en dødsulykke nylig kunne ha vært erstattet av en mer moderne og sikker vogn som var "dekorert".

B) å benytte lovstridige, brutale virkemidler i den erklærte "krigen mot taggerne". Vektorselskaper som "Security Concepts" opptrer som om de var hevet over loven. TV3 hadde tidligere i vinter et innslag hvor det fremkom at vektere fra dette selskapet bakbandt og skamslo rampete ungdommer. En jentunge hadde fått brukket fingeren, og ungdommene fikk ikke engang anmelde forholdene. Oslo Sporveier og vektorselskapet nektet å delta i programmet, men det fritar ikke sporveisledelsen for ansvaret for det som skjer. At Sporveiene bruker millionbeløp på rene voldskompanier er uakseptabelt. Hva vet politiet om Security Concepts og deres rolle i tagger-krigen?

Politiet har et selvstendig ansvar for ikke å samarbeide med kriminelle, enten de er uniformert eller i sivil. Jeg ber politiet om å vurdere sin egen rolle i tagger-krigen. All voldsbruk er risikabel, og er med på å skape frustrasjoner og aggresjoner som kan prege ofrene i lang tid. Selv om taggerne oftest velger å avreagere på den mest harmløse måte, nemlig ved å bedrive enda mer tagging, kan enkelte utvikle farlige egenskaper etter langvarig, systematisk voldsbruk. Uhell han også skje, særlig ved slag mot hodet. De kan bli svært kostbare for samfunnet.

C) å føre en brutal, kostbar og svært lite vellykket hatkampanje overfor utøverne av kunstformen graffiti. Å fremstille all graffiti som kriminell er direkte feilaktig, og har gjort stor skade på konstruktive ungdomsmiljøer. Sporveienes erklærte krig mot taggere, snikere og andre fiender av Oslo Sporveier har ført til en merkbart brutalisering i hele byen. Befalsstøvler og bandolærer er den nye sporveisuniformen. Folk er redde.

Vi har nylig opplevd et avskyelig rasedrap, vårt første null-toleranse-drap i nyere tid. Hets mot andre befolkningsgrupper er straffbart etter norsk lov, nettopp for å unngå at ubalanserte mennesker hisses til udåd. Jeg ber politiet om å vurdere om straffelovens forbud mot hets og forhånelse mot befolkningsgrupper er brutt på dette området. Jeg vedlegger et klipp fra Dagsavisen, hvor Sporveienes informasjonssjef Bjørn Rydmark fremstiller all graffiti som hærverk, og forlanger total fjerning av denne kunstformen, ikke bare fra Sporveiens skranglete trikker og stygge betong, men også på internett.

Vedlagt følger også en artikkel i Aftenposten, hvor adm.dir. Trond Bjørgan forsøker å legitimere Sporveienes omfattende voldsbruk med en ennå ikke vedtatt lov, stikk i strid med elementære juridiske og andre spilleregler. 6. januar i år, altså en uke før dødsulykken på Holbergs plass, skrev jeg et brev til Jernbanetilsynet og

advarte mot den farlige utviklingen i Oslo Sporveier. Jeg har ikke fått noe svar. Også avisene er redde for å skrive om graffiti, og fjernsynsprogrammer om taggerkrigen er blitt kansellert. Mye tyder på at det hemmelighetskremmeriet som Sporveiene har fått holde på med, sammen med de katastrofale mislykkede nulltoleranse-kampanjene som har vært ført, til sammen har ført til langt større problemer enn dem man i utgangspunktet skulle bekjempe.

Til opplysning: Oslos offentlige myndigheter betaler bare halvparten så mye av regningen for kollektivtrafikken som det offentlige i andre europeiske storbyer. Å skyldte på passasjerene, i stedet for på politikerne og sporveiene selv, er direkte galt. Høyre-byråd Merete Agerbak-Jensen, som fikk Sporveienes tagger-krig godkjent i bystyret, er i ettertid fjernet fra sin stilling p.g.a. generell udugelighet.

D) ved å nedprioritere sikkerhetsarbeidet i forhold til oppgaver med større status. Nye undersøkelser viser at halvparten av passasjerene med sporveien er bekymret for sikkerheten. Jeg må på bakgrunn av den foreliggende materielle krisen be politiet om å kreve øyeblikkelig stans i "tagger-krigen" og "sniker-krigen" av sikkerhetsmessige hensyn. Også sporveisekternes nye engasjement i "gjeng-krigen" og "kampen mot de narkomane" må avbrytes. Passasjerenes sikkerhet må ha første prioritet, i hvert fall inntil Oslo Sporveier har oppfylt de grunnleggende sikkerhetskrav som Jernbanetilsynet har stilt.

E) ved å blande private selskaper uten elementær jernbanefaglig kompetanse inn i passasjerbehandlingen. Oslo Sporveier har eksempelvis, selv etter diverse regnskapsmessige justeringer, utestående over 50 millioner kroner i "kundefordringer", dvs. penger som passasjerene skylder for sniking, hærverk etc. Dette skulle tilsvare over 100 kroner pr. osloborger, eller fem billetter hver. Jeg ber politiet om å undersøke hvorfor dette beløpet har steget så dramatisk, særlig under Sporveienes siste kampanjer, og om de høyst mangeartede vekter- og inkassoselskapene som på Sporveienes vegne utkjemper "tagger-krigen" og "sniker-krigen" også er pengeinnkrevere for Oslo Sporveier. Er også disse selskapene omfattet av særregler som gjør at deres virksomhet ikke er underlagt tilsyn?

Sporveiene budsjetterer med stadig større inntekter fra snikere og taggere, samt stadig større utgifter til private problemløsere, og rolleblanding her fører til at konflikter blir trappet opp til farlige nivåer av rene økonomiske hensyn.

I et brev til Justisdepartementet og Samferdselsdepartementet av 13. januar gir jeg en mer utdypende redegjørelse for enkelte av Sporveienes problemområder. I brevet gjorde jeg også oppmerksom på at mine to tidligere politianmeldelser mot Sporveiene er blitt henlagt uten etterforskning pga. hhv. "ukjent gjerningsmann" og "bevisets stilling". Det har i ettertid vist seg at slike feilaktige henleggelser er rutinemessige, ettersom det foreligger en immunitetsavtale mellom Oslo-politiet og Sporveiene. Nå som vekternes "hevdvunne" rett til å ta politigrep på folk skal bli lovfestet, er det intet som tyder på at "gamle" voldssaker, som mine, vil bli undersøkt. Jeg har, etter å ha spurt meg litt for, konkludert med at en slik muntlig immunitetsavtale mellom sporveisledelsen og oslopolitiet ikke kan gis fortrinnsrett foran hensynet til passasjerenes sikkerhet. I så fall mått en ny, "hemmelig" avtale uttrykkelig godtas av Stortinget.(!)

En henleggelse av også denne langt mer alvorlige anmeldelsen vil derfor ikke bli akseptert. Jeg forbeholder meg uansett retten til å begjære de tidligere anmeldte voldstiltfeller etterforsket på nytt, dersom de politiske / personlige / økonomiske forhold i Oslo Sporveier, oslopolitiet, voldsbransjen, Samferdselsdepartementet og Justisdepartementet i fremtiden skulle tilsi at det er bryet verd.

Jeg begjærer Oslo Sporveier tiltalt og straffet for de anmeldte forhold. " (sign.)

Den nedrige krigen mot avvikere og fattige er ferd med å sette Norge på verdenskartet som et kaldt, lite diktatur, som ingen ønsker seg til hvis de ikke er nødt. Nulltoleranselinjen, de hemmelige vitnene, angiveriet, provokatørene og torpedoene med politibeskyttelse er blitt helt vanlige i det som for bare noen år siden var en ganske fredelig liten by.

Det er ikke lett å få has på et så gjennomkorrupt system. Politiet kaster anmeldelsene før de har lest dem, for de politiske signaler er klare: Denne omeletten må bestå av knuste egg. At norske politikere helt til topps aksepterer vold og brutalitet i den gode saks tjeneste er den farligste av alt. TV3 viste i vinter et fjernsynsinnslag

hvor Høyres Hallgrim Berg forsvarte at muskuløse vektere brekker fingre på småjenter.

Det maktmiddelt man skal ha mot

skurker og kjeltringer i et fungerende demokratisk system er jo nettopp å klage sin nød til politiet. Derfor er min tredje politianmeldelse mot Oslo

BILLETT, TAKK!

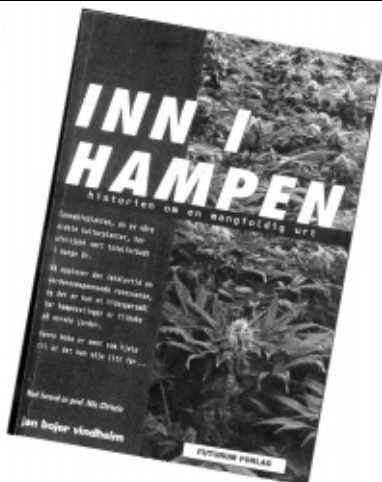

Sporveier ikke en ordinær voldsanmeldelse av den typen Oslo Politikammer ikke engang gidder å føre statistikk over før de kaster dem. I stedet la jeg vekt på de sikkerhetsmessige konsekvensene av at Sporveiene til enhver tid er i åpen krig med opptil flere grupper av sine passasjerer. Selv de som gjerne ser at snikere og taggere og annet mindreverdige krapyl blir rundbanket bare på mistanke, ser jo helst at vognføreren ikke sloss mens han kjører. Logikken er at den evinnelige krigingen, volden

og paranoiaen også utgjør en fare for det store flertall av passasjerer. Min personlige trynefaktor skulle dermed bli av mindre betydning.

Det er likevel å frykte at resultatet av denne siste politianmeldelsen bli det samme som første gang jeg skulle dra Oslo Sporveier for retten, for over 10 år siden. Til tross for gyldig stempelt dagskort var undertegnede da blitt utsatt for et usedvanlig brutalt overfall av en gjeng overivrige billettkontrollører, og hadde vært sykmeldt i flere uker. Svaret jeg fikk fra politiet var en kort beskjed om at "saken er henlagt, da det ikke er fremkommet nye opplysninger om gjerningsmannen."

FUTURUM FORLAG: Hjelmsgate 3 - 0355 OSLO Tlf/fax: 22 69 12 84
Epost: futurum.forlag@sensewave.com Internett: www.gateavisa.no

"Dette er en fascinerende og original bok, basert på grundig forskning. Alle har noe å lære av den, ikke minst de som påstår at cannabis er en nykommer i norsk rusflora."

– Professor i sosialantropologi,
Thomas Hylland Eriksen

Har du skaffet deg vår nyeste bok (første på 12 år)?
 Les om alt du vil vite om cannabisplanten, dens kulturhistorie og
 bruksområder i vår nye bok – og den er trykket på hampepapir!

Inn i hampen - historien om en mangfoldig urt

Av Jan Bojer Vindheim m/forord av prof. Nils Christie

Inn i hampen – historien om en mangfoldig urt tar på en spennende og dyptgående måte for seg kulturhistorien til hampeplanten, vår kanskje eldste og mest allsidige kulturplante – men også mest omstridte og underkjente. I boka sine siste del drøftes skadevirkninger av hasjisbruk og norsk narkotikapolitikk. Inn i hampen er pensum for den som vil holde seg oppdatert om framtidens råvareleverandør til alt fra klær, brensel, bygningsmaterialer og papir til mattilsetning, kosmetikk og medisin – og for alle som vil ha fakta om hampeplantens mest omtalte produkter; rusmidler som hasj, marihuana, bhang og ganja.

Jan Bojer Vindheim har gitt ut en rekke diktsamlinger og boka "Vestens Mysterier". Han var med å starte Gateavisa i 1970 og er idag representant for Miljøpartiet De Grønne i Trondheim bystyre.

KJØP BOKA DIREKTE FRA OSS OG SPAR PENGER!

Utsalgspris er kr. 250,-, du får den sendt rett hjem for kr. 230,- inkl/ porto.

Betal inn 230 spenn til bankgirokonto 1254 05 07013, og vi sender boka så fort betalingen er registrert.

Eventuelt kan du fylle ut kupongen nederst på siden, og vi sender boka i postoppkrav. Oppkravsgebyr kommer da i tillegg.

Husk navn & adresse!

Abonnér på Gateavisa!

- fordi det er **billigere** for deg. Et tjue nummers abo koster 330,-; dvs. 16.50 pr. nr.
- fordi det er **tryggere** for deg. GA 150, 154, 155 og 158 ble utsolgt i sin helhet. Med abonnement går du ikke glipp av noe.
- fordi det er **sikrere** for oss. Gateavisa får en mer stabil økonomi.

Innsatte får gratis abonnement på Gateavisa!

Sitter du sperret inne i fengsel eller på annen institusjon får du gratis abonnement fra oss. Send oss navn og adresse og opplysning om hvor lenge du sitter/ligger, slik at vi vet hvor langt abo du skal ha. Skriver du ikke lengde fører vi deg opp med et 4-nummers abonnement.

Et abonnement gir: Mer til deg, mer til oss. Mindre til Narvezen

Bestilling av gamle nummer og abonnement:

Raskest og billigste måte å bestille bladpakker og abonnement er å betale pengene inn på vår postgiro-konto 0540 08 85615, Gateavisa, Hjelmsgt. 3, 0355 Oslo. Skriv på blanketten hva betalingen gjelder. Ønsker du å få tilsendt varene i postoppkrav, kan du bruke blanketten nedenfor. Postens oppkravsgebyr (kr 36,-) kommer da i tillegg. Krysser du av for abonnement, får du tilsendt innbetalingsblankett.

Annonse Frivillige til Afrika!

Start 1.5 og 1.7

Bekjemp HIV/AIDS
Sosialt arbeid med gatebarn
Treplanting og Landbruk

HUMANA PEOPLE TO PEOPLE

www.humana.org
stina@humana.org

man, ons, tors, fre	18.00–23.00
tirsdager	18.00–19.30
lørdager	23.00–06.00
søndag	12.00–20.00

RadiOrakel

mandager	09-10 og 17-18
tirs-fredager	09-11 og 17-18
fredager	23-06
lørdager	12-18
søndager	20-23

lørdager: musikkssendinger 14-18
 søndager: musikkssendinger 20-22

- FM 99,3 MHz -

DAG OG TID

Pilestredet 8
0180 OSLO

Telefon
22 33 00 97

Telefaks
22 41 42 10

Verdas einaste riksavis på nynorsk!

Partipolitisk
ubunden vekeavis
med brei kultur-
dekking og
fingren i jorda.

☐ Abonnement for 6nr: kr120.- (kjiping)

De følgende abonnementene inkluderer
Leonard Borgzimmers *Anarki & Adel*

☐ Abonnement for 10nr: kr190.-

☐ Abonnement for 15nr: kr250.-

☐ Abonnement for 20nr: kr330.-

☐ Inn i hampen: kr 230.-

☐ 50 gamle nr av Gateavisa 1976-1997: kr 475.-

Send meg straks de følgende avisene a kr 25.-
(løpende nummerering):

.....

Navn.....

Adresse.....

Postnr/sted.....

Alle priser inkluderer porto. Oppkrav kommer i tillegg

Kan sendes
ufrankert i
Noreg
Gateavisa
spanderer
porto

bREV

SVARSENDING

Avtale nummer
117/04/14

Til
Futurum Forlag
Hegdehaugen Postkontor
0308 OSLO

Omfatter begrepet demokrati også religionskritikk?

Religions“frihet” og barnedrap

Menneskene søker gudene i sitt sinn for å la seg undertrykke og dominere, og får tilfredsstilt sitt behov for total underkastelse når herskerne ifører seg himmelske representasjonsoppdrag.

Etter at menneskene har latt seg undertrykke tilstrekkelig lenge kan de selv se fram mot å bli undertrykkere. Fenomenet kalles sivilisasjon.

Bibelen opererer med en rekke lover, bud og påbud som den selv (dens profeter, “guds eget folk” og andre rett-troende i skriftens fortellinger) gir fullstendig blaffen i. Dette er ikke moral – det er dobbeltmoral. Eksempler på bud som Gud og bibelens egne profeter formelig elsker å bryte er av typen; “du skal ikke slå ihjel”, “du skal elske din neste som deg selv” m.fl. Det dreier seg om intet annet enn utspekulerte “herskerteknikker” som opp gjennom historien er blitt nøye praktisert og etterfulgt av Kirken, jødiske såvel som kristne koloniherrer, og for den saks skyld de “saktmodige” i troen – før som nå.

Det finnes imidlertid eksempel på bibelske bud og påbud som de kristne (særlig menn) har vært meget nidkjære med å overholde. Et eksempel i så måte er bibelens påbud om at “mannen skal være kvinnens hode” – et påbud som har gjort

mange kvinner hodeløse opp gjennom historien.

Å si at Kirkens og de troendes grusomheter er grunnet i en manglende forståelse av Bibelen og Guds ord er det reneste tøv. Det er flere eksempler i Bibelen på at Gud f.eks. pålegger sine troende å begå både drap og massedrap på voksne såvel som barn. Det er således ikke bare de troende det i utgangspunktet er noe galt med, men derimot selve det bibelske trosgrunnlaget. Bibelen er ikke bare ubrukelig som moralsk livsledsager og rettesnor – den er direkte livsfarlig. Vi skal ta for oss et par eksempler i så måte.

Bibelen er ikke moralsk - den er moralistisk. Moral og moralisme baserer er to vidt forskjellige verdier. For eksempel er det slik at Bibelen opererer med et klart og utvetydig forbud mot homofili. Homofili er i følge skriftens ord en sikker enveisbillett til helvete. Noe

forbud mot pedofili opererer imidlertid ikke Bibelen med, selv om pedofili antageligvis er like gammelt som Adam og Eva. Kristne jeg har snakket med om dette mildt sagt ømtålige tema unnskylder seg vanligvis med at pedofili, både i gammeltestamentlig og nytestamentlig tid, da som nå foregikk i det skjulte og derfor var vanskelig å oppdage. Dette er en forklaring som overhode ikke er holdbar. I henhold til Bibelen “ser” nemlig Gud alt – ja han “leser” sogar våre innerste tanker. Dersom Gud hadde vært motstander av pedofili hadde han fått en eller flere av sine profeter og evangelister til å skrive dette i Bibelen.

Bibelen opererer med forbud mot de utroligste ting, men forbud mot seksuelt misbruk og annen vold mot barn “gidder” imidlertid ikke Gud og hans bibelske skribenter å bry seg med. Dette er til en viss grad forståelig, da forbud mot barnedrap lett kunne hindre selve religionsutøvelsen. Det finnes i Skriften mange eksempler på både drap og massedrap av barn og spedbarn

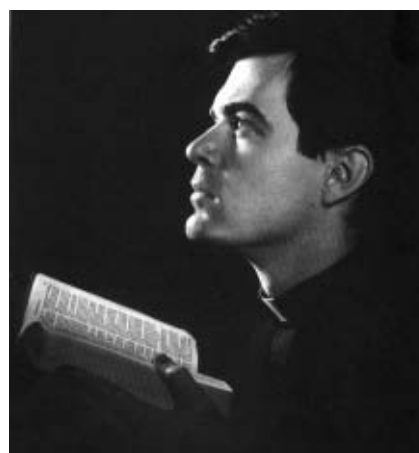
utført av Gud selv og/eller etter tordnende ordre fra guds profeter. La oss ta for oss et tilfelle fra 4. Mosebok, 31. kapittel: “Og de stred mot Midian, som Herren hadde befalt Moses, og de slo alt mannkjønn ihjel. Og de tok byttet og alt de hadde røvet, til Moses. Men Moses ble vred på dem. Og Moses sa til dem: Har I latt alle kvinner leve? Det var jo de som på Bileams råd forførte Israels barn til troløshet. Så slå nu ihjel alle guttebarn og alle kvinner som har hatt samleie med menn. Men alle unge piker som ikke har hatt samleie med menn, skal I la leve, og de skal høre eder til.” Moses gir altså her sitt folk ordre til å drepe

alle pikebarn som har vært utsatt for seksuelle overgrep. Dessuten – hva Bibelen og Moses legger i “...og de skal høre eder til” er jo ikke så vanskelig å forestille seg. Religionsfrihet innebærer, ifølge bibelens

egne ord, rett og plikt til å drepe voksne såvel som barn og spebarn. Det er i sannhet litt av en “menneskerettighet”.

“La de små barn komme til meg og hindre dem ikke, for guds rike hører sådane til” – det er meget mulig de små barn har noe å se fram til etter at de er drept.

Magne Austrheim

Stopp EU-toppmøtet!

Gøteborg 14-16 juni 2001

Anti-fascistisk • Internasjonalistisk • Revolusjonær

Titusener av demonstranter er venta til Gøteborg i sommer. Har du lyst til å være med, kan du få plass på billig busstur arrangert av Gøteborgaksjonen 2001. Priser starter på 250kr inkludert overnatting. For mer informasjon, kontakt Jan Terje Kristiansen på telefon 22209050. epost: jan.terje.kristiansen@neitileu.no

www.motkraft.net/gbg2001

HVA VIL DU HELST BRUKE 580 KRONER PÅ?

Nå har prisen på månedskort økt til 580,- Det finnes morsommere ting å bruke pengene på enn å betale overpris for dårlig service og stadig redusert rutetilbud. Fra 1. mars økte prisen på et månedskort til 580 kroner, og det kan du faktisk få både bukse og skjorte for. Fordi stadig flere nekter å betale disse blodprisene, har Oslo Sporveier startet en kampanje mot snikerne som kombinerer glorete reklameplakater med voldelige kontrollører. Sporveiene har nå overtalt politikerne til å fremme et lovforslag om at det skal bli lovlig å holde snikere igjen med makt. Det er kanskje på tide å si fra om at vi ikke ønsker enda mer voldelige billett-kontroller? Vennlig hilsen oss i Trikkesnikernes Landsforbund.

Oslo Snarveier
www.snarveien.com

De smarteste reiser med oss

Trikkensnikernes
Landsforbund

